

ANTE TOMIĆ

Ljubav, struja, voda & telefon

Ante Tomić

LJUBAV, STRUJA, VODA & TELEFON

Heavy blankets cover lonely girls
Lucinda Williams

A good man is hard to find
Only strangers sleep in my bed
My favorite words are good-bye
And my favorite color is red
Tom Waits

NOĆ KAD JE ZEKO TRAŽIO MAMICU

"Nije ustvari tragedija kad se njemu ne digne", objašnjavała je Lidija. "U redu je, ne moreš svaki put. Bude čovik umoran, ne da mu se. Sve ja to razumin i ne ljutin se. Nego, znaš šta je sranje? Sranje je kad on kaže: 'Ne znan šta mi je, ovo mi se nikad prije nije dogodilo.' Majke mi mile, draže bi mi bilo da mi je trisku opalija, nego da je to reka. Šta oče reć, na sve druge mu se diže osim na mene? Šta meni fali, da mu se samo s menon to dogodilo?" Uspravila se s četkicom u jednoj ruci i zdjelicom boje za kosu u drugoj i pogledala po salonu. "A je li tako?" upitala je okupljene. "Ako se njemu nije diga, šta mene ponižava zbog toga?"

"Ne znan šta bi ti rekla", odgovorila joj je mušterija, jedna što radi u općini, Lidija joj nikako nije uspjevala zapamtiti ime. "Ja dosad još nisan bila s tipon, a da se njemu nije diga."

Lidija je zaprepašteno pogledala ženu. Oči su im se srele na površini ogledala.

"Sereš", rekla je frizerka.

Žena se jedva primjetno nasmiješila.

"Znala san da sereš", nacerila se Lidija.

"A koji put nije ni loše kad se ne digne", umiješala se Mare koja je besposleno listala neku reviju u drugom stolcu. "Dođe ti ga milo kad se siroče skupi."

"Ako baš nisi napaljena", primijetila je ona iz općine.

"To je istina", složila se Lidija. "Ako se ti napališ, a njemu se ne digne, najrađe bi ga ubila. Ali, što Mare govori, bude nekad lipo i kad se ne digne pa on bude sav sjeban zbog toga. Bude nekako nježnije. Njemu je užasno što mu se nije diga, jadnik, samo što ne proplače, a ti ga tješiš, maziš ga po kosi i govoriš: 'Sve je u redu, ljubavi, bit će bolje drugi put...' Ležite zagrljeni jedno pokraj drugoga i na kraju ti uopće nije ža da se niste ševili. Osim toga..." Lidija je ovdje ponovno zastala i podigla ruku s četkicom boje kao da želi naglasiti ono što će kazati. "Osim toga", rekla je, "ako se njemu ne digne, sutradan samo što na kolinima ne ide za tobom. Jebe ga osjećaj krivnje i šta god ga pitaš, on

samo klima glavon. To je možda još najlipše. Držiš ga u šaci..."

"Skužajte", javila se tada starija žena koja je dotad, sa zelenom plastičnom kapticom i viklerima, šutjela na drugom kraju salona, "a bi li vi o nečemu drugom mogli pričat?"

Lidija je zapanjeno zastala i upitno se okrenula prema Mari i ovoj iz općine.

"Je li baš morate pričat o tin šporkarijama?" nastavila je uvrijeđeno gospođa s kapticom.

"A o čemu bi vi, gospođo, tili da pričamo?" upitala je Lidija.

"Pa šta ja znan. O kujanju, na primjer", predložila je gospođa.

"Dobro, ajmo pričat o kujanju", rekla je frizerka pomirljivo.

U salonu je zavladao muk. Idućih pola minute, možda i čitavu minutu, ni Lidija, ni Mare, ni žena iz općine ni glasa nisu pustile.

"Kad već o kujanju pričamo", javila se Lidija napokon, "ima jedan lipi recept..." Zastala je i u ogledalu krišom pogledala ženu pod kapticom. "Kad se njemu digne, stavit malo šlaga po njemu..."

Prošlog petka Lidija je napunila trideset pet, ali Dinko je rekao da se ne mogu vidjeti jer je tastu i punici obećao da će ih voziti u vikendicu u Marušiće. Lidija je Josipa već bila poslala da spava kod djeda i bake. Čitav tjedan je mislila kako će tu večer provesti s Dinkom. Valjda već mjesec dana nisu bili zajedno i baš joj je trebao. Došlo bi joj gotovo da se trlja o namještaj kako je bila uznemirena od želje i sve je bila isplanirala za svoj rođendan. Ne da večeraju uz svijeće, on joj nije morao donijeti trideset pet crvenih ruža, bombonjeru u srcolikoj kutiji ni komplet čipkanog rublja, ništa od onih pizdarija iz ženskih revija nije tražila, samo da on dođe i da se poševe. Jer stanje je već bilo alarmantno. Živčana od požude, svađala se s radnicama i sa sinom, s prodavačicama u dućanima, s poštarom, televizijskim inkasatorom, predstojnikom zgrade i policijskom službenicom na šalteru vozačkih dozvola. Dinko joj je trebao da je ponovno pomiri sa svemirom s kojim je zaratila. Imala je već čitav scenarij. Da već u predsoblju, samo što on uđe, klekne, raskopča mu hlače i popuši. Samo tako, bez najave, da ga zatekne svojom odlučnošću. Prije neki dan, dok je radila, u salonu, ta joj je slika iznenada sijevnula u glavi i trenutno je osjetila slabost u udovima, gotovo joj je ispala četka iz ruke zamišljajući kako

kleči u hodniku i puši Dinku, noktima mu lagano grebe dlakavu stražnjicu, a on se tako uzbudio da mu se bedra tresu i samo što se ne saplete o spuštene hlače...

Ali, Dinko je, eto, obećao ženinim starcima da će ih voziti u Marušiće i ništa mu na svijetu, izgleda, nije bilo važnije od toga. Lidiya je to, jasno, mogla razumjeti. Rizično je ukrcati penzionere u autobus. Mogle bi im olabaviti zubne proteze od drmusanja, mogli bi zaspati i probuditi se tek u Pločama, a da im netko, na primjer, ukrade smrznute mahune iz putnog frižidera, čovjek do smrti to sebi ne bi mogao oprostiti. S takvom je ozbiljnošću Dinko govorio o tome, da bi rekao da su mu tast i punica predsjednik i prva dama osobno.

"A, reci mi", upitala ga je Lidiya, "je li ih voziš skupa ili ćeš najprije odvest nju pa se vratit po njega?"

"Ne, oboje ću...", počeo je Dinko nevino, a onda ipak shvatio. "Ajde, bogati, Lidiya, ne zajebaji. Sad mi je ovo uletilo i ne mogu doć. Znaš i sama kakva mi je situacija."

Lidiya je znala kakva je situacija i nije se bunila zbog nje. Nikad nije puno tražila od njega. Tu večer, recimo, za njezin rođendan, dosta bi joj bilo da samo dva sata budu zajedno i on bi još mogao otići kući i biti sa svojim. Ali da bi on i tasta i punicu stavio ispred nje, već je bilo uvredljivo. Ipak, nije ništa rekla i nije, jasno, htjela moliti, pokušala je čak ne zvučati ljutito. Neka on radi svoje, a ja ću svoje, pomislila je. Samo što je prekinula s Dinkom, nazvala je Branku.

"Stara, diži se. Mobilizacija."

"Di ćemo?"

"Idemo nać neke frajere da ih silujemo."

"Ajme, ne bi ti večeras. Sad san uzela film u videoteci."

"Koji?"

"Jesen u New Vorku."

"To je ono sranje s Richardom Gereom?"

"Aha."

"Ono kad umre ona koza... kako se zove?"

"Wynona Ryder."

"Pa to si već gledala."

"A kad mi se sviđa."

"Ajde ti u kurac!" opsovala je Lidiya. "Uzela si film di umre neka glupača samo da bi mogla plakati za njon. Ostala bi doma i plakala pod

dekicon, umisto da izađeš i napraviš nešto sa svojim životom. U devet i po da si mi se nacrtala ispred portuna. Inače bušim gume."

"Nemoj se zabavati s tim."

"Čula si me šta sam ti rekla."

Lidija se istuširala, počesljala i našminkala. Obukla je crne tange, no nije joj se svidjelo kako joj dlačice vire ispod ruba tkanine pa je ipak izabrala konvencionalniji model gaćica. Gledajući pred ogledalom guzicu utegnutu u minici, sama je sebi namignula. Boga mi, pomislila je, noćas će zeko tražiti mater. I to ju je nasmijalo, makar je znala da se izreka odnosi na nešto sasvim drugačije od onoga što je njoj bilo na pameti.

A to što joj je bilo na pameti i nije tako često radila. Zapravo, u svoje vrijeme jest, ali davno su prošli neobuzdani dani. Otkad je s Dinkom, nije bila ni sa kim drugim. Dobro, jest jednom, ali to se ne važi jer je bila pijana. Osim toga, nisu se nego drpali u autu. Nije bilo ništa ispod pojasa...

Ili je možda bilo?

Pokušala se sjetiti novogodišnjeg slavlja kod kumova, Zdenke i Vice. Negdje oko tri nekako je shvatila da se dovela u stanje u kojemu ne smije voziti pa je zamolila Vicu da je prebaci doma i zadnje što pamti je njih dvoje kako sjede u autu u mraku na parkiralištu pred njezinom zgradom, razgovaraju o nečemu, a on je drži za sisu. Ne pamti o čemu su razgovarali, jedne jedine riječi se ne sjeća, ostalo joj je samo kako je Vice drži za sisu, a ona to neko vrijeme uopće ne primjećuje, da bi napokon shvatila i pomislila kako je to vrlo neobično. Zašto on mene drži za sisu, misli Lidija i gotovo joj dođe smiješna ta situacija. Ali se ne sjeća da je rekla Vici da makne ruku. Ne sjeća se upravo ničega što je slijedilo nakon toga i možda je tako i bolje. Zbog Zdenke i Vice, dragi su joj njih dvoje, ona ne želi znati što se desilo. S njim nije i ne namjerava razgovarati o tome, a i on se, na sreću, ponaša kao da se ništa nije dogodilo. Ako ikad i spomene tu zgodu, Lidija će ga prekinuti.

Elem, bio je trinaesti rujna, Lidijin rođendan, i ona je krenula nešto napraviti sa svojim životom. Dakle, naći nekakvog muškarca. Jer, što bi uopće drugo moglo značiti kad neka žena hoće nešto napraviti od

svog života, nego da sebi nađe nekakvog muškarca. To je sav smisao. Muškarci su, barem ako Lidiju pitate, divni. Genijalni. Savršeni. Ona ih o-bo-ža-va! Samo žena mora biti oprezna s njima, jer su kao alkohol ili trava - dobri ako imaš mjeru. Pizdarija je, naglašava Lidija, ako postaneš ovisna o nekome od njih, a žene vrlo često rade tu grešku. Udaju se i naprave djecu s nekim, provedu pedeset ili šezdeset nezadovoljnih godina uza nj i napokon ogorčene legnu pokraj njega u zajedničkoj grobnici. To za Lidiju znači biti ovisnik, kada žena ne zna kontrolirati potrebu za muškarcima. Lidija uživa u njima, ali drži konce u svojim rukama i ni za jednoga se muškarca neće tako vezati da ne bi mogla u svakom trenutku prekinuti s njim. S iluzijom da bi čitavo strašno vrijeme svog života mogla provesti s jednim jedinim, Lidija je raskrstila još prije devet godina. Jednostavno, jedno jutro se probudila i više nije vjerovala u to.

"Eto tako, ne virujen više u ljubav", rekla je svojoj mami.

"Ti si totalno blesava."

"Dopuštan i tu mogućnost."

"Ma, čekaj, je li on tebe tuka...?"

"Bože sačuvaj."

"Je li te maltretira...?"

"Nije. Nije me tuka, ni maltretira, ni galamija na me, ni razbija po kući."

"A je li... kako bi rekla... je li tražija od tebe da napraviš nešto...", mama se malo smela, "nešto što se tebi možda gadilo?"

"Misliš u krevetu?"

"E."

"Nije, mama. Mišo je okej čovik, dobar je i otac, pošten je i vridan, i nije perverznan, ako si to tila pitat, sve je s njim ka bog, čak bi mogla reć i da mi je drag, ali eto...", slegnula je ramenima, "razvodimo se."

"Pa zašto?"

"Pa sad san ti rekla. Ne volin ga. Ljubav je sranje. Ne virujen više u to."

"Ti si sranje", naljutila se mama. "Cili život radiš sve na svoju ruku i mimo ciloga drugoga svita. Sve šta je drugima normalno, tebi je sranje. I samo na sebe misliš, glupačo jedna. A jesi li možda razmišljala kako će Josip podnit da se vas dvoje razvodite?"

"S Josipon će bit sve u redu."

"To ti misliš."

"Viruj mi, za Josipa se ne boj, s njim će sve biti u redu", ponovila je Lidija strpljivo.

Mama je tada zastala kao da se nečega dosjetila.

"Ti imaš drugoga", rekla je.

"To nije važno."

"Znala san!"

"Mama, to uopće nije važno, rekla san ti već..."

"Droljo!"

Lidijina mama voli takve dramatične izraze.

"Mama, kad ti kažem, to nije važno. Nije u pitanju ni Mišo, ni neko drugi, ili neko treći, ili deseti, nego se radi o tome da ja u to više ne virujem. Majke mi! Tebe mi! Glupo mi je lagat da nekoga volim kad ga ne volim. Nikoga ne volim."

"Onda ni Josipa ne voliš."

"To je drugo. Znaš i sama da je to drugo."

Zašutjele su na nekoliko časaka i jedna i druga.

"Ma...", počela je mama ponovno, a onda ipak odustala, jer toliko je poznavala Lidiju da je znala da se s njom ne vrijedi prepirati. Ni kada je bila dijete, mogao si je tući, derati se na nju i zaključavati je, sve uzalud, nikada i ni u čemu se ona nije dala urazumiti. Zatresla je glavom, teško uzdahnula, zagledala se u keramički tanjur na zidu iznad Lidijine glave, a oči su joj se napunile suzama. Ostala je u toj pozi, uvrijeđeno ne progovarajući s kćeri, iduće dvije i po godine.

Branka ju je, kako su se dogovorile, čekala ispred zgrade u devet i po, cakum-pakum spremna za izlazak. Lidija to nije očekivala. Vjerovala je da će je zateći još u staroj trenirci, kako se spustila na ulicu samo da joj kaže kako ona ipak ne bi izlazila. Branka je takva, pasivna, treba je povući da nešto napravi. To da ju je ona večeras dočekala našminkana i dotjerana, za Lidiju je bio siguran znak da nešto ne štima.

"Šta ima nova na psihijatriji?" upitala je.

"Nećemo o tome", odrezala je Branka kratko sjedajući u auto.

Taj o kojem se ne priča je Brankin momak Željko. Za prijatelje Žele, za Lidiju Psihijatrija. Nadaleko čuveni noćni bušač guma. Gotovo svaki put kad bi Branka prekinula s njim, on bi joj probušio sve četiri

na autu, što bi nju redovito toliko dirnulo da bi ponovno pošla s njim.

"Dooooobro!" rekla je Lidija. "Kako god ti oćeš. Nego, di ćemo nas dvi večeras? Di vi mladi inače izlazite? U Shakespearea, je li može?"

"Shakespeare ti, ljubavi, već sigurno godinu i pol ne radi."

"Bogati!" zgranula se tobože Lidija. "Šta sve neću čut. Još ćeš mi reć da se i Jugoslavija raspala... Stavi nan neku muziku."

Branka je otvorila pretinac iz kojega se umalo rasula hrpa diskova.

"Šta ćemo?"

"Nešto plesno. Pleše mi se večeras. Stavi nešto da se malo razgibamo prije nego dođemo u disko."

"Leonard Cohen, Greatest Hits", pročitala je Branka s omotnice.

"Nešto plesno, kravo! Tebi je Leonard Cohen plesna muzika?!"

"A šta ja znan. Ne znan ni ko je to."

"Dobro, ništa, nema veze... Stavi ovo", rekla je Lidija pomirljivo pokazujući jedan album u Brankinoj ruci. Slijedilo je kratko učitavanje digitalnog zapisa, kratak klavirski uvod i...

You better think, dreknula je Aretha Franklin.

Think, složili su se prateći vokali.

Think about what you're trying to do to me, nastavila je gospođica Franklin, a Lidija je zapovjedila...

"Pojačaj!"

Yeah, think.

Think, think.

Let your mind go, let yourself be free...

Zaustavili su se na semaforu. Lidiji je krv tukla od muzike, probudila joj je ruke, bedra i bokove, osjetila se ugodno i slobodno u vlastitom tijelu.

"Stara, puknit ću", ispovjedila se Branki. "Majke mi, pojebat ću se s prvin koji mi naiđe."

"S prvin? Ajde, baš da te vidin", kazala je Branka pokazujući bradom na debelog od, tako, pedesetak godina, što je, vodeći minijaturnog psa na uzici, polako, dostojanstveno prelazio cestu ispred njihova Clija.

Lidija je zastala da razmisli.

"Ako ćeš ti pričuvat pasa", ponudila je, "nema problema."

Oh freedom, freedom, freedom, yeah freedom, pjevala je Aretha,

gnjevno i radosno i pohotno u isti čas, baš nekako kao što se i Lidija osjećala.

Parkirale su ispod Općine. Večer je bila topla, lagana južina. Ljeto je bilo na izmaku, turisti su otišli, studenti se vratili u Zagreb, a Hajduk očekivano izgubio još u pretkolu Lige prvaka i grad se polako uspavljivao. Na ulicama je bilo vidljivo manje ljudi. U Zlatnim vratima nitko živ, štekat ispred Teaka skoro prazan, samo dva para za jednim stolom i jedan krakati sa šeširom, što se s nogama neodgojeno ispružio preko pola ulice.

Ispred Pulsa je ipak bilo dosta naroda. Nabijeni u sićušnoj kaleti, sjedili su za niskim stolovima ili stajali s čašama u rukama, njišući se na zaglušan house. Lidija je prije nekoliko godina pokušala s tom muzikom, neko se vrijeme čak i pretvarala da joj se sviđa. Ali ritam joj nije ulazio u tijelo. Nije ju nosio po podiju kao Aretha, ili James Brown, ili Otis Reading, Supremes i Temptations, muzika koju joj je na kompilacijskim kazetama poklanjao Mile, jedan radijski urednik i didžej kojemu se ona sviđala, a koji joj i dandanas još ponekad donese neki cede, iz čistog čovjekoljublja, jer mu je Lidija jasno dala do znanja da su njegove erotske šanse kod nje sasvim beznadne.

Techno, house, rave, trance... kako li se već ta muzika sve zvala, bila je prva stvar koja je Lidiju natjerala da pomisli kako je njezino vrijeme prošlo. Tresla bi se na taj neljudski ritam, svojski se trudeći da joj se sviđi, da bi napokon odustala, začuđeno pogledala oko sebe i nije joj bilo jasno što ona tu radi ni zašto se svi tako ozareno smiju na sranje iz razglasa. "E, da oće pustit Shout od The Isley Brothers, pa da in ja pokažen šta je ples", pomislila je nezadovoljno. Naravno, nikada nisu pustili Isley Brotherse, jer u kabini iznad podija nije više bio Mile nego neki majmun gol do pasa, što je kao sumanut palucaoz jezikom s okruglim srebrenim piercingom, i Lidija je naposljetku gotovo sasvim prestala odlaziti u disko.

Ili, ako bi i došla, više nije plesala. Samo bi, kao večeras, stajala na mjestu i lagano njihalala ramenima, kao oni šminkeri što nikad ne plešu, nego stoje s cugom u ruci, u svojim Paul & Shark majicama i s naočalama za sunce u kosi. Čak i ako je dva u noći, oni još uvijek drže te naočale navrh tjemena, gotovo neprimjetno se njišu, odmjeravaju

žene i trude se izgledati cool, a zapravo su papci, jadni, iskompleksirani i obično bez para. Ako ih znaš ubosti na pravo mjesto, u sekundi se ispušu. Takav jedan, u pomno namještenoj nehajnoj pozi, s jednim stopalom naslonjen za zid, sa cigaretom u jednoj ruci i nekakvim, bože te sačuvaj, rozim koktelom u drugoj, baš je s druge strane ulice fiksirao Lidiju, prodornim pogledom od kojeg su se njoj vjerojatno trebale noge odsjeći.

"Šta je, frajeru?" pomisli Lidija, uputivši mu jedan slatki osmijeh.

A on se zbuni i okrene glavu.

"Ajde, dobro, bilo je lipo dok je trajalo", reče ona u sebi.

Gurajući se kroz gomilu, uto dođe Branka s njihovim pićima. Lidija otpije gutljaj votke s Red Bullom.

"Dinko me otkanta večeras... Ne znan više kako ću s njim. Morat će pripaziti na svoje ponašanje. Morat će mi fun-da-men-ta-lno pripaziti na svoje ponašanje... Šta ima u tebe?"

"Uf! Nemoj da ti počnen."

"Loše?"

"Totalno."

"Ajmo, zini, šta ne valja?"

"Žele i ja smo prikinili."

"Opet? Jubilarni sedamnaesti put."

"Ovi put definitivno."

"E, naravno, ka i oni šesnaest puti dosad."

"Nemoj mi se smijati. Ne mogu više. Iscrpija me je. Majke mi, nakon dvadeset minuta razgovora s njim ja se osjećam ka da san cilo jutro tukla ruzinu u škveru."

"Buši gume?"

"Nije, ne buši gume, ali, brate..."

"Šta?"

"Ma, ništa..."

"Ajmo, ajmo, nema tajni među prijateljima."

"Bili smo u Međugorju prošli vikend..."

"E?"

"I ovi... On je tražija nešto od mene da napravim, nešto..."

"Tija je da ukradeš lemozinu iz crkve?" bubne Lidija.

"Lidija, molim te!"

"Oprosti, neću više. Pričaj."

"Tija je da napravim nešto... U krevetu..."

"Pa u Međugorju!?" zgrane se Lidija, znatiželjno podižući obrve. "Jebate, perverznjaka!... A šta je tija?"

"Ne mogu ti pričati o tome."

"Ajde, što si pička."

"Ne mogu. Nemoj me ni pitati za to", reče Branka i turobno zašuti.

Lidija primijeti da je onaj s druge strane opet gleda. Pogleda i ona njega. Što ne bi, kad je besplatno. Ovaj se napokon osmjeli, otisne se onim stopalom o zid, krene i na pola metra, po prilici, od nje stane, misleći što bi rekao. Lidija je voljela taj pristup. Kad nemaju gotov scenarij, nego već prema situaciji improviziraju na licu mjesta. Tip se naceri, lizne usne.

"Zini više, jebote", pomisli Lidija.

I on stvarno zine.

"A je isto malo zaladilo", reče šminker.

"A šta si ti", upita ga Lidija, "neki iz Državnog hidrometeorološkog zavoda?"

I bio je to nokaut u prvoj rundi. Na samom početku borbe, dok se sva publika još nije ni smjestila na svojim mjestima. Muškarac se zbunjeno nasmiješio i pokušao još nešto reći, nemoćno nekoliko puta otvorio i zatvorio usta, a onda odglumio da je negdje iza Lidijinih leđa vidio nekoga poznatog, nerazumljivo se ispričao i otišao.

"Šta si ono počela pričati?" upitala je Lidija Branku.

U Pulsu su popili još jedno piće, a onda se zaputili u Ljetno kino Bačvice, gdje je te večeri svirao... Netko je svirao. Branka je znala tipa na ulazu pa nisu platili kartu. I dobro da nisu, jer su ostali možda najviše pola sata. Neki klinci, premladi čak i za Branku, krenuli su im se upucavati. Lidija im je samo mogla odati priznanje na hrabrosti. Zatim su otišli iza ugla, do kioska s ćevapima. U redu ispred njih dvoje stajao je jedan, roba, tako Lidijinih godina. Bio joj je poznat odnekud. I ona njemu, shvatila je kad su im se pogledi sreli.

"Bog", rekao je on veselo.

"E, bog", kazala je Lidija oprezno.

"I ti na ćevape, a?"

"A, e", rekla je Lidija.

"Jebote razgovora", dodala je u sebi.

Nešto bi mu već bila odbrusila, ali tip je imao nekakvo milo lice, i ugodan osmijeh, i uopće nije bio ružan, samo što, da ga jebeš...

"Ti se mene ne sićaš?" shvatio je on.

"Oprosti", ispričala se Lidija sliježući ramenima.

"Mrdujska regata, prije dvi godine."

"Ajme, da", rekla je ona i u trenu se sjetila svega osim njegova imena. Poslužila se starim trikom.

"Da vas upoznan", okrenula se prema Branki.

"Branka", rekla je Branka.

"Bernard, drago mi je", rekao je muškarac.

"Bernard?!", pomislila je Lidija. "Kako san tako nešto mogla zaboravit?"

Bili su, dakle, prije dvije godine na Mrdujskoj regati. Njih pet cura na jednom brodu, a njih je bilo šest muških na drugom. Oni su imali gitaru i pečenu kokoš kojom su gađali jedan drugoga. U jednu riječ, veselo društvo. Čitavim putem do Mrduje njihove su dvije jedrilice bile negdje blizu jedna druge pa su se u neko doba počeli dovikivati.

"Nestalo nan je vina!" viknuo bi netko s njihova broda.

"Bogami, i vrime je više bilo da van nestane!" odgovorio bi netko s njihove, ženske jedrilice.

Okrenuli su oko Mrduje, a onda i jedni i drugi shvatili da im je dosta jedrenja pa skupa skrenuli u jednu samotnu valu blizu Sutivana da se okupaju. Pekli su nekakve kobasice na gradelama, smijali se i, supijani, cičeći skakali sa sika u more. Onda su ih oni pokušali nagovoriti da skinu kostime i kupaju se goli. Možeš si misliti. Momci su gledali malo previše pornića...

Pojeli su ćevape sjedeći na zidiću pokraj kioska. Branki je malo ajvara palo na majicu i to je sasvim uništilo njezino raspoloženje. Postala je malodušna, bezvoljna, kakva ona ponekad bude. Ušutjela se. Malo je možda već i bila pospana. A Bernard je bio okej, ugodan, nije govorio krive stvari, bio prost, kurčio se, nije se činilo da se trudi. Nije glumio, nego su spontano ćakulali, nije se činilo da netko nekoga tu zavodi. Lidija je mrzila te igre, činile su je napetom, opreznom, nije se mogla opustiti ako bi vidjela da muškarac glumi.

On se bavio free climbingom, što je Lidiju silno impresioniralo. Krajičkom oka pogledala mu je noge u bermudama i bila je dosta

zadovoljna onim što je vidjela. Maljava, ožiljcima prošarana blijeda koža, duguljasti mišići, čvrsta, suha goljenična kost. Dotakla se u jednom trenutku, kao slučajno, rukom uz njegovu ruku, a on ju je pogledao, zaustavio u pola rečenice i plaho joj se nasmiješio. Lidiya mu je kratko, odobravajući trepnula.

"E, bija san jučer na jednoj audiciji za reklamu", rekao je Bernard iznenada.

"Nemoj zezat, kakvu reklamu?"

"Za energetska napitak Power Blue."

"Nikad čula."

"To se još nije počelo prodavat u nas. Tek od idućeg miseca će bit. Sad će krenit sa kampanjon."

"A, čekaj, kako si dospija na audiciju, sam si se javija ili...?"

"Priko kluba. Tribaju nekog free climbera. Scenarij je da se tip penje uz liticu, tako su mi pričali, nisan još vidiya, a onda, u neka doba popije ti Power Blue da mu vrati snagu."

"Ajme, super! Branka, jesi li čula, Bernard će bit u reklami za Power Blue? Power Blue će mu vratit snagu."

"Aha", javila se Branka iz svoje plitke kome.

"Pa još ne znan da ću bit", ogradio se Bernard, "To je tek bila audicija."

"Ma, oćeš, bit ćeš", osokolila ga je Lidiya. "Koga imaju boljega od tebe? Tako se moraš postaviti u svemu. Misli pozitivno... A ovi, kakav je ti Power Blue?"

"Pa, taaako", slegnuo je ramenima muškarac, "nije loš. Plave boje."

"Ozbiljno?!" reče Lidiya. "Vidiš, po imenu nikad ne bi rekla."

Bernard je zamišljeno klimnuo. Uopće nije shvatio šalu. Ili je ozbiljno glup, ili je u školi učio ruski, zaključila je Lidiya. Inače je radio u nekoj vulkanizerskoj radionici na Brdima. Kada je to rekao, Lidiya mu je pogledala nokte. Bili su savršeno čisti. Ipak... to je bio trenutak kad je shvatila da će se tu noć ševiti s njim, spomenula se da ga upozori da ne gura prste u nju.

Otišli su zatim u Žbirac na piće. Popili su jednu rundu, a Branka je rekla da joj se spava i otišla. Mjesec se ljeskao na moru, mirisala je lažina. Neka djeca su pijano pjevala iz mraka dolje na plaži. Tamarisi su šumjeli. A njih dvoje su zamukli i to nije bilo baš nimalo neugodno. Dapače, bilo je vrlo prirodno, kao da se sto godina poznaju. Pijuckali

su, ona opet votku s Red Bullom, on pelinkovac, konobar je stavio da svira neki latino, a ona se u jednom trenutku sjetila Dinka i bilo joj je dalek, kao neki stranac, nije se više mogla sjetiti zašto je bila ljuta na njega.

"Koliko je sati?" upitala je Lidija.

"Ponoć i tri minute."

"Ajde, neka smo i to obavili."

"Šta je bilo?"

"Do prije tri minute mi je bija rođendan. Trideset i pet godina san napunila."

"Pa, jebate, mogla si mi i reć da ti čestitan."

"Pa, jeba ja tebe, nema veze, moš mi i sad čestitat."

Bernard je krenuo preko stola, nagnuo se malo u stranu da je poljubi u obraz, ali ona mu je zaustavila glavu. Uхватила je među svoje dlanove i rekla...

"A-a, nećemo tako, maco."

I poljubila ga ravno u usta. Jezikom mu je taknula zube i on ih je rastvorio, pustio je u toplu vlažnu šupljinu koja je mirisala na pelinkovac, daleko, jedva još primjetno, i na ćevape. I neki losion se ćutio. I, ispod svega, jedan čvrsti, tjelesni, nepogrešivo muški miris. Lidija je malo zadrhtala, nekontrolirano joj se trznuo jedan mišić na leđima. Spustila je ruku i zavukla mu je pod majicu, vrhovima prstiju prešla preko rebara, uхватила ga u struku, slobodni penjač je bio sami mišić. Jedva je čekala da ga pusti da se slobodno popne na njoj.

Pet sati kasnije vani tek što nije svanulo, a Lidija leži na leđima gola golcata, skamenjeno buljeći u plafon i razmišljajući o smislu života.

Još u autu se pomamila, jednom je rukom držala volan, a drugom, naizmjenice, mijenjala brzine i vatala se s Bernardom. Zavlačila mu ruku pod majicu, dirala ga po trbuhu i prsima, jedva se koncentrirajući na cestu. Na jednom semaforu preskočili su čitav ciklus, crveno, žuto, zeleno, pa opet crveno, žuto i tek tada su krenuli. Uхватила ga je preko bermuda i već mu je bio napola dignut. Obećavao je. Barem tada. Umalo joj je došlo da još na putu do njezina stana skrenu negdje, obore siceve i poševe se u škuribandi.

"Nemoj", rekla mu je, s mukom izvlačeći njegovu ruku ispod

suknje. "Nemoj, jebate, sudarit ćemo se."

"Kravo glupa!" doviknuo joj je jedan kroz prozor, kada se u zadnji čas bez žmigavca prestrojila na nekom križanju.

Skinuli su se pa je on legao na postelju, a ona je sjela na njega. Svojim je mokrim krilom osjetila da mu je sada mekan. Grebala ga je lagano po prstima i štipala mu bradavice, a on je ječao od zadovoljstva. No, to nije značajnije utjecalo na stanje tamo dolje. Trljala se o njegov spol jer ga je željela, za početak, samo kratko u sebi. Samo malo da se nabije na njega. Kasnije se mogu vratiti na predigru, ali u tom času joj je trebalo da je ispuni, klizne u nju, da osjeti trnce uz kičmeni stup kada uđe uspravan i tvrd. Ali, nije mu išlo.

Spustila se još malo, sitno mu poljubila nekoliko puta trbuh, a onda, lickajući lagano tanku lijehu maljica što se od pupka spušta do prepona, napokon sagnula glavu i uzela mu kurac u usta. Ni to joj nije bilo mrsko. Štoviše, voljela je osjetiti kako raste i ukrućuje se u njenim ustima. Ispunilo bi je samopouzdanjem kad bi ga digla, bilo joj je lijepo znati da to može. Lagano ga je istezala usnama, sisala, vlažila jezikom i strpljivo, jednolično drkala. Ljubila mu jaja. I pušila. I sisala. I lizala. Dobrih petnaest minuta. Možda i duže.

"Sunce, malo si mi pospan."

"Aaahhhl" uzdahnuo je Bernard slabašno.

Lidija se vratila na posao. Sada već nestrpljivije i grublje. Pomalo je gubila živce i odustajala od vještine za koju je vjerovala da joj dobro ide, makar je znala da to baš nimalo ne pomaže. On je bio sjeban, ona je bila sjebana, stvar je sada očito bila potpuno beznadna. Pet minuta kasnije čeljust ju je boljela, ruka joj je utrnula i ukočilo ju je u križima.

"Još ću dobit reumu od pušenja", pomislila je.

"E, da nan je sad", pokušala se našaliti, "jedan Power Blue da ti vrati snagu, a?"

A on je podigao malo glavu i sam od sebe, glupo, nepotrebno, jer ona nije tražila nikakvu ispriku, izgovorio onu užasnu rečenicu...

"Ne znan šta mi je večeras. Majke mi, ovo mi se nikad prije nije dogodilo."

Inače je dobro podnosila ovakve uvrede. Ali, večeras ju je zaboljelo. Ubolo je u srce. Uspravila se, pogledala mlohavi kurac i iznenada joj se sve skupilo, rođendan i ljubavnik sa svojom situacijom, njezina nemoćna želja i ovaj nesretnik što mu se ne diže. Nekakva

tuga je uhvatila. Zureći u Bernardov smežuran mišić u trenutku se osjetila staro, potrošeno, umorno. Polako se spustila na postelju pokraj muškarca. Ležali su neko vrijeme u potpunoj tišini.

"Oćeš da te malo ližen?" upitao je on negdje iz mraka.

"Pa znaš šta, ako baš ne moraš, bolje nemoj." Noćni povjetarac bridio joj je oznojenu kožu. Tiho, jednolično brujanje grada narušavala je povremeno samo nečija daleka nerazgovjetna galama. Osjetila se usamljeno. Iznenada joj je strašno nedostajao Josip. Bilo bi joj zbog nečega lakše da on sada spava s druge strane zida, ispod postera iskeženog Dartha Maula iz Ratova zvijezda. Muškarac pokraj nje uto se primaknuo i prebacio bedro, svoju tešku i vruću nogu preko njezina trbuha pa je uzeo dirati po sisama.

"Nemoj, budalo", pomislila Lidija, a naglas je rekla...

"Bernarde, znaš, nemoj se ljutit, ali ja sutra radin i volila bi da mogu odspavat koju uru. Ajde, majke ti, pođi doma."

"Auto mi je ostalo parkirano na Bačvicama." "Pa prošetaj, jebi ga. Jesi li sportaš ili nisi?" Na rastanku ga je nježno poljubila u obraz, zaključala vrata pa se vratila u krevet. Činilo joj se kako će istog časa zaspati, ali samo što je legla, bila je sasvim rasanjena. Vjerojatno je pretjerala s Red Bullovima, odjednom je imala mravinjak u glavi i nije joj se baš nimalo spavalo. Sjetila se hrpe rublja u drugoj sobi i gotovo je ustala da pegla, a onda je pomislila da neće valjda na rođendan u dva u noći peglati. To bi tek bio potpuni poraz. Spustila je glavu na jastuk prisiljavajući se držati oči zatvorene, da bi ih nekoliku minuta kasnije razočarano otvorila i šapnula, i onda joj je i niotkud došlo da to kaže... "Jeben ti, zasrala san sve čega san se takla." Čekalo ju je to valjda prije ili poslije, nije se moglo pobjeći od toga. Trideset pet godina, vrijeme za prvu inventuru života. Nije joj došla u dobrom trenutku, ali za to vjerojatno i nema dobrog trenutka. Takve stvari ne radiš kad si dobre volje. U zamračenoj sobi, u dva ujutro, osjećajući se usamljeno, potrošeno i staro, Lidiji se činilo da je sve zeznula i da za to nije kriv nitko osim nje same. Svaka njezina odluka, koju je svoje glavo branila, ne dajući da joj itko pametuje, sada se činila pogrešnom.

Pod jedan, fakultet. Kada je u dvadeset prvoj, na početku treće godine hrvatskog jezika i književnosti, ostala noseća i odlučila prekinuti studij, mama je popizdila. Lidija je bila odlična studentica, nije nego dvaput pala na ispitu, imala je visok prosjek ocjena,

seminarski radovi su joj povremeno bili baš izvrsni. Nije prepisivala iz knjiga, kako se to obično radi, nego bi mućnula glavom i napisala vlastite, gdješto možda radikalne i ishitrene, ali originalne teze koje je hrabro branila pred profesorima. Dijelu njih se to čak sviđalo. Zapravo, teško je, kad bolje promisli, reći koliko su im se sviđale njezine uvrnute teorije, a koliko njezin dekolte. Kako bilo, sve se činilo sjajno.

Ali, nju je izjedala dosada. Bila je već sasvim blizu poštovanja vrijedne akademske titule, ovolicno je nedostajalo da negdje uđe u razred, kaubojski bubne imenikom o katedru i s jednim jedinim pitanjem, "Koja je poruka Šenoina djela Čuvaj se senjske ruke?", napravi opći pokolj među đacima, a onda se uspravi među leševima, krvavom rukom visoko podigne knjigu i slavodobitno drekne: "Poruka Šenoinog djela Čuvaj se senjske ruke, jebem li vas blesave, je da se čuvate senjske ruke..." Lijepa budućnost u prosvjećivanju omladine stajala je pred njom, ali ona je nije željela. Shvatila je, nekako na drugoj godini, da joj se ne sviđa hrvatski jezik, književnost još i manje. Svi oni nerealni realisti sa svojim pompoznom aoristom i neromantični romantičari sa svojim lažnim suzama, poremećeni rodoljubi, urotnici i teroristi, tuberkulozni, sifilistični i pijani klasici, sve ono blato i krv, sablje krivošije i turske glave na kolcima, krst časni i sloboda zlatna, kukuljevići sakcinski i šandori gjalski... smučilo joj se, s iznimkom nekolicine imena, svih pet stoljeća hrvatske književnosti u platnenom uvezu sa zlatotiskom na koricama. Zapravo slučajna trudnoća bila je dobrodošla isprika da odustane.

Na mamin užas, vratila se u Split i udala za Mišu, uselila se kod njegovih, rodio se Josip. Mišo, jedinac, glumio je da vodi piceriju, kojoj je vlasnik bio njegov tata a stvarni gazda, onaj od kojega su drhtali konobari, bila mama. Zapravo nije bilo potrebe da Lidija radi, nisu upravo ni željeli da ona radi, njoj je bila namijenjena uloga glupe nevjestice koja će odgajati unuka i biti zahvalna kad joj dvaput na godinu tutnu neku paru da sebi u Trstu kupi dva komada robe i novi model Guccijevih naočala. Ali, ona je htjela biti samostalna. Bogzna kako joj je palo na pamet da bude frizerka, mama je tvrdila da je to još jedan njezin hir, pa ni Lidija sama ne bi se mogla zakleti da isprva nije bilo tako, no zbilja je upisala neki smiješni večernji tečaj u obrtničkoj školi i položila ga bez da je jednu jedinu minutu učila. Dobila je papir

da je kvalificirana, posudila malo od svojih, malo od Mišinih, registrirala se u Općini, otvorila frizerski salon za žene i muškarce i ispalo je neočekivano dobro.

Posao joj se svidio, voljela je lajati s mušterijama, a i njima je ona vjerojatno bila zabavna kad su dolazili ponovno, unatoč nekim zbilja nečovječnim frizurama kakve je ispočetka radila. Prvi put u životu Lidija je počela zarađivati i iznenađeno je otkrila da joj to ide, rashodi joj nisu bili veći od prihoda, mogla je plaćati i najam, i radnicu, pa još jednu, i poreze, i još je u tri godine uredno vratila sve dugove. Druga je stvar koju je otkrila bila da je novac uzbuđuje. Gotovo bi drhtala od zadovoljstva kada bi ga dobivala i bila frustrirana kada ga je gubila. Financijskom je inspektoru zbog nekakve globe jednom htjela oči iskopati.

A i bio je jedan, možda i najvažniji razlog zbog kojeg je trebala novac i nezavisnost i zašto je valjalo počistiti sve dugove, premda vjerovnici čak nisu inzistirali na tome. Brzo je shvatila da brak s Mišom neće dulje potrajati, ni blizu onome vremenu na koje su se jedno drugome svečano obećali u crkvi Svetog Dominika. Nije to bilo za nju, bračni život, zajednička postelja i tekući račun u banci, vikendica, godišnjice... Pamti kako joj je Mišo jednom za godišnjicu, koju je ona naravno sasvim smetnula, darovao kuhinjsku pregaču s njemu nevjerojatno slatkim, potpuno neodoljivim natpisom, a ona se morala praviti kako joj se sviđa, kako je upravo do suza nasmijava njegova domišljatost. Stajala je kao glupača nasred sobe u pregači *Moja žena najbolje kuha*, manje od dva sata nakon što se u autu na Trsteniku memorijalno ševila sa svojom srednjoškolskom ljubavi.

Neobično, nikad prije nije osjećala takvu želju za seksom kao u vrijeme kada se zavjetovala na bračnu vjernost. Dobro, kada se udala, bila je trudna i prirodno je da se suzdržavala. Ali, malo nakon što se Josip rodio, gotovo ga je mrzila zato što zbog njega mora ostati kod kuće. To da dolje pod prozorom momci viču za curama, a one se retardirano kikoću njihovim budalaštinama, da se neke ženske, njezino godište ili čak starije, ljube s tipovima na plažama, u autima ili na gajbama iza diskoteka, dok ona doma grije bočicu, a Mišo, kreten, pravi da spava, bilo joj je kao da je živa zakopana.

I nije puno prošlo prije nego se ponovno dala u promet, neobuzdano, besramno, samoubilački. Smiješila se muškarcima iza

Mišinih leđa. Na svadbi njegova rođaka potrošila se s mladoženjinim bratom. Pa nekoliko puta i s Josipovim liječnikom, specijalistom pedijatrom. Nakratko je raspirila davnu strast s momkom iz srednje škole. Ševila se s popularnim pjevačem a da pojma nije imala tko je on... U malo više od pet bračnih godina, prebrojila je jednom, bila je, ne računajući svoga muža, intimna s jedanaesticom njih. A da ni za jednog, uključujući i muža, nije osjećala ni slabašni srh ljubavi. Bila je samo tjelesna strast, istina, povremeno nevjerojatno ugodna, ali ništa više od nje. Za takvo što nije morala biti udana. Štoviše, vjenčani prsten je samo smetao.

"Samo je vodena trajna", zaključila je dakle Lidija jednog dana i vratila se, razvedena svojom krivnjom, s Josipom u naručju u roditeljski stan.

Tada se dogodilo nešto neobično. U času kada je opet bila slobodna, dugo nije osjećala nikakvu želju za muškarcima. Mogla je potpuno otvoreno činiti što je htjela, a ona je mjesece i mjesece navečer ostajala na kauču i Josipu čitala titlove filmova. Mali bi i zaspao pokraj nje, a ona je svejedno čitala, i čitala, i čitala, i čitala... Nije se mogla zaustaviti.

I tako živi posljednjih devet godina, samo što se u međuvremenu i stambeno osamostalila. Ne voli nikoga i ljubav joj nimalo ne nedostaje. Mama naravno misli da je to užasno, ali se naposljetku pomirila.

Siva hladna svjetlost zore ulazi u sobu u kojoj Lidija, odnedavno tridesetpetogodišnjakinja, leži gola golcata na leđima i razmišlja o svom životu. Ono što se sinoć desilo više uistinu nije važno, moglo je sve to biti prije milijardu godina. Druga stvar nju muči. Je li sve moglo biti drugačije? Je li zbilja izabrala najbolje za sebe ili je možda ipak mama bila u pravu? U ovom trenutku uopće nije sigurna u odluke koje je nepomirljivo branila. Dapače, misli da se zeznula i s prekidom studija, i s udajom, i s razvodom, život bi joj bio lakši da je bio običniji, bez velikih, dramatičnih preokreta. Nekim se ljudima u čitavom životu ne dogodi što je ona proživjela u petnaest godina, a opet mnogi su sretniji od nje. Ona uvijek ima dobar savjet za druge, žene joj zbog toga valjda i dolaze na frizuru, ali njezin vlastiti život je sranje...

Već je pet i po, sunce izlazi. Da sada i zaspe, nema nikakve koristi. Noć je upropaštena. Lidija ustaje, oblači staru majicu i gaćice, nazuva papuče, gumaticom vezuje kosu na zatiljku. Odlazi u drugu sobu i uključuje peglu. Na dasci za peglanje raširi jednu Josipovu košulju i poškropi je vodom. Onda se nečega sjeti...

"E, baš je noćas zeko tražio mamicu", reče u sebi.

KAZNA ZA POGREŠNO PARKIRANJE

"... Jedna moja rodica ima stan ispod njihova pa mi priča da se njih dvoje stalno svađaju. Viču, razbijaju da se cila zgrada ori. Zadnji put su u tri ujutro zvali policiju", pričala je neka penzionerka Mari dok joj je ova umetala uvijače u kosu.

Mare, međutim, ima i vlastitih briga preko glave, da bi se još bavila tuđima i, da je ubiješ, ne bi znala reći o kome baba priča, nego samo pristojno klima i misli svoje. Lidija za to vrijeme farba vrhove voditeljici s lokalne televizije, a Branka je baš završila s mušterijom, nekim srednjoškolcem, i sjela. Lidija se samo kratko okrenula da je pogleda kako uzima šalicu s kavom i Branka je znala da je pogriješila. Šefica je bila mrzovoljna, sada je samo valjalo vidjeti što će je potjerati da radi. Trebalo joj je manje od pola minute...

"Pogledaj ove šporkice ovde! Vidi koji je ovo svinjac!" pokazala je nezadovoljno Lidija Mari na policu ispod ogledala, a Branka je, premda njoj ništa nije bilo rečeno, shvatila poruku. Uzela je krpu i uhvatila brisati policu, redom podižući lakove za kosu, gelove, pjene i četke. Nije bilo nikakve potrebe za tim, jer je Mare prekjučer, nakon identičnog ispada vlasnice salona, sve obrisala, ali s Lidijom se, kada je raspoloženja ovakvog kao danas, ne vrijedi svađati.

Branka je krišom pogledala Maru i namignula joj. Mare se lagano nasmiješila. Lidiji, međutim, nije promakla bezglasna komunikacija njezinih radnica. U salonu uopće, između svih onih ogledala, malo toga prođe neprimijećeno. Frizerski salon je prostor bez tajni. Lidija je, dakle, shvatila da joj se radnice smiju, pogledala je jednu pa drugu te se i ona nacerila...

"Dobro, je", priznala je, "danas san malo u kurcu."

"Pe-em-es?" upitala je Branka.

"Aha", klimnula je vlasnica salona. "Četvrti put ovog miseca."

"A je li znate za koga je ona prije bila udana?" javila se ponovno penzionerka s uvijačima.

"Ko, gospođo?" upitala je Mare.

"Žena od inženjera Kragića?"

"A neman van pojma."

"Ona je bivša žena od doktora Kaliterne. Oni su bili svi skupa u klapi i ovi mu je oteja ženu."

"Ko? Kaliterna Kragiću?"

"Ne, obrnuto. Kragić Kaliterni", objasnila je bakica sa zločestim smiješkom na svom mačjem licu. Ljubavni trokut s inženjerom i doktorom očito ju je neizrecivo zabavljao.

"Ma, čekajte, gospođo", javila se Lidija. "Kako to mislite, oteja mu je ženu?"

"A lipo, ona je najprije bila s jednin, a onda s drugin."

"Pa nije je oteja, bog je ubio. To se ne radi još od turskoga vakta. Valjda je žena sama otišla."

Bakica se namrštila.

"Jebate", nastavila je Lidija, "kad kažete da je neko nekome oteja ženu, meni se pari ka da prepričavate Hasanaginicu."

"Čekajte, kako vi to razgovarate s menon?" pobunila se mušterija. "Je li vi to očete reć da san ja stara?"

Lidija je začuđeno zastala.

"Pa nisan baš to imala na pameti, ali kad već pitate - je, mislin da ste prilično stari."

"Dobro! Onda doviđenja", rekla je uvrijeđeno penzionerka pa ustala. "Ovde me više nećete vidit", dodala je još samo grabeći torbicu s klupe, a onda izašla teatralno zalupivši vratima.

Sekundu ili dvije svi su u salonu samo zinuli od zaprepaštenja. Samo je Mare, kroz izlog gledajući staru kako, još ogrnuta ljubičastim sintetičkim zaštitnim platnom po ramenima, žustro maršira preko ceste, primijetila...

"A ništa, valjda će se sitit da nan vrati viklere."

Osjećala se glupo u hotelu, dok se Dinko prijavljivao i uzimao ključ sobe, a ona se okretala po predvorju kao da nema veze s njim, glumila da sa zanimanjem gleda neke bezvezne slike i tapiserije obješene na zidovima i prstom, kao zamišljeno, briše prašinu s mesnatog lista filodendrona u kutu. Koliko god je u sebi ponavljala da je baš briga što će itko reći, ipak se pitala što recepcionar misli o njoj. Pogledala ga je na trenutak praznim pogledom, koliko god je mogla praznijim i

ravnodušnjim, tjeskobno vrebajući trenutak kada će kroz masku njegove profesionalne nezainteresiranosti proviriti podsmijeh, a onda je okrenula leđa i zamišljala da hotelski službenik pokazuje glavom na nju i vragolasto namiguje Dinku. Žalac srama koji ju je ubo u tom času bio je na neobičan način čak i malo ugodan.

"Gospođa je s vama?"

"Da."

"Mogu li, molim vas, dobiti i njezine isprave?"

"Lidija...", okrenuo se Dinko.

"Dinko", prekinula ga je ona trudeći se da ne zvuči živčano, "još u autu san ti dala osobnu."

"A, da, oprost."

Na stepenicama, samo što su okrenuli na odmorištu, on joj je stavio ruku oko pasa i ona mu je glupača sve oprostila. Od tog trenutka između njih dvoje je potpisan mir. Uvrijeđena što ju je ostavio za rođendan, Lidija isprva nekoliko dana uopće nije htjela razgovarati s njim. Ugasila bi zvono na mobitelu kada bi Dinko nazvao i nije mu odgovarala na poruke. Zatim se javila, ali je bila hladna i zajedljiva i nije htjela da se nađu. Dva puta nije imala vremena za njega. Sve dok Dinko nije ponudio izlet u Trilj, pohane žabe i riječne rakove na buzaru za ručak na terasi nad Cetinom i seks u hotelskoj sobi. To joj je bilo gala i odlučila mu je popustiti, ali se isto u autu još malo durila. Tek na stepenicama, na putu do sobe, s rukom na njenom boku, Dinko je dobio puni oprost.

"A oćemo ostat spavat?" upitala je ona brzopleto, glasom punim nade kada ju je nazvao.

"Nećemo, jebote", rekao je on. "Znaš da ne mogu ostat cilu noć."

Naravno, znala je, ali se nije prestajala nadati. Nije se... pa ne pamti kad se zadnji put probudila pokraj nekog muškarca, utrnete ruke grleći njegovo toplo i teško, usnulo tijelo. Više se ne sjeća kad ju je netko pred zoru, u zgužvanoj spavaćici što se podigla do stomaka, zajašio u polusnu. Već je zaboravila kako muškarcima ujutro smrdi iz usta.

Željela je da može koji put spavati s Dinkom, da s njim podijeli intimnost noći i silno se veselila kad ju je on jednom htio povesti na nekakav advokatski seminar na Plitvice. No, u zadnji čas njegova je žena odlučila ipak poći s njim, a Lidija je čitav vikend zbog toga bila

depresivna. Sama sebi se začudila koliko ju je to pogodilo. Tako je i ovaj put bila malo razočarana, ali opet, i ovako je bilo lijepo. Znala je taj hotel u Trilju, u različitim prilikama tu se nekoliko puta zaustavila da popije kavu i mjesto joj se sviđalo, luksuzno, a opet ukusno, s mjerom uređeno. Kad god bi došla, neki naoko pristojni, dobro odjeveni ljudi su za drugim stolovima pili skupo vino iz pravih vinskih čaša. Neće se osjećati jeftino ako se poševi u takvom hotelu. Dapače.

Tek što je Dinko zaključao, uhvatili su se stiskati uz vrata. Ljubeći je po vratu, podigao joj je suknju preko dupeta i zavukao ruku u gaćice, a ona mu je otkopčala remen i dugme na hlačama, spustila patent, izvukla košulju. Raskopčao joj je bluzu, povukao ustranu košaricu grudnjaka i uzeo sisati bradavicu. Ona ga je preko gaća uhvatila za tvrdi kvrgavi kurac. Krenula je da će se spustiti na koljena, ali on ju je zaustavio...

"M-m", pobunio se, "daj mi pet minuta da se istuširan."

"Aaaa!" zavapila je Lidija. "Nemoj sad, molin te!"

"Moran, šporak san, cilo jutro san bija na sudu."

Od hotelske sobe zbog nečega se osjećala nesigurnom, kao djevojčica. Dok se on tuširao, Lidija se, slažući odjeću preko stolice, skinula do gola i legla na postelju s rukama na trbuhu. Potom je ustala, ponovno obukla gaćice i opet legla. Razmišljala je možda pet sekundi, da bi ih opet još jednom skinula i bacila na pod pokraj kreveta.

"A da ih isto stavin", rekla je u sebi i konačno, neopozivo odlučila da Dinka ipak dočeka u gaćicama. Tek što ih je ponovno navukla, on je ušao još s kapljicama vode na koži i bijelim ručnikom oko pasa, s vidljivom izbočinom naprijed. Lidija je morala progutati slinu.

"Odemo li popit nešto iz minibara?"

"Koji minibar", rekla je ona. "Dolazi amo."

Smakla mu je ručnik, povukla na sebe i zagrlila nogama prekrživši stopala na njegovim leđima. Držala mu je glavu među dlanovima i gladno ljubila, trljajući dolje svoj spol o njegov, a on je zavukao ruku pod njenu stražnjicu i, baš kako ga je naučila, čvrsto je gnječio. Odvojio se malo od nje i ona ga je pustila da je ljubi po sisama, štipa joj bradavice, sitnim poljupcima spušta niz trbuh. Propela se malo da joj povuče gaćice i čekala...

"Isukrsta ti!" zaprepastio se Dinko. "Šta je ovo?!"

Lidiju je odjednom bilo malo sram pa je pokrila oči rukama.

"A ništa", rekla je pocrvenjevši. "Jedno popodne nisan imala šta radit pa san se malo igrala mašinicon za šišanje."

"Mašinicon za šišanje? U salonu?!" upitao je on liznuvši frizirano međunožje.

"Ne, budalo. Doma."

"Jebate led", rekao je tobože prijekorno, "šta rade frizerke kad nemaju drugog posla."

Lidija se grleno zacerekala.

"Sviđa ti se?"

"Aha... A šta je ovo?... Pari slovo v?"

"Mmm."

"Victory?"

"Mmm."

"A ko je pobijedija?"

"Ti, dušo. Ti si moj pobjednik."

Ponovno se popeo uz nju.

"Daj mi ga malo u usta."

"Ne dan."

"Maaalooo."

"Ne dolazi u obzir", rekao je on odrješito zabijajući se u nju i bez pardona je, odmah otpočetak, divlje jebući.

"Životinjo!" zarežala je Lidija držeći obje noge ispod koljena visoko, sasvim mu se otvarajući. "Životinjo!"

"Koja životinja?"

"A?"

"Reci, koja životinja?" upitao je Dinko dahćući.

"Ti si životinja?"

"Koja?"

"Mravojed", bubnula je Lidija i prasnula u smijeh.

Sat i po kasnije, po prilici, sjedili su na terasi nad rijekom. Dan je bio vruć, ali niz korito je, odozgo, iz planina pirio ugodan povjetarac. Mrljice sunčeva svjetla, koje se probijalo kroz grane vrbe što se nadvijala nad terasom, igrale su na bijelom stolnjaku. Rana jesen je bila, traktori puni grožđa tandrkali su preko mosta malo dalje, seljanke na prikolicama usput su veselo odmahivale poznatima.

Dinko je natočio vino sebi pa njoj, oprezno, uvježbanim pokretom podižući bocu da ne prolije. On je izabrao vino, neko hvarsko crno, autoritativno razgovarajući o tome s konobarom. On je naručio i hranu i pokazao joj kako da zdrobi rakova kliješta. Izvukao je prstima komadić nježnog bijelog mesa i preko stola joj ga, kao ptiću, stavio u usta. Lidija mu je sve puštala, jer je shvaćala da je tuđinac, mala glupa frizerka koja se slučajno našla u njegovom šminkerskom svijetu gdje se priča o vinima i kazališnim premijerama. Mješavinom divljenja i zavisti gledala je kako Dinko jede rakove u masnom crvenom umaku, a da se uopće ne ufleka. Čak ni na platnenoj salveti oko vrata nije mu vidjela ni jednu jedinu, ma ni najsitniju crvenu točkicu.

Gledajući ga preko stola, bio joj je jasan socijalni jaz između njih dvoje. Da to traži od njega, Dinko se nikad ne bio oženio za nju. Muljao bi vjerojatno, pričao da je nesretan u braku i da ga žena ne razumije, šaptao joj besmislice u mraku nakon snošaja, kako već muškarci rade. Obećavao bi joj brak, zavlačio je sve dok traje, a onda joj se naposljetku vjerojatno prestao javljati. Lidija nije bila u njegovoj kategoriji. Da je završila fakultet, to da, ali ovako - zajebi, nije imala šanse. Osjetila je to nekako, dok joj je s dva prsta preko stola pružao mali zalogaj račjeg mesa. Njih dvoje živjeli su u različitim svjetovima. Nije toliko bila stvar u novcu, jer ona vjerojatno nije zarađivala puno manje od njega, koliko se radilo o ugledu. Kao frizerka ona naprosto nije bila dovoljno prikladna da bude njegova žena. Srećom, Lidija nije osjećala baš nikakvu želju da se uda za Dinka, a Dinko je opet bio dovoljno pristojan, ili barem dovoljno bistar snob, da nikad ne kaže ili ne učini išta iz čega bi ona zaključila kako misli da je bolji od nje. I tako je to trajalo među njima, evo već više od godinu i po.

Malo je šašava situacija bila kada su se upoznali. Pokojna baka ostavila je stan Lidiji, a jedna teta je tužila Lidiju da je krivotvorila bakinu oporuku. Dinko je bio tetin advokat i na dva ročišta, koliko ju je zastupao, uglavnom buljio u Lidijine sise, toliko očito da ga je sutkinja morala opomenuti. Istini za volju, Lidija se za drugo ročište namjerno vrlo izazovno odjenula. Malo zato što ju je zabavljalo dražiti tetkinog advokata, a malo i stoga što joj se sviđao taj krupni namirisani bik u Versaceovom odijelu. I tako, dok je glupa tetka

kreštalala o rodbini koja se prevarom domogla nekretnine što je po prirodnom pravu nedvojbeno trebala pripasti njoj, njih su se dvoje gledali, a Dinko je u jednom trenu čak, premda će kasnije to odlučno poricati, liznuo gornju usnu. Strašno je to bilo za gledati. Dobro se nisu još tu, u sitnoj sudnici Općinskog suda u Splitu, na oči tetke, sutkinje, Lidijine odvjetnice i male pjegave daktilografkinje, pojebali.

Sutradan navečer, malo prije završetka radnog vremena, čovjek se pojavio u salonu i sjeo uza zid ne skidajući pogled s Lidije. Gledao ju je otvoreno, šutke se smiješeći, divljom samouvjerenošću od koje se uznemirila. Mari to nije promaklo. Prestrašeno je pogledala Lidiju i lagano podigla bradu pokazujući očima na Dinka. Mislila je, priznala je sutradan, da je to neki mutan tip, zelenaš recimo, kojemu je šefica možda ostala dužna neke pare, ili takav netko koga bi Mare, dođe li gusto, odvažno priklala škarama i ostavila da iskrvari na pločicama. Lidija joj je lagano klimnula i nasmiješila se da je sve u redu, ali ta dobra i odana ženska baš se jako prepala i dugo je trebalo da se umiri.

Starija je frizerka završila s mušterijom i pozvala Dinka na stolac, a on je pokazao na Lidiju, koja je bila zauzeta s nekim momkom, i rekao...

"Ja bi, ako nije neki problem, sačeka gospođu."

"Pa problem je", kazala je Mare svadljivo. "Za manje od po ure zatvaramo."

"Sve je u redu", javila se Lidija, "ja ću to."

"A, jebem mu sve, sedan i po je prošlo, nećemo stić."

"Mare", kazala je Lidija strpljivo, "ti samo pometi i pođi doma, a drugo je moja briga."

Mare je uhvatila mesti, uto je i Lidija završila s onim momkom, Dinko je ustao.

"Ako bi mi mogli i oprat kosu", rekao je advokat drsko.

"O, muko moja", prostenjale je Mare nezadovoljno, više kao za sebe.

Lidija je muškarcu ljubazno pokazala na niski stolac uz malu kadu i on se zavalio. Ona je namjestila toplu vodu. Mare je nervozno petljala metlom oko Dinkovih nogu, ali on, ako je i primijetio, nije pokazao da mu to smeta. Napokon, Mare je završila najduže metenje nekog salona u čitavoj povijesti frizerskog obrta te obukla jaknu i s torbicom u krilu sjela na klupu da sačeka Lidiju. A Lidiju i inače takve stvari silno

uzrujavaju. Kada ženske paze jedna na drugu. Na tulumima, na primjer, kada jedna ode u kupaonicu piškiti, a druga pred vratima čuva stražu - Lidija to nikada nije mogla smisliti.

"Mare", zarežala je, "muž te čeka."

Žena je nevoljko ustala i pošla, na vratima se još jednom kratko okrenula i pogledala Lidiju da vidi je li ova baš sigurna da ona želi poći. Lidija je klimnula da je sto posto sigurna. Mare je otišla. Lidija je drugi put šamponirala odvjatnika, isprala i istrljala mu kosu ručnikom. On je ustao i sjeo na stolac preko puta zrcala. Frizerka je kratko izašla na vrata. Bila je topla proljetna večer, neko je cvijeće mirisalo. Iza zamračenih prozora stanova sijevali su televizori. Lidiji su se malo tresle ruke. Podigla je lagano kragu bijelog radnog ogrtača i provjerila je li možda vonja na znoj. Uхватила je ručicu metalne rolete.

"Morat ću ovo spustit", rekla je. "Da mi inspekcija ne dođe i vidi da radin u ovu uru."

Tetin advokat ukočeno je sjedio na srednjem stolcu. Frizerka je s treskom spustila roletu, potom i zatvorila staklena vrata i u prostoriji je najednom zrak nekako postao gust, težak i vruć. S radija u kutu začuo se, vrlo prikladno, nekakav reggae s jednoličnim i čvrstim, gipkim basom koji se lijepo ćutio u bokovima.

"Kako ćemo", rekla je Lidija zaustavivši se iza muškarca.

"Onako...", kazao je on. "Ne znan... Normalno."

"Normalno ne držimo", nasmiješila se Lidija.

"A šta držite?"

"Pa šta ja znan... Svašta."

Prstima mu je češljala mokre vlasi gledajući se s njegovim odrazom.

"Znate šta, gospođo", rekao Dinko. "Ja san to naučija, kad ne znaš šta bi izabra, najbolje je uzet specijalitet kuće."

"A je li?" začudila se kao frizerka, jer nije znala što bi rekla na ovo. "Vi bi uzeli specijalitet kuće?"

Gledali su se u ogledalu, iznad četki, škara i kutijica gelova, i oboje su htjeli još nešto reći, ali riječi nisu dolazile. Kosa pod rukama bila joj je mekana i tanka, kao dječja, i već se zabrinjavajuće visoko povukla prema tjemenu. Zamislila ga je bez nje. Nije za to doista bio potreban osobit napor mašte, za koju godinu čovjek će očito biti sasvim ćelav, no to, vidjela je, neće znatnije nagrditi njegovo široko četvrtasto lice s

tamnom, osunčanom kožom što se čvrsto napela preko lakih kostiju. Možda mu je samo nos malo presitan, pomislila je lagano nakrivivši glavu.

"Oćemo li?" upitao je.

"Je li se vama nekud žuri?"

"Pa ne, iman vrimena."

"Onda pomalo", rekla je Lidija. "Odnija vrag i prišu."

Taj se nema dugo, možda još prošli tjedan, negdje ošišao, njezina mu je usluga bila upravo potpuno suvišna. Besmisleno je strizuckala nožicama oko njegove glave igrajući mu se kosom. Više ga je zapravo češljala nego šišala. Vrhom crvenog nokta kao slučajno ga je ogrebala po vratu i on se lagano prenuo.

"Sve u redu?" upitala je Lidija nedužno.

"Ka bog", kazao je advokat.

"A jeste vi možda došli zbog one naše stvari na sudu?"

"Ne", zgranuo se muškarac, "to ne bi ni smija."

"A je li?"

"Odma bi me iz Komore izbacili."

"Ma, bogati!"

"Vanka suda je strogo zabranjeno o slučaju razgovarat sa drugon stranon."

"O, jeben ti miša", rekla je frizerka, "vidiš ti to."

Neki je fini skupi parfem imao na sebi. Nagnula se nad njega napućivši usne i stala mu lagano tobože otpuhivati dlačice s vrata. Istog se časa naježurio.

"Gotovo", rekla je uspravljajući se i ponovno susrećući s njegovim pogledom u zrcalu. Žderao ju je očima. Lidija se lagano ugrizla za donju usnu. Tada je osjetila njegove prste na nozi. Izvukao ih je neprimjetno dolje ispod najlonskog ogrtača i mazio je po unutrašnjoj strani koljena. Jagodicama prstiju plaho je dodirivao mekanu kožu. Kurvin sin znao je kako se to radi.

"Oho", rekla je Lidija. "A šta bi Komora rekla na ovo?"

Maženje je istog časa prestalo, žena je malo uzmakla.

"Kako bi bilo da ja Komori napišem jedno malo pismo o ovom faćkanju?" upitala je ona, zločesto se nacerivši njegovom odrazu.

Muškarac se zacrvenio. Vidjelo se lijepo kako se prepao.

"A šta ćemo sad?" nastavila je Lidija izazivački, uživajući u vlastitoj

nadmoći.

"Pa ne bi valjda...", promućao je Dinko i zamukao gledajući je.

Lidija ga je zgrabila za kosu i jako stisnula. U jednom malenom trenutku pomislila je kako bi s njom tako rado tresnula o zid. Ali, nije, naravno. Zabacila mu je glavu i spustila usne na njegove. Njegov topli slinavi jezik umigoljio se u njena usta. Imao je okus po jabuci. Nekoj finoj, sočnoj, čvrste i suhe žute kore, jabuci koja puca pod zubima. Dugo je pamtila okus tog poljupca i uvijek kasnije, kada bi pomislila na njihovu prvu ševu iza spuštene metalne rolete u blistavo osvijetljenom frizerskom salonu, došla bi joj nekako pred oči slika te jabuke. Otkopčala je najdonje dugme na kuti da bude komotnija i sjela na Dinka opkoračivši ga golim bedrima.

Teta je, jasno, na idućem ročištu imala drugog odvjetnika.

"Dobri su rakovi."

"A ne znan, valjda", rekla je Lidija.

"Oćeš još malo vina?"

"M-m, dobro je", stavila je dlan iznad čaše. "Malo me je već i uvatilo."

"Pa to mi je bila i namjera", kazao je on. "Ma, mo'š mislit", kazala je ona, vrhom jezika čačkajući mesno vlakno koje joj se zavuklo između dva zuba. "Da me nisi napija, ne bi ništa napravija s menon."

On se nacerio.

"Jebate, koje ste vi budale."

"Ko?" upitao je Dinko.

"Vi, muškarci", rekla je ona. "Morate virovat da držite sve konce u svojim rukama. Da se sve događa po vašem scenariju. Vi uvijek sve kontrolirate."

"A ka da ne kontroliramo."

Ona je podigla obrve i pogledala ga kao da bi rekla - samo ti, dečko, i dalje vjeruj u to, a Dinko se nakesio pa je shvatila je da je podjebava i nasmiješila se i ona njemu.

"Odemo li opet gori?" pokazao je on glavom put soba.

"Polako. Napapaj mi se, tribat će ti."

"Je li ti to meni pritiš?"

"Možda", rekla je Lidija, posegnuvši za torbicom na stolicu, jer joj

je upravo zapištala poruka u mobitelu. *Pliz, mogu li večeras spavat u tebe?* pitala ju je Branka. Lidija je mogla pretpostaviti što je posrijedi. *Naravno. Ja tek večeras dolazim, ali Josip je doma,* odgovorila joj je, kada se Dinko nagnuo preko stola i šapnuo...

"Volin tvoju pičku."

"Pristojno se ponašaj za stolon", upozorila ga je, pritiskajući send i krenula rukom ispod stola da ga uštipne za bedro, kad je on ugledao nešto iza njezinih leđa i momentalno problijedio od užasa.

"A u pizdu..." šapnuo je preneraženo.

Lidija se okrenula i vidjela dvije žene četrdesetih godina i jednog starijeg muškarca kako se, živahno razgovarajući o nečemu, s parkirališta penju stepenicama na hotelsku terasu. Trebalo joj je nekoliko sekundi da shvati što je užasnulo njezina ljubavnika - visoka mršava žena plave valovite kose do ramena, u kostimu od zagasitocrvenog lana i plitkim jarkocrvenim cipelama, s koraljnom ogrlicom, bila je... pa sad, Dinkova žena. Lidija je protrnula. Paralizirano je buljila u nju nekoliko časaka, ne razmišljajući da bi je žena mogla prepoznati. Njezino malo društvo se popelo i zaustavilo u mjestu. Razgovor ih je tako ponio da su neko vrijeme ostali stajati između stolova. Lidija je napokon shvatila kako je nerazumno zuriti u njih pa se hitro okrenula prema svom stolu i iznenađeno otkrila da je ostala sama. Dinko je nestao! Njegov tanjur, pribor i salveta, dopola pojedena salata od radića, još su doduše stajali tamo preko puta, ali čovjeka nigdje.

Spuštene glave izdaleka je čula odlomke razgovora ono troje. Dinkova žena, kako se činilo, uglavnom je šutjela, dok je muškarac zažareno pričao nešto o obračunavanju PDV-a, a ona druga žena svako toliko nemoćno ponavljala...

"Ma, čekajte da van to objasnin..."

"Ne, ne, ne, saslušajte vi mene", nije se dao stari i nastavljao mljeti.

E sad, ili je čovjek podizao glas, ili su njih troje bili sve bliže Lidijinom stolu. Još nisu nigdje sjeli. Vrtjeli su se između stolova, činilo se, već nekoliko minuta. Lidiji je srce lupalo. Što da kaže ako žena dođe blizu i prepozna je?

"A, evo, došla san ručat.. Je, ha, ha, ha... znan da je malo čudno, ali ja uvijek naručim dvi porcije... Ne bi nikad rekli po meni koliko mogu izist."

I gdje je taj Dinko nestao, pizda mu materina? Pogledala je zelenu vodu ispod terase i u tom času joj je pala na pamet apsurdna misao kako se Dinko sakrio pod površinu rijeke i čeka da mu žena ode, dišući na trsku kao Indijanac.

Uto se pojavio konobar pokraj njezinog stola i šutke joj pružio žuti papirić na kojem je nažvrljano stajalo: DOĐI NA RECEPCIJU.

Ustala je s glavom na prsima, odglumila da je nečim uprljala bluzu pa sad mora u zahod da to opere i hitro zamakla unutra.

Godinu i po su bili skupa i to, prirodno, nije ostalo neprimijećeno. Za njih je znala i Dinkova žena, inače nekakva pročelnica u Županiji. Lidija je to vidjela prije nekoliko mjeseci u jednoj parfumeriji, kada se ova, vidjevši nju unutra, okrenula na vratima i izašla. Ništa nije rekla, nije u tome bilo neprijateljstva ni mržnje, na njezinom se licu, u kratkom trenutku kada su im se pogledi sreli, vidjela samo nelagoda, gotovo strah od suočenja s Lidijom. Lidija se od toga osjetila kao govno. Shvatila je da joj nanosi bol i bilo joj je krivo. Da je Dinkova žena rekla nešto ružno, ili je barem prezrivo pogledala, Lidiji bi bilo lakše, s tim se znala nositi. Ali, nelagoda te žene sasvim ju je razoružala. Poželjela je potrčati za njom i objasniti joj da ona nije nikakva prijetnja njihovu braku, da joj njezin muž zapravo ništa ne znači, baš kao ni ona njemu, da je to samo glupi seks, ništa više ne traži ni ona od njega ni on od nje... Ostala je, međutim, ukopana gledajući Dinkovu ženu kako odlazi, jer takve stvari ljudima ne možeš reći, a i da možeš, njoj vjerojatno ništa ne bi značilo.

Mogla je jedino prekinuti s Dinkom i u tom je času doista pomislila to učiniti. Ipak, nije, bilo joj je lijepo s njim. Ne bi se udala za njega, to nije ni tražila. Ono što ju je držalo s Dinkom je da ju povremeno znao nasmijati, da je bio fenomenalno građen, spontan u krevetu i... no, to je zapravo bilo sve. Lidija doista nije trebala muža, mušku ruku u kući, kako bi rekla njezina mama, nekoga tko će joj promijeniti gumu na autu ili stegnuti slavinu koja curi. Pokraj tolikih vulkanizera i vodoinstalatera, udaja joj se činila dosta besmislenom. Tu je stvar uostalom već probala i, hvala najljepša, ne bi još jednom. Nije željela da se neki muškarac mota po njezinom stanu, a još manje da glumi oca njezinom sinu. Pamti kako se naljutila kada je Dinko jednom

došao u nje i primijetio da je Josip na sagu oko televizora ostavio razbacane diskove za Playstation. Što se njega tiču diskovi njezinog malog? Koji kurac se on ima miješati u to? Nju nimalo nisu zanimali Dinkova žena i djeca, nije željela znati ništa o njegovom pravom životu, onome izvan kratkog vremena koje su provodili skupa. Ona nije bila u njegovoj realnosti, nije ga htjela u svojoj, i to joj je savršeno pasalo. Oni su ljubavnici, nitko nikomu ne polaže račune. Poštena pogodba, mislila je, čak i više nego poštena s njezine strane.

Ona nije nikome otimala muškarce, premda je u životu čula i takve optužbe. Jednom čak i u lice, vrlo glasno, na ribarnici, u deset ujutro, pred publikom od kojih sedamsto do tisuću i dvjesto ljudi, kada joj je došla mama neke kojoj je Lidija, kao, otela momka, baš kada je ovaj, nakon beskonačnih devet godina hodanja, konačno trebao oženiti njezinu glupu kćer. Sve je to Lidija tek naknadno rekonstruirala. Tada nije dobro ni shvatila o čemu se radi, jer je gospoda bila dosta neartikulirana. Čula je samo nekakvu vik, koja se zacijelo na nju odnosila, jer joj se žena unosila u lice. Čula je nešto kao "kurvo" i "sram te more bit" i nešto o sreći njezina djeteta, kada ju je žena iznenada udarila vrećicom od, tako, pola kila, sedamdeset deka škampa po glavi i vrećica je, jasno, pukla i sve se rasulo po Lidijinoj glavi i ramenima. Narod je ljubopitljivo zurio u nju, dok je ona stajala nasred peškarije pokrivena škampima. Nedvojbeno friškim. Jedan manji joj se, još živ, zapleo u kosu i panično mlatarao repom.

Žena je tako izgubila ručak, ali dobila slatko zadovoljstvo osvete drolji koja je upropastila budućnost njezine kćeri usidjelice, i otišla kao što je i došla, izgubila se u gužvi, prije nego što joj je Lidija stigla objasniti da ona nema ni pare ni organizaciju da bilo koga otima. Arapski teroristi otmu avion, ali oni su, brate, profesionalci, gdje je ona od njih. Muškarce, osim toga, i ne treba otimati. Oni se, budale, sami nude i uglavnom se baš nimalo ne bune kad ih pokupiš. I naposljetku, Lidija bi voljela da je to mogla reći gospođi, taj njezin nesuđeni zet je pravi papak i ona im je zapravo učinila uslugu kada je, ne hoteći, osujetila vjenčanje stoljeća. Lidiji je neshvatljivo da je ona sama s takvim jadnikom izdržala pet dana i ne može od čuda sebi doći da je netko s njim bio čitavih devet godina.

"Pa šta ona radi ovde?" ponavljao je Dinko, očajno čupajući svoju rijetku kosu i uzrujano šetajući s kraja na kraj hotelske sobe. Svako malo oprezno je razmicao zavjesu i virio društvo dolje, kao da se hoće uvjeriti da je ona stvarno tamo.

Da ono nije bila fatamorgana, da mu se nije, zbog loma svjetlosti pod određenim kutem, samo pričinilo da mu se žena pojavila na terasi hotela u Trilju.

Lidija je sjedila na postelji, pratila ga pogledom po sobi i iznenada joj je, kako već bude nakon nekog stresnog događaja, kada panika prođe i živci se opuste, sve ovo bilo užasno smiješno.

"Dinko, baci se kroz prozor", savjetovala mu je ozbiljnim glasom. "Baci se kroz prozor, nema ti druge."

On ju je u prolazu samo prijekorno pogledao.

"Drugi kat je, nećeš nego ostat nepokretan", nastavila je ona izazivački.

Dinko nije odgovarao na provokacije.

"Jebate", rekla je Lidija više nekako za sebe, "žena bi ti se baš lipo začudila da padneš pokraj njezina stola. Dinko, ljubavi", dodala je promijenjenim glasom, "otkud ti ovde?"

"Lidija, molin te!"

"Ili da odeš doli i zamoliš je da ti sve oprost? Da joj lipo sve ispričaš, pustiš suzu, budeš dobar neko vreme, kupiš joj neku pizdariju, novi auto, recimo... šta misliš, kolike su ti šanse?"

"Šta misliš, je li nas vidila?" upitao je Dinko.

"Nego šta", odgovorila je Lidija zločesto.

"Misliš?"

"Ma, sto posto. Ko te ne bi vidija kad si onako, ka oparen skočija od stola", rekla je ona, premda uistinu nije vidjela opisani trenutak.

Dinko je pokrio lice rukama razmišljajući.

"Ajde, pusti sad ženu", pozvala ga je ona lupnuvši dvaput po krevetu pokraj sebe, "dođi malo amo."

On je sjeo, a ona mu je zavukla prste u kosu i privukla njegovu glavu k sebi. Poljubila ga u vrat, gricnula resicu pa vrhom jezika takla usnu školjku. On se trgnuo.

"Nemoj sad."

"Zašto?" šapnula je vrelin dahom Lidija, koja je, kako to obično

bude nakon stresnih situacija, kada napetost popusti, sada bila i malo jebežljiva. Spustila mu je ruke na prepone i stisnula ga.

"Nemoj", ponovio je Dinko, malo i živčano, i maknuo joj ruku. "Nemoj, shvati", rekao je sada mirnijim glasom. "Ne mogu."

"Zbog nje doli?"

"Pa da... Bilo bi, šta ja znan... ružno."

Lidija mu je pustila glavu i tužno klimnula.

"Bilo bi nekako... ka da neman nikakvog poštovanja prema njoj."

Lidija se u sebi složila. Mogla je razumjeti njegov osjećaj krivnje. Doista bi izgledalo kao da on nema poštovanja prema ženi da se sada, njoj pod nosom, poševi s Lidijom.

"Ali, što je s mojim poštovanjem", rekla je Lidija u sebi. Na nju je Dinko sada, čini se, sasvim zaboravio. Ona je bila nebiće. Nitko i ništa. Kurva koju nitko ne pita što osjeća. Sjedila je do Dinka pogrbljena, s rukama beživotno puštenim među nogama, zamišljeno piljeći u šare tepiha. Nije puno tražila u tom času. Samo da joj on kaže: "Oprosti." Samo jedno maleno posrano "oprosti" bilo bi dosta. Ali, nije ga, naravno, čula od njega. Jer je nije ni bilo tu. I nije bilo nje i Dinka. Sada su postojali samo on i njegova žena.

On je ponovno otišao do prozora.

"Evo ih, ustaju", rekao je uzrujano vireći između zavjesa. "Spuštaju se niza skale", izvještavao ju je Dinko, makar ona to nije tražila. "Valjda mi neće vidit auto na parkiralištu... Jebate, vidila mi je auto!" zavapio je on i odskočio od prozora te se opet uzšetao po sobi čupajući kosu.

Lidija se polako primakla prozoru i malo raširila zavjesu. Da je Dinkova žena sada i vidi, ne bi joj to smetalo. Pogledala je dolje na parkiralište na plavušu u zagasitocrvenom lanenom kostimu, plitkim crvenim cipelama i s koraljnom ogrlicom. Žena je izgledala bolje od nje, priznala je sebi Lidija. Dotjerana i dostojanstvena, djelovala je kao dama. Gospođa pročelnica. Njezina moć i društveni položaj, njezino obrazovanje, stipendije, seminari i studijska putovanja, kokteli u biznis klasama, parfemi iz aerodromskih duty free shopova, čokoladice na jastucima za dobrodošlicu u boljim hotelima... sve je to nekako zracilo iz njezine pojave i po svemu je bila bolja od samohrane majke i vlasnice frizerskog salona u Splitu 3.

Ona je, dakle, stajala dolje prkosna i prekrasna pokraj Dinkovog

Audija, začuđeno se osvrćući, a onda shvatila što je na stvari i pogledala uvis. Šarala je pogledom po hotelskim prozorima. Lidija ju je virila kroz sasvim malo, možda centimetar razmaknute zavjese i ona je nije mogla vidjeti. A možda i jest, tko zna? Sada to više stvarno nije bilo važno, jer njezina suparnica, ljubavnica njezinog muža, ionako nije postojala. Ona je bila ne-biće.

Dinkova žena ponovno je pogledala auto pa izvadila nešto iz torbice, Lidija nije mogla dobro vidjeti što. Nešto je kao pisala na koljenu. Lidija je shvatila što je posrijedi tek kada je žena podigla brisač i zatakla malu bijelu ceduljicu ispod njega.

"Dinko", rekla je Lidija, "čini mi se da ti je žena napisala kaznu za pogrešno parkiranje."

Žena je bila vrlo jezgrovita. Jedna jedina riječ - ĐUBRE, Dinka je čekala na ceduljici na šoferšajbi Audija, no i to je bilo čisto dosta da njega sasvim razjebe. Jedva koju riječ više on i Lidija su razmijenili u pola sata vožnje natrag do Splita. Odsutno je zurio u cestu, vjerojatno u svom advokatskom mozgu smišljajući što će večeras slagati ženi. Lidija je bila strahovito znatiželjna kakva je strategija obrane, bezočno poricanje krivnje ili priznanje i kajanje, s nadom da će dobiti manju kaznu? Neće se valjda braniti smanjenom ubrojivošću u trenutku izvršenja zločina? Lidija bi dala... pa ne zna što bi dala, da se večeras, kad djeca zaspu, a Dinko ih je imao dvoje, može nekako zateći nevidljiva u njihovoj spavaćoj sobi, da čuje njegovo dirljivo zaklinjanje ženi koju je jedinu u životu volio i koju će ikada voljeti.

No, nije željela o tome razgovarati s njim, baš kao ni on s njom. Njemu je za danas bilo dosta Lidije, a i Lidiji je bilo dosta njega. Između njegovih diskova izabrala je nekakvu užasnu kompilaciju hitova osamdesetih i sve do Splita prisjećala se Spandau Balleta, Culture Cluba, Duran Duran, Kim Wilde i drugih sranja koja su je terorizirala u pubertetu...

*Touch me, touch me
I want feel your body,*

meketala je ona sisata glupača, nije joj se mogla sjetiti imena, kada ju je Dinko ostavio ispred stana i kada su na rastanku jedno drugome

rekli kratko, neuvjerljivo...

"Vidimo se."

Tripud je lagano kucnula, a Josip je iznutra upitao...

"Ko je?"

"Mama koza, otvori", rekla je ona ne razmišljajući. Godinama to nije rekla i sama se sebi začudila kako se u tom trenutku sjetila te šale iz vremena kada je on bio mali dječak, a ona mu prije spavanja čitala Vuka i sedam kozlića.

Josip joj je otvorio. On i Branka napravili su večeru. Neku su hobotnicu našli u zamrzivaču i stavili je pećnicu s krumpirima. Mudrijaši zapravo nisu ni znali da su izvadili hobotnicu. Sve dok se nije odledila, vjerovali su da će večerati teleće odreske. Sudarali su se po kuhinji kao ona dva smušena lutka iz *A je to*, dok je Lidija izula cipele i bacila se u fotelju.

"Dajte vas dvoje", rekla je u jednom trenutku, "stanite čas jedno do drugoga."

Njih dvoje su se poslušno postrojili pred njom.

"Josipe, ispravi se malo."

Josip se ispravio, za dobrih deset centimetara bio je viši od Branke. Mogao ju je u zubima nositi. Dobro, Branku je mogao nositi u zubima tko god je htio, ali isto ju je iznenadilo. Ove godine on je upisao osmi. Lidija mu već neko vrijeme nije smjela kupovati ništa osim veša i čarapa. Još za koju godinu neka će mu mala bubuljičava kokoš zgaziti srce. Lidija ju je već sada mrzila zbog toga.

Zatim su dugo večerali jednu vrlo elastičnu hobotnicu. Svaki zalogaj su, baš kako nutricionisti savjetuju, sažvakali sedamsto pedeset do tisuću puta, a onda se izvalili oko televizora i gledali Troju na videu. Josip se malo pravio važan svojim znanjem koji su bogovi bili na strani Ahejaca, a koji su navijali za Trojance, dok su njih dvije očarano zurile u Brada Pitta. Odnosno, Branki je bio bolji onaj mlađi, onaj, kako se zove... Orlando Bloom.

Josip se povukao u svoju sobu, a Lidija je još malo šarala po televizijskim programima. S vedrim zanimanjem zaustavila se na DSF-u, gdje su se dvojica, samo u sportskim gaćicama, krvavih lica, mlatila nogama.

"Stara, jebate", šapnula je ushićeno, "vidi koje tijelo frajer ima."

Mlada kolegica, međutim, nije bila zainteresirana za nizozemsko-turski kick boxing pa je Lidija ugasila. Branka joj je ispričala zašto večeras noći u nje. Vraćajući se s posla, u zadnji tren je primijetila da je Željko, Žele Psihijatrija, čeka u autu ispred zgrade.

"Mala, je li tebi jasno koje je to sranje postalo", upitala ju je Lidija, "kad se ti od njega bojiš u kuću?"

Branka nije ništa rekla na to. Samo je tupo zurila preda se. Tada je Lidiji napokon priznala i što se to grozno dogodilo prije tri tjedna u Međugorju. Otišli su, dakle, na dva dana ona i Žele i noćili u nekakvom pansionu, da bi zbog nečega bili na nekoj misi koja počinje u nedjelju u šest ujutro. Lidiji nije bio jasno zbog čega misa počinje tako rano, pretpostavljala je da to u nekakvoj vezi s vlasnicima pansiona. Kako bilo...

"Meni je doša menzes", pričala je Branka sasvim tiho da ih Josip ne čuje, "a on je popizdija."

"Žele je popizdija? Zato što je tebi doša menzes?"

"E."

"Zato šta se ne morete ševit?"

"E."

"I šta?"

"Onda je on tija... Tija je da mu..."

"Da mu ti popušiš?"

"E."

Branka je zastala i duboko uzdahnula.

"A meni ni to nije drago. Znaš i sama kako je to kad ti dođe menzes i nije ti ni do čega..."

"Okej", klimnula je Lidija, premda sama nije imala inhibicija te vrste.

"Ali san rekla, ajde dobro, učinit ću to", nastavila je Branka sada gotovo nečujnim šaptom. "Ali, on je onda upalija lampu na kantunalu i... ovo će ti sad zvučat glupo."

"Šta?"

"Na zidu je bila slika Gospe. Znaš one slike, kako bi ti objasnila... Kad ih gledaš iz različitih kutova, čini ti se ka da Gospa otvara i zatvara oči. Kad je on upalija svitlo i kad san ja to vidila... sad ćeš mi se smijati, ja više nisan mogla. Ubij me, nisan."

"Kužin", rekla je Lidija razočarano.

"On je na to potpuno popizdija... Pet dana zbog toga nismo razgovarali."

I to je bila Brankina strašna, prljava tajna, to da nije mogla popušiti dok je Kraljica Mira na zidu otvarala i zatvarala oči.

"Bože", uzdahnula je Lidija misleći kako neke žene imaju baš uzbudljiv erotski život.

"Nemoj to nikome pričat."

"Neću."

"Obećaj."

"Obećajen", obećala je Lidija.

Otišla je potom po posteljinu i namjestila Branki ležaj na kauču u dnevnoj sobi, a onda i sama oprala zube i legla.

POKAŽI KOLIKO ME CIJENIŠ

Muškarac je sklopio oči i malo se stresao. Lidija je voljela taj trenutak. Pratila je sitne promjene na njegovu licu, titraj mišića oko očiju, drhtaj usana, lagano širenje nosnica, jedva čujni uzdah kada bi mu toplim tušem smočila kosu. Puštajući mlaz najprije po vlastitoj nadlanici, zagrijala je vodu do onog osjetljivog stupnja između ugone i bola, a onda gledala kako on uzdiše i smiješi se, kako mu se ramena spuštaju, kako je, glave beživotno zabačene nad frizerskom kadicom, utonuo u stolac dok ona kruži s tušem u jednoj ruci, a prstima ga druge lagano češlja. Ono u čemu je ipak najviše uživala je kada bi mu povukla kosu s čela pa uhvatila punu šaku mokrih vlasi i čvrsto potegla. On je jedva čujno zaječao.

"Je li ti vruća?"

"Odlična", prostenjao je muškarac.

"Samo mi nemoj zaspat", rekla je frizerka cijedeći mu šampon po kosi.

"Da znaš da bi moga."

"Da znaš da ne bi. Nije ti ovo hotel."

"Ako mušterija zaspe, šampon se ispire s ladnom vodom. Pa ti vidi kako ćeš", dobacila je Mare koja je za drugim stolcem frizirala neku prijateljicu koju odavno nije vidjela.

"Jebate, šta ste opasne", rekao je tip.

"Još ti ne znaš di si doša", rekla je Lidija. "Ako ne budeš dobar, ka ovcu ćemo te ostrić."

Mare se zacerekala. Lidija joj je namignula. Subota oko dva popodne je bila, malo prije zatvaranja salona. Zadnje mušterije prije ponedjeljka ujutro. Dobar razlog da se dobro osjećaš. Momku je oprala kosu i istrljala je ručnikom, a on je ustao i zakoračio prema stolcu za šišanje, malo se zaljuljavši.

"Bog s tobom, šta ti je?" upitala je Lidija.

"Ništa, malo mi se zamantalo."

"Onda brzo ponovo sidi", rekla je frizerka. "Nemoj da moran zvat hitnu da dođe ovde u salon po tebe... Moj barba", nastavila je vezujući

sintetički ogrtač mušteriji oko vrata, "kad mu se tako jednon zamantalo kad se diga iz fotelje, lipo se vratija sidit i više se nikad nije usta. Osamdeset i sedme je to, čini mi se, bilo. I eno ga, još uvik, u primaćoj sobi, skoro dvadeset godina sidi i ne mrda."

"To je onda nešto ka oni moj", javila se Mare napola ironično, napola gorko.

"Ajme, da", kazala je Lidija. "Ka i obično?" obratila se mušteriji na stolcu.

"Aha."

"Šta je u tebe?" upitala je vlasnica salona Maru. "Promjenjivo očajno?"

"Nepromjenjivo očajno", ispravila je Mare. "Prošlu nedilju je iša na razgovor kod jednoga šta ima cisterne. Vozi gorivo za Inu..."

"Je, to si mi pričala da će ić. I šta? Ništa od toga?"

Mare je odmahнула glavom.

"A slušaj", objasnila je, "njemu je još malo pedeset godina. Ko će ga više uzet da mu radi."

"Čekaj", javila se sada prijateljica koju je Mare frizirala, "šta ti je muž bez posla?"

"Jedanaest godina, moja draga", rekla je Mare uzdahnuvši.

"Bog te neće!" zaprepastila se Lidija. "Pa on vjerojatno više ne bi zna ni upalit kamion."

Mare se ušutila. Zamislila se uvijajući prijateljici kosu.

"Ma, znaš šta", rekla je poslije nekoliko trenutaka jadtim glasom, "ne boli mene toliko da je on bez posla, koliko to da je totalno odusta od svega. Nema, kako bi ti rekla... borbenosti u njemu. Nekako se izgubija. I drugi ostanu bez posla i bude in teško, ali se nakon nekog vrimenta opet dočekaju na noge, okrenu se oko sebe, nađu nešto. Ovi moj ništa. Ja ga ranin i njemu dobro."

"To su ti muški", rekla je Lidija. "Gamad!"

I u tom ju je času preplavio takav nekakav bijes, da je dlanom lupnula po glavi momka na stolcu, jedini primjerak muškarca koji se zatekao u blizini.

"Ej?" pobunio se on.

"Ajde, začepi", odgovorila mu je Lidija otresito i on je zbilja začepio.

"Samo sidi na trosjedu i navija ploče", nastavila je Mare gledajući

se s prijateljicom u zrcalu. "Ja dođen s posla umorna ka pas, a on, sa slušalicama na ušima, kaže: 'E, ljubavi, ovo moraš čut'. Majke mi mile, dođe mi da mu bacin cipelu u glavu."

"A šta sluša?"

"Country."

"Jebate život!" rekla je prijateljica.

"Neke pisme o kamionima."

"Ajde, kad ih već ne vozi, bar da sluša pisme o njima", zaključila je Lidija.

"Lako se tebi zajebavat, ali taj country, majke mi, sve neke pisme ili o kamionima, ili o zatvorima, ili kako se neko napija, ili kako je triba slušat mater. Čula san po milijuna pisama i sve su iste."

"Pa koliko on toga ima?" upitala je prijateljica.

"Dvanaest iljada ploča."

"Molin?!"

Mare turobno klimne.

"Ali, pazi", naglasi ona, "ploča! Oni velikih, crnih, šta više niko ne sluša. Cedeove on ne priznaje. To je, kaže, govno."

"Pa dvanaest iljada?!"

"E, bogati, trideset godina on to skuplja. Puno stvari je izvanka naručiva, iz Londona, iz Austrije, Njemačke, u ono vrime kad se to još moglo, kad se imalo para. Ja mislin da smo mogli kuću napraviti koliko je ploča kupija."

"I sve country?"

"Neee, ima svačega. Ima i nekih lipi stvari, ali otkad je dobija otkaz, samo country navija."

"U ime oca i sina...", prekrižila se prijateljica na stolici. "Ne pamtin kad san zadnji put čula nešto ovako bolesno."

"Oprostite gospođo", javio se uto momak na Lidijinom stolcu, "ima li van muž možda Proclaimerse? Ja to godinama tražin i nigdi ne mogu nać."

"Ne znan, pitat ću ga", rekla je Mare zlovoljno.

"Pro-clai-mers", kazao je momak naglašavajući slog po slog. "Mogu van i zapisat."

"Ne triba, zapamtila san."

"I tako", rekla je Lidija, "ti ga raniš, a on sluša muziku. Pa kad neko kaže da mu je loše. Ti si, Mare, heroj. Pazi šta ću ti reć – heroj!"

"Koji put mi se čini da on te ploče voli više nego mene", kazala je Mare jadno. "Više nego išta drugo na svitu. Pogotovo otkad je dobija otkaz. Navečer zaspe sa slušalicama na kauču, a ujutro se digne samo da promini stranu na gramofonu. Ljudi idu na posa, rade na crno, rintaju, bore se, a on navija ploče."

"Odjebi to", rekla je Lidija kratko.

"I ja tako mislin", dodala je prijateljica.

"E, lako je vama reć."

Lidija je četkom očistila momka od dlačica, odvezala mu ogrtač pa je ovaj ustao i platio.

"Odjebi to", ponovila je vlasnica salona otresajući sintetičku tkaninu pa svečano dodala, "ti zaslužuješ bolje."

"Ali kad je dobar čovik", kazala je Mare zamišljeno. "Baš je dobar, jeba mu ja mater nesposobnu."

"Ma", odmahнула je Lidija, "dobar je bog koji ga drži."

"Dvadeset i pet godina mi je bija dobar, ne znan... Ne mogu sad tako."

"Moreš. Moreš, stara, i moraš. Spasi se dok i ti ne potoneš s njim."

"Gospođo", javio se ponovno onaj tupan na vratima, "ako niste zapamtili - Proclaimers. Molin vas, puno bi mi značilo."

Mare je odsutno kimnula. Gledajući se s prijateljicom u ogledalu, samo je u jednom času, više za sebe, rekla...

"Dvanaest iljada ploča. Da ti znaš koliko treba za obrisat prašinu sa dvanaest iljada ploča, dvanaest ga iljada vragova odnulo..."

"Ostani još malo", rekla je Lidija, makar je znala da je to uzaludno.

Osjetila je maločas napetost u Dinku, dok su ležali zagrljeni i on je prstima ovlaš dodirivao po nadlaktici. Znala je da u tom bezvoljnom maženju nema želje ni potrebe za intimnošću. Bila je to samo pristojnost. Kao kada na sprovodu neznancima u polukrugu oko kovčega u mrtvačnici šutke pružaš ruku. Nakon što je muškarac kriknuvši svršio i prosuo se po njezinom truhu, pao kao srušeno stablo pokraj nje, nestalo je svake prisnosti među njima. I kada se ona privukla uza nj, a on prebacio ruku oko njezinih ramena i sitno je škakljao prstima po nadlaktici, bila je to samo neugodna obaveza od koje je samo čekao pobjeći. Mogla je, činilo joj se tog sunčanog, malo

prohladnog listopadnog popodneva, čuti kako on u sebi napregnuto broji do časa kada neće biti neuljudno da ustane i odjene se. I to ju je vrijeđalo. Taj mlitavi zagrljaj, dok su ležali jedno do drugog, bio joj je zapravo suvišan koliko i njemu, a ipak, kada je on polako izvukao ruku i digao se, rastvorila se praznina u njoj.

"Ostani još malo", rekla je, dakle, zažalivši istog časa zbog toga.

"Ne mogu", kazao je Dinko navlačeći gaće. "Stranka me čeka."

"Koja stranka, jebate", pobunila se Lidija. "Parnice traju po dvadeset godina, prije dobiješ unuke nego pravomoćnu presudu. Šta ti znači deset minuta gori ili doli?"

Dugo je smišljala ovaj odgovor, jer je ovo sa strankom koja čeka čula na desetke puta dosad, i sada ga je napokon izgovorila, ponešto žučljivije nego što je željela. Trebalo je zvučati zajedljivo, a ispalo je oporo. Dinko se okrenuo.

"Stranka, Lidija", rekao je ozbiljnim, poslovnim tonom, malo uvrijeđeno.

Da joj nije izgovorio ime, možda bi mu i povjerovala. Nasmiješila se veselo brišući ručnikom njegovo sjeme iz pupka.

"Ma, daj", kazala je. "A šta, neko je ubio dite, silova...? Kakva je stranka?"

Prešutio je odgovor tražeći čarape oko kreveta.

"Daj, ozbiljno me zanima", ustrajna je bila žena. "Kakva ti je stranka? O čemu se radi?"

"Jedan imovinski spor", kazao je muškarac nevoljko. "U Zadvarju."

"U Zadvarju?!" zgranula se Lidija. "Jeeebote!"

Njemu se zgrčilo lice. Strašno je osjetljiv bio ovaj njezin jebač.

"Dva Vlaja se posvadila oko jedne smokve", nastavila je Lidija izazivački. "Nemoj falit pa stavit plave bičve na kafene postole kad budeš iša na sastanak."

Sad je, vidjela je, bio ozbiljno ljut i to joj se jako sviđalo.

"Poala, šta je tebi lipo", rekla je. "Baneš, opališ me na brzinu i ćao đaci."

Zacerekala se kratko, jer je bilo smiješno da su nekakvi đaci upali u njihovu ševu. Uspravila je jastuk uz krevetsku dasku pa sjela s prekriženim stopalima, maknula kosu iza uha i zagledala se u Dinka koji je nasred sobe navlačio košulju na čvrst torzo nekadašnjeg vaterpolista. Sasvim gladak je bio, tek s rijetkim dlačicama po prsima.

Ponovno ga je poželjela. Požuda ju je lagano stresla kao neki lahor u kolovozu kada lizne oznojenu kožu na rebrima. A on je, stoka, odlazio. Mogla mu je, učinilo joj se u jednoj malenoj sekundi, noktima iskopati oči od bijesa.

"Ja san tebi, za pravo reć, ka kurva", rekla je, i to je i nju samu iznenadilo kada je izgovorila. Tko zna otkud iz njezine glave došla je ta rečenica i nekako strašno odjeknula u sobi. Petnaestak minuta ranije, dok je stenjala pod njim, ona bi bila prirodna, svašta su jedno drugome znali reći u tim okolnostima, ali sada je baš neprilično zazvučala i Dinko se trgnuo. Zaprepašteno je pogledao.

"Šta me gledaš?" upitala je Lidija.

Gledao ju je netremice, strogo, valjda je to bio neki advokatski trik.

"Kurva", ponovila je ona kao da hoće samu sebe ohrabriti.

"Ne seri", rekao je napokon, mičući pogled i uzimajući sako s naslona stolice.

Ona se lukavo nasmiješila.

"Pa koja je razlika?" kazala je Lidija. "Dodeš, učiniš posa i nestaneš dok si reka keks."

Obukao je sako, zakopčao se pa sjeo na krevet da se obuže, ne odgovarajući i ne gledajući je. Trudio se djelovati uvrijeđeno. Pizda fiškalska, pomislila je Lidija, kako glumi.

"Ajde, reci?" nije se dala.

"Šta da ti kažen?" upitao je Dinko tobože iznervirano.

"Koja je razlika između mene i kurve?"

"Ne znan...", rekao je muškarac zbunjeno.

"Ajde, fala ti lipa."

"Mislin... ne... ne razumin", smeo se on. "O čemu ti uopće govoriš?"

Nagnuo se i krenuo rukom prema njezinoj glavi, no ona se brzo izmakla.

"Šta je bilo?"

"Koja je razlika između mene i kurve?" ponovila je Lidija treći put, ali tvrdo. U tome više nije bilo zajebancije.

Još malo međusobnog gledanja.

"Oćeš da ti ja kažen?" kazala je naposljetku ona gledajući ga čvrsto u oči. "Jedina je razlika, dragoviću moj, to da ti meni ništa ne plaćaš."

Bradavice su je zaboljele kada je to rekla. Neprimjetno je malo stisnula bedra. A on je samo sjedio na postelji i pravio se da ništa ne

razumije.

"To je, vidiš, nešto o čemu bi nas dvoje morali ozbiljno razgovarat", rekla je ona nacerivši se.

"O čemu?" nacerio se i on tupavo.

"Pa o tomu."

I tako su se bezglasno cerili još malo jedno drugome, sve dok Lidija nije rekla...

"Dinko, jebate, pa stranka te čeka."

Shvaćala je da se veza između njih dvoje počela gasiti, vidjela je to mnogo puta dosad. U svojih trideset pet dobro je naučila svaku stopu na putu koji veza prođe između zanosa i gorčine; od bezumne tjelesne nezasitnosti do dosade. Lidija je bila veteranka u tome. S vremenom je sve odrješitije, ponekad čak i bezobzirno prekidala s muškarcima. Odavno je shvatila da gluposti poput „ti si predobar za mene“ nimalo ne pomažu, baš kao ni takozvani privremeni raskidi. Još nije čula ni za jedan privremeni raskid koji nije bio konačan. Stvar je bolje ubiti brzo, po kratkom postupku, nego pustiti da dugo i mučno umire na aparatima tobože privremenog razlaza, bezvoljnih zagrljaja i tugaljivog seksa dvoje ljudi koje ništa više ne drži zajedno. Kad je jednom gotovo - gotovo je i valja biti neumoljiv ako tip zove i cvili da se nađu i moli da mu da još jednu priliku.

Ako popustiš, zajebeš se kao Branka sa Želom Psihijatrijom. Lidija to zna, jer je sve i sama prošla. Sebi ne može vjerovati kad se sjeti s kakvim je sve očajnicima i luđacima ona gubila vrijeme. Gdje su joj oči bile?

"Za muškarca zapravo ne znaš kakav je", rekla je jednom mami, "sve dok ne prekineš s njim."

"To oćeš reć da ja zapravo ne znam kakav je tvoj otac?" upitala je mama.

"Dobro, nemoj ti sad bit bukvalna", smela se Lidija.

Ali, mnogo puta dosad ona se zbilja osvijestila tek kada je tipu dala nogu. Kad bi joj plakali, na primjer, to bi joj se baš smučilo. A to je, jasno, uvijek bilo negdje u nekakvom kafiću punom naroda pa bi svi živi gledali kako je on, sav zaslinjen i gotovo modar od suza, grčevito drži za ruku. On bi se tresao, gubio dah od jecaja i isprekidano molio

da ga ne ostavlja, a Lidija se trudila biti pristojna i blaga s njim, makar je mislila...

"Daj, majmune, prestani, prestani, prestani, prestani... Prestani više!" viknula je u sebi. "Svi nas gledaju, idiote jedan!"

Kako ne shvaća, mislila je zlovoljno, da mu to što se rasplakao baš nimalo neće pomoći. Štoviše, muškarac joj je čak bio odvratniji ako bi ponizno zacmizdrio. Lidija ne šljivi one budalaštine iz časopisa o osjećajnim frajerima što se ne srame pustiti suzu. Ako ima nekih žena kojima se takvi sviđaju, slobodno neka se posluže, ona tu nema nikakvog interesa. Ona u tome, i možda jedino u tome, poštuje tradicionalne vrijednosti - muškarci ne plaču, bar ne javno, i ako bi koji zaplakao za njom, sa svakom je suzom nepovratno umanjivao svoje još otprije beznadne šanse kod nje.

Nije također shvaćala ni one što bi je nakon prekida nazivali u gluho doba pa šutjeli u slušalicu. Na koji bi to zagonetni način telefonsko uznemiravanje moglo raspiriti žeravu njezine ljubavi? Valjda je takvo što prije razlog da se uplašiš muškarca? Koja bi se normalna ženska vratila takvom manijaku? I što je u glavi bilo onom Robiju, Lidijinoj verziji Žele Psihijatrije, koji joj je prije pet godina, jednom pred zoru, susjeda ga je vidjela, sjekiricom razbio sva stakla na Yugu, da bi još isto popodne nazvao i plakao kako ne može živjeti bez nje?

"Najgore je kad se u tebe zaljubi neko koga ti uopće ne obadaješ", objasnila je Lidija jednom svima koji su je u salonu htjeli slušati. "Šta ja mogu s nekin ko se zaljubija u mene, kakve koristi od toga da san ja žena njegovog života, ako on mene ne zanima? Slušaj, govorin ja tipu, meni je to lipo čut, ali me ne zanima. Kako ne zanima, kaže tip. Tako, ne zanima, kažen ja, nisan zaljubljena u tebe. Ali, ja tebe volin, kaže on. I još je, ka, iznenađen. On mene voli i ja sad moran past na guzicu zato što on mene voli. Ma, brate, nemoj me volit! Nemoj, molin te! To je isto, na primjer, ka kad ti mačka donese miša. Kad mačka ulovi miša i donese ti ga da ga pojedješ i ne razumi da ti ne jedeš miševe. Ona ti je dala nešto najvridnije šta ti je mogla dat, a tebi to ne triba."

S Dinkom ipak neće biti takvih drama. To je prednost s oženjenima, za čitavo vrijeme grize ih krivnja prema ženi, da im gdjekad bude i drago kada Lidija proglasi stečaj njihove veze. Ona još nije, i drago joj je da nije, našla nekoga tko bi ostavio ženu zbog nje. A

da se i nađe netko takav, Lidija bi ga odgovorila od nauma i bila upornija da ga vrati njegovoj ženi nego što bi možda i sama žena bila. Kada bi se našla u prilici da skuplja nečije prljave čarape po sobi ili pere kadu za njim, Lidija bi lijepo zahvalila na ukazanoj časti i negdje drugdje potražila svoju sreću.

Kako bilo, Dinko joj neće doći s takvom fantastičnom ponudom. Dinko je advokatska pizda, koja će odglumiti da mu je žao, pazeći ipak da ne pretjera pa da ispadne da je slomljen zbog prekida. Reći će, Lidija ga je već mogla čuti...

"A slušaj, ako ti misliš da je tako najbolje..." I to će njegovu stranu, profesionalno je valjda bio opterećen time, osloboditi svake krivnje u eventualnom sporu. Sviđalo joj se primjećivati kako je proračunat, kako u svakom trenutku kontrolira što će kazati, nema neopreznih rečenica. Čak ni u krevetu, baš nikada nije lanuo nešto što ne bi smio, s čim bi ga ljubavnica mogla ucjenjivati. Dinko joj nijednom nije rekao da je voli i nije spominjao svoju ženu, koliko god se opustio, a bio je prekrasno opušten u seksu, neki osigurač u glavi čitavo mu je vrijeme stajao čvrsto zašarafljen u ležištu. Jednom, samo jednom Lidija ga je uspjela izbaciti iz njegove savršene ravnoteže. Ševili su se na spuštenim sicevima u njegovu autu na plaži pod Marjanom, kao jogini se okrećući u tijesnoj unutrašnjosti kola parkiranih na laganoj nizbrdici. Gledajući ga nadmoćnog na sebi, kako je zadovoljan sobom i svojom tvrdom kitom u njoj, nacereni vladar svemira, Lidiji je pala na pamet sotonska zamisao. Ležeći pod muškarcem, opirući se nogama o strop, neprimjetno je pomakla ruku i spustila ručnu kočnicu.

"Dinko, čini mi se da klizimo?!"

"Ha?!" protisnuo je on unezvijereno.

"Dinko, jebate, klizimo!" vrisnula je Lidija i počela se bezumno smijati, a on je uplašeno skočio i u panici se, jasno, nije ni sjetio ponovno dići ručnu, nego se onako gologuz prebacio na vozačko mjesto, usput glavom slomio retrovizor, goljenicom udario u volan, bolno jauknuo i napokon stisnuo nožnu kočnicu, kada su stražnji kotači Audija već dotakli žalo plićaka. Lidija je sa zadovoljstvom uočila da je njegova muškost sasvim malaksala od pretrpljenog straha.

Bilo je veselih zgoda s njim u posljednju godinu i po, ali kao i uvijek, ono što na početku možda i ne primjećuješ kao osobit problem, kako veza odmiče prema svom neumitnom kraju, kotrlja se

sve veće i veće kao snježna gruda niz padinu. Tako je Lidiji malo pomalo počela smetati ona usrana Dinkova stranka, koja ga je nestrpljivo čekala svaki put kada bi se njih dvoje poševili.

S vremenom ju je počelo sve više i više izluđivati kako bi se svaki, ali baš svaki put nakon seksa on na brzinu obukao i odjurio. Htjela ga je još malo pokraj sebe. Nisu se morali voljeti, ali joj je trebala barem ona iluzija ljubavi nakon snošaja, kada su im tijela još vruća, da legnu zagrljeni jedno pokraj drugoga i malo se umire, razgovaraju o pizdarijskima, da se makar na pola sata učini kako je ona sav njegov svijet. Žene ne mogu bez toga, kako to idiot dosad nije shvatio? Zar ne vidi kako je vrijeđa kada kao lopov pobjegne iz njezina stana? Ponašao se baš kao da je ona kurva koju će samo tako poševiti i nestati. Jednog popodneva, gledajući ga kako se odijeva, palo joj je na pamet to s kurvom i otada je sve krenulo... pa zapravo ju je uzbuđivalo. Zamisao da joj Dinko plaća za seks neočekivano je donijela svježinu jednoj vezi na umoru.

"Ej, mala", nazvao ju je negdje sredinom idućeg tjedna, kako je i inače činio, ne obazirući se gdje je ona ni što u tom času radi, kao da Lidija samo čeka da on nazove i kaže "ej, mala", pa da počne veselo mahati repom.

"Ej", rekla je Lidija hladno, izlazeći iz salona.

"Šta radiš?"

"Evo baš san na skupštini Ujedinjenih naroda, razgovaramo o kemijskon oružju u Iraku."

"Ajde nemoj zajebavat."

"Pa kako misliš šta radin? Radin, bogati. Šta ću drugo radit, nego radit? Di si ti?"

"Evo radin."

"Eto vidiš, ja radin, ti radiš, on radi, mi radimo, vi radite, oni rade", rekla je Lidija i kratko se, živčano nasmijala.

"Što je danas neko nadržkan", kazao je Dinko.

"Dinko, molin te", uzdahnula je ona, "mušterije me čekaju, šta si triba?"

"Oćemo li se vidit?"

"A valjda oćemo, šta ja znan."

"Danas u pet?"

"U pet san rekla doć u matere", rekla je Lidi-ja, premda to nije bilo istina. "Ajmo u tri."

Dinko je s druge strane razmišljao i Lidija je čekala da kaže kako ne može. Samo to je čekala da kaže pa da ga pošalje...

"Ajde, može u tri", rekao je, međutim, njezin ljubavnik i razočarao je.

I tako su se u tri našli kod njega u uredu, već na vratima se uhvatili stiskati. On je stavio ruku na njezinu stražnjicu, a ona ju je namjerno malo duže pustila. Zapravo joj se sviđala ta ruka i s mukom se morala otrgnuti od nje.

"Onda", šapnula je, "jesi li razmislija?"

"O čemu?"

Lidija ga je kucnula kažiprstom po čelu.

"Siti se. O čemu smo razgovarali?"

"O čemu smo razgovarali?" ponovio je Dinko.

"Razgovarali smo o tome kad ćeš ti početi plaćat", rekla je Lidija i gotovo ostala bez daha od toga što je rekla.

"Šta plaćat?" pitao je on.

Ona ga je ugrizla za vrat.

"Pazi", zamolio je, "da mi ne ostane..."

"Mmm."

"Šta plaćat?"

"Dođi malo ovamo", rekla je hvatajući ga za ruku. Odvela ga je u ured, do garniture za sjedenje u crnoj koži oko niskog staklenog stolića na jednom kraju i pokazala mu na fotelju. "Sidi", zapovjedila je promuklo.

On je poslušno sjeo povlačeći je za sobom, no ona je izvukla ruku iz njegove i došla iza fotelje, malo čučnula, nagnula se preko njega i spustila mu dlanove na prsi. Ljubeći ga po vratu izvukla mu je košulju iz hlača. Dinko je zabacio glavu na naslon.

"Sunce moje", vlažnim je dahom u njegovo uho šapnula Lidija, "do kad si slobodan?"

"Danas? Tako, do četiri, četiri i kvarat najkasnije?"

"A onda imaš stranku?"

Muškarac je shvatio da mu je ovo pametno odšutjeti.

"Vidi, dušo", nastavila je Lidija kuštrajući mu kosu, "ti uvijek imaš nekakvu stranku koja te čeka...", gricnula mu je ušnu resicu, "... ili moraš bit sa ženon i dicon, ili u Zagrebu, ili si s prijateljima na malon balunu... Ti si čovik...", spretno mu je raskopčala košulju... "s puno obaveza, tvoj dan je ispunjen i ja znan da nemaš puno vrimenta za mene", povukla mu je majicu iz hlača, lagano zagrebala noktima po čvrstom trbuhu i zastala. "Ali, znaš šta", rekla je sada nekim ozbiljnim, tužnim tonom, "i meni je malo bezveze kad ti baneš na dvi minute, nabrzinu me poševiš i bog. Volila bi da si bar malo duže s menon, samo malo, pinkicu", s dva prsta makla mu je pahuljicu od tkanine iz pupka. "Ili da ja tebe koji put mogu zovnit i naručit da mi dođeš tad i tad, u tu i tu uru da mi se nacrtáš na vratima. Ovako ti dođeš kad te je volja, odeš kad te je volja, ka kod kurve. Ja san tebi, za pravo reć, ka kurva. Samo besplatna."

"I ti bi da ja tebi plaćan?" upitao je on napokon shvativši.

Lidiji je srce lupalo.

"Je li ti mene zajebaješ?"

"Ne zajebaješ?" nacerio se Dinko u nevjerici, gledajući je zabačene glave iza sebe.

Lidija se spustila i sočno ga poljubila u usta.

"A šta je reć, tribaju ti pare, salon loše posluje...?"

"Ne, ne tribaju mi pare, salon je ka bog, nego... kako bi ti rekla, Dinko", govorila je jagodicom prsta prelazeći po njegovim usnama, "oću da mi plaćaš zato što...", zastala je i potom odlučno nastavila, "zbog samopoštovanja. Da znan zašto san s tobom. Oću da mi platiš čisto da znan koliko me cijeniš. Eto."

"Ti si totalno poludila."

"Lako moguće", složila se Lidija.

"Pa dobro, kako ćemo onda?" upitao je on kratko se zasmijavši. Baš mu je ovo bilo smiješno. "Koja je tarifa u gospođe?"

"Iljadu kuna", bubnula je Lidija smijući se i ona njemu.

"Iljadu kuna!" zaprepastio se advokat vedro.

Ona je klimnula.

"Boga ti dragoga!"

"A šta si ti mislija? Ajde, da te čujen, koliko bi ti da?"

"A ne znan..."

"Ajde, da čujen, koliko me ti cijeniš?"

Dinko nije bio toliko glup da ne skonta koliko je opasno ovo pitanje pa je opet okrenuo na šalu.

"Okej, okej", prihvatio je, "iljadu kuna, je li primaš čekove?"

"Priman", kimnula je Lidiya brzo.

"Primaš čekove?" začudio se Dinko.

"Priman, ali je onda skuplje."

"Kako skuplje."

"A lipo. Na gotovinu je popust."

"Aha. Kužin. A koliko je, oprosti, kad je na čekove?"

"Iljadu i po."

"Krv ti!", rekao je on stavljajući ruku na njezinu ruku. "Ti si onda jedna prvoklasna pička."

"Pa to si valjda zna i otprije", kazala je Lidiya podižući mu dlan na svoju sisu. "Ili možda nisi?"

"Kako si me napalila", rekao je on s rukom visoko gore, dirajući je preko majice po grudima.

"Ajde, drago mi je čut", rekla je zaustavivši mu ruku. "Onda ti neće bit teško platit."

On je htio nastaviti s maženjem, no ona ga je čvrsto zgrabila, zabila mu nokte u nadlanicu.

"Nema dalje dok ne platiš", kazala je pakosno.

Nacerivši se, on je ponovno stisne za sisu. Ovo je sada čak boljelo.

"Makni ruku, majmune!" rekla je Lidiya ljutito. "Ili plati ili je makni."

"I ti stvarno oćeš da ti ja platin?"

Ona ga je šuteći tvrdo gledala. On hitro ustane i oko fotelje krene prema njoj. Ona se izmakne.

"Da me nisi taka", upozori ga povlačeći se nekoliko koraka prema vratima. "Najprije pokaži koliko me cijeniš, a onda možemo dalje."

On zastane.

"Kako da pokažen koliko te cijenin?" upita on ironično. "Parama?"

"A je li ti možda znaš neki drugi način?"

Gledali su se ispitivački nekoliko trenutaka.

"Ovo nije istina", rekao je Dinko koraknuvši prema njoj.

"Stani tamo i ne približavaj mi se. Počet ću vikati."

On se ponovno zaustavi.

"Oćeš platit?"

"Platit?"

"E."

"Ne pada mi na pamet", kazao je muškarac grubo.

"Onda bog", rekla je Lidija.

Raščupan i neuredne odjeće stajao je na sredini kancelarije, joj uvijek ne shvaćajući što se to dogodilo, dok je ona oprezno, natraške otkoračala do vrata.

"Lidija, daj budi pametna", rekao je.

A ona je samo podigla obrve i nasmiješila se, vršcima prstiju lagano mu odmahнула izlazeći i zatvorila vrata. Spustila se stubama do prizemlja, izašla na ulicu, a oči su joj se tiho i nenadano napunile suzama. Potrčala je prema autu.

Tako je bio glup. Sve je moglo biti dobro, samo da on nije bio tako jadno i beznadno glup. Trebala je to biti igra. Ona je, istina, bila ljuta na njega i htjela mu jasno dati do znanja da ga želi više nego što joj se on sada daje, ali ono s plaćanjem zapravo je trebao biti mali erotski igrokaz između njih dvoje. Gotalo ju je da ona bude kurva, a on mušterija. Otkako je prošli tjedan to prvi put spomenula, samu sebe je znala zateći u nekim nevjerojatnim maštarijama, ono što nijednom muškarcu nikad ne bi dopustila, najednom joj se učinilo silno izazovno i slatko. Sve bi kočnice otpustila. Dala bi mu da je veže za krevet. Ili bi ona njega vezala. Obukla bi se kao medicinska sestra - imala je jednu prijateljicu što je radila u bolnici na Križinama koja bi joj dala ogrtač i kapicu. Lidija bi za njega napravila kikice i nacrtala pjegice, obukla dokoljenke kao djevojčica... Ne, kikice, pjegice i dokoljenke ipak ne dolaze u obzir...

Kako bilo, Julija Roberts u Zgodnoj ženi bila bi mala beba prema Lidijinom ostvarenju u sličnoj ulozi. Da joj je Dinko dao priliku, bio bi vjerojatno najzadovoljniji muškarac koji je ikada i igdje platio za seks. Ali, kreten ništa nije shvatio. Štoviše, kada je povjerovao da bi ona ozbiljno uzela njegov novac, ponizio ju je više nego ikada dotad. Razbio je igračku, ona za njega doista nije bila ništa bolja od kurve. I to kurve koju ne bi platio. Tuklo joj je u glavi kako je hladno i drsko rekao...

"Ne pada mi na pamet".

"Ne pada mu na pamet, đubre jedno, ne pada mu na pamet",

ponavljala je Lidija u sebi, gušeći se suzama. Neka se žena na semaforu, u autu pokraj, okrenula i zabaljila u nju.

Prošlo je potom dva dana i Dinko nije nazivao, što ju je dodatno razljutilo. Onda je poslao SMS poruku - "je li te prolšo". Čak ni mali ušljivi SMS nije se potrudio ispravo napisati. "Nije", odgovorila mu je Lidija kratko. I onda ništa, što je valjda trebalo značiti da je uvrijeđen, ili da ga nije briga, ili pomalo od oboje. Što god bilo, ona je bivala sve ljuća. Očekujući od svog ljubavnika da u jednoj bezazlenoj igri budu nešto što ni ona ni on nisu, Lidija je iznenada otkrila kakav on zapravo jest i to joj se sve manje sviđalo. O vlastitim prosudbama drugih inače je imala vrlo lijepo mišljenje, no sada ju je porazilo da je tek nakon godinu i po, i to slučajno, shvatila da je u vezi s gadom.

"Lidija!" zovnuo ju je nekoliko dana kasnije, navečer kada se sama vraćala s posla, kratko i neočekivano, u pustoj ulici. Načas potpuno paralizirana od straha ugledala ga je kako izranja iz mračne veže.

"Pička ti materina, da ti pička materina, idiote!" opsovala je šokirano. "Jesi li ti normalan?!"

"Lidija, moramo razgovarat."

"Ovako mi uletit, ka manijak, budalo jedna!"

"Ajde, daj, nemoj...", promućao je hvatajući je za nadlakticu.

"Šta oćeš?" izmakla se.

"Šta ti oćeš, Lidija? Šta izvodiš?"

"Ja šta izvodin? Baneš mi iz mraka iz tuđeg portuna i pitaš šta ja izvodin?"

"Je li ti stvarno misliš bit kurva?"

Lidija ga je umorno pogledala.

"Je li ti znaš ijednu kurvu?" nastavio je on. "Jesi li u životu vidila ijednu? Je li znaš koje to sranje zna bit? Oćeš da ti ja ispričan, ja sa suda znan milijun priča o pijanin, drogiranin, pritučenin kurvama. Onda, jesi li razmišljala o sidi?"

Ona je ponovno bila na rubu suza. Ali, ne naravno zbog side i pijanih, drogiranih i pretučenih žena, nego zbog toga koliko je očito bila lažna Dinkova zabrinutost. I koliko je on još jednom ispaio pokvaren i budala. Smeće jedno, pa nije ona stvarno željela biti kurva. Ona je željela biti njegova kurva. I u ovom trenutku bilo joj je potpuno

nejasno otkud joj je došla ta želja.

"Bejbi, stalo mi je do tebe", rekao je Dinko gladeći joj nadlakticu.

Možeš mislit, pomislila je Lidija.

"Volin te."

Oho, sad još i to! Teška artiljerija!

"Koliko?" upitala je.

"Šta koliko?"

"Koliko me voliš?"

"Puno."

"Koliko puno?"

"Puno puno."

"Dinko, kretenu", rekla je žena ledeno, "je li ti shvaćáš šta te ja pitan?"

On je spustio ruku s njezine nadlaktice.

"Ti znači ne odustaješ", rekao je.

Malo zatim su se rastali i čitav tjedan nakon toga više se nisu ni čuli ni vidjeli. Lidiji je bilo teško, baš ju je neki jad ispunio. Zeznula je, činilo joj se, s iznimkom Josipa, baš sve čega se dotakla u životu. Jednu večer, dok je na kauču sa sinom odsutno gledala Prijatelje na televiziji, ruka joj je sama krenula prema njegovim leđima. Lagano ga češkajući po lopaticama ulovila je sebe kako misli...

"Uvik ću imati svoje dite".

I u tom trenutku je shvatila da je ista kao njezina mama. Njezina sirota mater tako je isto u svojim dramskim ispadima samosažaljenja običavala kazati: *Uvijek ću imati svoju djecu*, a Lidiji je to bilo strašno i prezirala ju je.

"Moj život nije samo moje dite", ponovila je sebi mnogo puta, trčeći za Josipom kad je još bio sasvim malen. Dok je morala paziti da ne padne u more na rivi ili pod nečiji auto na ulici, frustrirana što joj je mali pokvarenjak oduzeo zadovoljstvo da u miru popije kavu i razgovara s prijateljicama. Jadne isprane kućanice, pomislila je jednom, što žive praznim, razočaranim životima bez strasti, nezaposlene i bez ičega svoga, potpuno ovisne o nekom muškarcu, sve se one, kad im voda dođe do grla, tako tješe. Kada nemaju para ili se prestanu ševiti, kada više ne mogu uvući guzicu u neku staru suknju ili ih muž ostavi, jedini preostali trun dostojanstva im je da će uvijek imati svoju djecu. Djeca su zadnja linija obrane prije njihova potpunog

životnog poraza.

KILL BILL 2

Srijeda ujutro je bila. Branka se javila na telefon i problijedila.

"Željko će se", rekla je, "bacit s krova ako ja ne dođen."

"Pa nek se baci", kazala je Lidija lakonski, ne dižući pogled sa stranice nekog magazina.

"Stoji na nekoj kući doli na Matejušci i kaže da će skočit."

Lidija ju je pogledala, djevojka se tresla.

"Sad je na kući?... Zva te je s kuće?"

Branka je drhtavo klimnula.

"I ti bi sad išla tamo?"

"Aha."

"Nemoj."

"Moran... Znaš da moran."

"Čekaj onda, ja ću te bacit."

Brzo je odvezala pregaču, uzela torbu i s vrata doviknula Mari...

"Ti radi, zaključaj, šta god oćeš..."

Čitavim putem nije gotovo ni pisnula. Vozeći se Vukovarskom, iza kamiona s tucanikom iz kojeg su ispadali kamenčići i skakutali joj po šoferšajbi, na križanjima, u koloni kod Matičnog ureda, gdje se pokvario semafor i policajac regulirao promet, Lidiji su dolazile riječi, umalo su je gušile. Željela je govoriti, i govoriti, i govoriti, kao i uvijek kad je bila živčana, no svaki put kada bi se okrenula i pogledala Branku kako pokislo sjedi pokraj nje, shvatila bi da ovo ipak nije njezina muka i da joj je bolje da začepi.

"U pizdu materinu, jedanaest uri, a vidi ovo. Pa je li ovi svit igdi radi, imaju li oni neki posa?" bilo je sve što je kazala, u gužvi na ulazu u Marjanski tunel.

Nije morala tražiti gdje će parkirati, baš kao što nije trebalo gledati ni koja je to kuća koju je Žele Psihijatrija izabrao za svoju predstavu. Ulica je bila zakrčena masom znatiželjnika, koji su zurili gore, u priliku što se uspravila na zidu terase na vrhu bijele kamene zgrade Gospodarske komore. Nasred ceste ukoso je stajao policijski auto s uključenim plavim rotacijskim svjetlom, vatrogasci i ambulanta kola

malo dalje.

"Samo malo... Oprostite... Skužajte, samo malo", ponavljala je probijajući se kroz gomilu vukući obamrlu Branku za sobom.

"Gospodo, a di ste vi krenuli, za gospu blaženu?" upitao je policajac živčano.

"Ovo mu je cura... Od onoga gori", objasnila je pokazujući prstom na samoubojicu. Nekoliko se njih radoznalo okrenulo prema njima.

"Inspektore, došla je cura", viknuo je policajac jednome u civilu, oko trideset godina starom, s naočalama, što je stajao na rubu široke polukružne čistine oko zgrade s megafonom u ruci.

"Dovedi je amo", rekao je taj, "i odmakni malo ovi svit odavde."

Policajac je uzeo Branku pod ruku i odveo je. Nekolicina drugih krenula su lagano gurati narod s ceste, sve dolje iza palmi, do šetnice uz more. Masa je poslušno uzmakla. Svi osim Lidije, koja je stajala na rubu pločnika.

"Ja san s njon", rekla je ona, bradom pokazujući na Branku i inspektora, što su ostali sami nasred ulice, možda tri metra od nje.

"Ža mi je, ne morete ovde ostat", rekao je mlađi policajac hvatajući je za nadlakticu.

Ona se otrgla.

"Nemoj me dirat", prosiktala je. "Ja ostajen ovde i gotovo."

Policajac je pogledao inspektora, ovaj je upitno klimnuo glavom.

"Ona je s curon. Kaže da se neće maknit odavde."

"Dobro je, neka stoji. Jeste li našli čije je ovo?" upitao je inspektor pokazujući na jedini auto, neku Hondu Civic, koja je ostala parkirana ispod zgrade.

"U stanu vlasnika niko se ne javlja."

"A ko mu onda jebe mater. Valjda ima kasko."

Pogledao je uvis i prislonio megafon na usta.

"Željko" rekao je mirnim glasom koji je metalna jeka nosila zaljevom. "Željko, cura ti je došla."

"Branka!" viknuo je Žele Psihijatrija sa zgrade Gospodarske komore. "Branka, jesi tu?"

"Javi mu se", rekao je inspektor dodajući Branki megafon.

"Jesan, Žele. Tu san."

Lidija se okrenula. Tristo po prilici, možda i četrsto njih pod palmama taj su dan nastavak Zemlje nade odlučili propustiti zbog

atraktivnijeg programa uživo.

"Branka, volin te!", zavapio je Žele odozgo.

"Reci da voliš i ti njega", kazao je inspektor.

"E, baš si joj dobro reka šta će reć", pomislila je Lidija.

"Volin i ja tebe", rekla je Branka poslušno u megafon.

Netko je u gomili kratko zapljeskao, a muškarac gore visoko zanosno je raširio ruke i promuklo, rastrojenim glasom zaurlao...

*Samo jednu želju imam, moj živote ludi,
Kad mi ona u san dođe da se ne probudim.*

Neki se dječak od desetak godina tada izdvojio iz gomile, otrčao do sredine ceste, čisto da vidi kako to izgleda, pa se brzo vratio natrag.

"Šime, biži", vrisnula je neka žena, "pa's će na te!"

"Željko, eto", rekao je inspektor s naočalama, "došla ti je cura. Ti voliš nju, ona voli tebe. Ajde sad lipo sađi doli."

"Neću!"

"Kako nećeš?" začudio se policajac u civilu. "Pa jesmo li se tako dogovorili ili nismo?"

"Nismo se tako dogovorili. Ako me ona voli, zašto me je ostavila?"

"Zašto si ga...", počeo je inspektor, a onda shvatio da mu je megafon još uvijek na ustima. "Zašto si ga ostavila?" upitao je normalnim glasom.

Branka je nemoćno slegnula ramenima.

"Bušija joj je gume", javila se Lidija.

"Kako bušija gume?" okrenuo se inspektor.

"A lipo, kad god bi ga ona ostavila, on bi joj probušija sve četiri na autu."

"O, jebate!" zaprepastio se inspektor s naočalama. "Željko", rekao je opet u megafon, "ovde smo čuli da si joj ti bušija gume na autu."

"Ja?!" zgranuo se Žele neuvjerljivo. "Nikad!"

"Jesi, Žele, nemoj lagat!" viknula je Lidija ne izdržavši. "Ti si joj bušija gume! Sigurno triput dosad!"

"Lidija, jesi to i ti došla!?" prepoznao ju je Žele Psihijatrija.

"Jesan!"

"Kurvo, ti si je nagovorila da me ostavi!"

"Ajde ti u pizdu materinu, manijače jedan!"

Inspektor se uzrujano okrenuo i rukom joj pokazivao da se umiri.

"Nemojte ga sad izazivat", šapnuo je.

"Ma, ko mu...", počela je Lidija, a onda ugledala Brankino molećivo lice i ušutjela.

Uto se, međutim, odnekud javio neki muški glas, zvučao je pijano...

"Žele, ljudi ovde čekaju, o's ti više skočit ili nećeš?!"

"Žele, skoči, manistra mi se ladi!" dodao je drugi vedro.

Narod se počeo smijati. Žele Psihijatrija gore na zgradi Gospodarske komore sada se kao malo zbunio. Inspektor u civilu ljutita pogleda bezglasno je pokazao policajcima na gomilu. Trenutak kasnije jedan je policajac otamo izvukao dvojicu u modrim kombinezonima, s velikim pivama u rukama, odveo ih malo dalje i siktavo im očitao bukvicu, dok su oni krotko zurili u vrhove cipela, pogledavali se ispod oka i pijano smijuckali. Policajac je završio i pokazao prstom da se gube i oni su se poslušno izgubili put malenog parka na kraju uvale.

"Željko, bog ga jeba", rekao je umornim glasom inspektor, očito sada odustajući od suptilnog psihološkog pristupa, "ajde sad više sađi."

Žele Psihijatrija nepomično je zurio u dubinu.

"Ako sad sađeš, neću te prijavit za uznemiravanje javnosti."

Samoubojica se još malo premišljao.

"Željko, skalaj se doli, da ti se ja ne bi popeo gori", zaprijetio je policajac.

Žele je napokon skočio sa zida. S unutrašnje strane zida. Gomila je zapljeskala. Lidija je pogledala Branku. Idemo odavde, pokazala joj je glavom. Branka je odmahнула glavom da neće.

"Glupačo jedna", pomislila je Lidija.

Ostala je još malo da vidi još jedno spektakularno pomirenje njih dvoje. Perverzno je željela vidjeti kako će Žele izaći, a Branka će krenuti prema njemu. I kako će oboje plakati grčevito se grleći. Minutu kasnije Žele Psihijatrija je izašao, napola skrušeno, napola zadovoljno se smiješeći, raširenih ruku da zagrlji svoju dragu. Lidija je od užasa sklopila oči. No, tada je čula Branku kako govori...

"Makni se od mene! Da me nisi taka!"

Lidija je zapanjeno otvorila oči i vidjela svoju blesavu prijateljicu, onu mlitavu Branku koju je uvijek trebalo malo pogurati da nešto napravi i kojoj je vrhunac večeri gledati neke filmove u kojima žene

umiru, gledala je dakle tu Branku zajapurenu, ogorčenu, bijesnu. Nikada je prije takvu nije vidjela.

"Drugi put kad budeš tija skočit", rekla je Branka, "nemoj me zvat. Ako ćeš se ubit - ubij se. To nije moja stvar."

Potom se okrenula od zaprepaštenog Žele i uputila prema Lidiji.

"Ajmo ća", rekla je odrješito.

"Dobro, nemoj sad i na me vikati", rekla je Lidija.

"Da znaš, dobro ti je rekla", čula je kako iza njihovih leđa inspektor s naočalama govori Želi Psihijatriji.

U autu je Lidija sebi dala oduška...

"Slušaj, Žele mora bit da je jedinac. Je li jedinac, a? Samo se jedinci mogu onako manito ponašat. Ili to, ili je odrasta bez oca? Ili je možda ka dite prebolija neku tešku bolest pa su ga svi držali ka malo vode na dlanu... Ali, znaš, on bi mora početi pit neke lijekove? To više nije bit normalno lud, to šta on radi. To je, brate, za hospitalizaciju... Znaš šta mi je palo na pamet kad san ga vidila gori na onoj teraci? Palo mi je na pamet kako bi bilo dobro da se on baci. Jebeš mi mater, govorin ja u sebi, ako on sad ne ubije sebe, jednog dana će ubiti nju. I zato, ja mislin, ti ništa ne bi bila kriva da je on skočija. Da je on skočija, ti bi mogla reć da je to bilo samoubojstvo u samoobrani. Jel'da san ovo dobro rekla - samoubojstvo u samoobrani?"

"Lidija."

"Šta?"

"Ajde, molin te, umukni."

"Dobro."

Mučala je čitavih sedam sekundi.

"Slušaj..."

"Šta je sad?"

"Jesi li ti možda za neko piće?"

"Samo ako je alkohol."

"Sifjeli!" rekla je Lidija, kao onaj bavarski kralj na reklami za pivo.

Nekoliko puta tih dana Lidija je s nejasnom namjerom uzimala mobitel. Čas bi joj došlo da nazove Dinka, a čas opet da izbriše njegov broj iz memorije. Naposljetku nije učinila ni jedno ni drugo. Nazvao je

on nju, jednog predvečerja dok je, po novinskom receptu u kojemu je zacijelo bila neka greška, pokušavala napraviti pikantne lasanje sa sirom.

"E, slušaj", kazao je zbog nečega jako veseo, "priča san jednon prijatelju o tebi."

"Ma, nemoj", odbrusila je Lidija nezadovoljno gledajući lasanje u pećnici. "Šta si to priča o meni?"

"Ovo o plaćanju, kako bi ti tila bit kurva i to", rekao je Dinko smijući se. "A on mi je reka da bi rado tija bit s tobom."

Lidija je osjetila kako drhti.

"On te je viđa po gradu i govori da si baš dobra ženska", nastavio je vedro, "da bi on platija koliko god pitaš. Čudi se meni da ja neću da platin, a ja mu govorim 'Slušaj, jebi ga, Marine...', Marin se on zove... 'šta ću, kad se meni omililo mukte, pa mi je sad malo bezveze...'"

"Dinko, nisi valjda toliko blesav da si nekome priča o nama?" prekinula ga je malo se sabravši.

"Zašto?" upitao je nevino.

"Zato što je to bila igra, konju", prosiktala je uznemireno šetajući s kraja na kraj kuhinje.

"Kako ne razumiš, to je tribalo bit samo između tebe i mene. To je bilo nešto naše, kretenu, a ti si rastrubija okolo..."

"Nisan rastrubija, samo san tom jednon prijatelju reka."

"Svejedno je li jedan ili ih je pedeset, nisi to nikome smija govorit. Jesi li ti normalan? Šta će sad taj čovik mislit o meni?"

"Ti ga ionako ne znaš."

"Šta ima veze je li ga ja znan ili ne znan, kad on zna mene. Jeben ti život, s kojom ja budalon iman posla! Ti si stvarno mislija da ja...", rekla je Lidija i zastala naslonivši se čelom na kredenac. Umor ju je ispunio, nije imala snage više ništa objašnjavati.

"Šta?" upitao je njezin sada bivši ljubavnik s druge strane.

Ona je prekinula vezu. Vani se spustio mrak i u stanu je zahladilo. Zatvorila je balkonska vrata. Legla je na kauč i sklupčala se pod dekom, čvrsto se umotala. Predmeti su jedan po jedan nestajali u tamnim uglovima sobe. Uskoro su se vidjele samo sjajne četvrtaste brojke ure na videorekorderu. Iz kuhinje je resko zazvonio alarm štednjaka. Ispočetka bi joj se kratko i neugodno trznuo neki mišić, ali onda se umirila i više nije osjećala ruke, ni noge, ništa. Težina se

čudesno povukla iz nje. Mogla je tako biti negdje u svemiru, učinilo joj se, i lebdjeti u crnom ništavilu u kojemu samo neka daleka zvijezda svijetli 19:23. No, tada je osjetila da joj se piški i tijelo se vratilo, kauč je ponovno bio pod njom i deka na njoj, jasno je osjetila prisutnost predmeta u mraku. Uopće, sve je nekako bilo jasnije. Uzela je mobitel i nazvala je Dinka.

"Kako si reka da ti se zove taj prijatelj?" upitala je prije nego što je on stigao išta kazati.

"Marin."

"I on stvarno postoji? Ti si mu stvarno reka da san ja kurva?"

Dinko je šutio. Bilo mu je valjda neugodno. Lidiji nije.

"On bi, kažeš, platija?" nastavila je.

"Ti bi stvarno...?"

"Jesi li mu reka koliko tražin?"

"Jesan."

"Reci mu da me nazove."

Prekinula je vezu i ustala. Otišla u kupaonicu i popiščila se. Vratila se u kuhinju i iz pećnice izvadila pikantne lazanje sa sirom, koje nisu baš nimalo bile nalik onima na fotografiji u novinama, kada joj je zazvonio mobitel.

"Marin je", kazao je muškarac s druge strane promuklo.

"Oće li te smetat ako zapalin?"

Lidija je začuđeno podigla obrve, a muškarac je to krivo shvatio i vratio cigaretu u kutiju.

"Ne, ne, samo ti zapali", rekla je Lidija.

On je ponovno izvadio cigaretu i zapalio, a ona je, pokrivajući se plahtom po grudima, znatiželjno osmotrila tako bizaran primjerak muškarca koji u svome stanu, od žene kojoj je upravo platio za ševu, pita dopuštenje da puši. Tada se sjetila otkud joj je poznat. S Brankom i Marom jednom je izašla na piće i u kafiću slučajno vidjela Dinka gdje sjedi s nekom dvojicom. Dinko joj je kratko namignuo, ona se njemu nasmiješila i to nije ostalo neprimijećeno u njegovu društvu. Lidija je uočila kako se mladi tip za stolom nagnuo i nešto upitao Dinka, zatim Dinka kako mu cereći se šapatom odgovara. Onda se frajer lagano okrenuo, krišom je pogledao, a Lidiji je istog časa bilo jasno da su o

njoj pričali i živciralo ju je da su muškarci djetinjasto indiskretni. Crkli bi da se ne pohvale kako su negdje sa strane umočili. S druge strane, opet, malo joj je i laskalo da se njen ljubavnik hvali s njom. Elem, onaj što se u kafiću okrenuo da je pogleda bio je ovaj ovdje.

Zapravo je moglo biti i gore, pomislila je gledajući mu blijedu kožu osutu madežima i nazubljeni hrbat kralježnice koji dolje na križima završava busenom ravnih i mekanih ugljenocrnih dlaka.

Lidija je znala za tu pojavu, njezin je sin imao iste takve dlake kada se rodio. Sve ih bebe imaju u prvih mjesec dana, a samo rijetkima, kao ovome Marinu, one ostanu za cijeli život. Činio joj se krhak, kao dječak zbog tih dlaka, i madeža, i zbog svoje plahe uljudnosti.

"Bi li i ja mogla dobit jedan duvan?"

"Ajme, oprost", prenuo se muškarac istresajući cigaretu iz kutije, "nisan te ni pita."

"Nema veze."

Ispočetka je, naravno, bila nervozna. Pjevušila je u sebi iznova i iznova reklamu za neki dućan ribolovne opreme, koju je tog jutra čula na radiju. Nikako se nije uspijevala otresti idiotskog songa o umjetnim mamcima i štapovima, dok se na dnu Tolstojeve osvrkala da slučajno ne naiđe netko poznat i zaustavi se baš u času kada mušterija dođe po nju. U četiri su se dogovorili i ona je odlučila da ga ne čeka ni sekunde duže od toga. Ako ga nema do šesnaest-nula-nula, molim lijepo, nema ni nje. Znojila se kao prase. Premda nije bilo osobito toplo, jednostavna plava majica, koju je izabrala kao najmanje kurvinsku od svega što je imala u ormaru, pod jednim je pazuhom već lagano promočila. Siva se Vectra pokraj nje zaustavila u petnaest i pedeset osam. Muškarac se nagnuo da joj otvori vrata, a ona je hitro ušla i ukipila se na prednjem sicu.

"Dobar dan", rekao je.

"Je", kazala je Lidija.

To je bilo sve što je u tom času mogla artikulirati.

"Lidija?"

Lidija je klimnula.

"Ja san Marin, drago mi je."

Lidija je, ne gledajući ga, pružila ruku u stranu. Imao je vlažan

dlan. Pošli su. On je stanovao na Gripama, gore na Vidilici preko puta Koteksa, u jednoj od onih lijepih, oronulih kuća sa zapuštenim parkom uokolo. Davna, malo izlizana raskoš vidjela se u masivnom, gdješto otučenom tamnom namještaju. Sve je bilo puno knjiga. Snopovi prašnjavih novina stajali su naslagani po podu uza zidove s mjestimice ispucanom žbukom. On se zaustavio pokraj starog kauča na kojemu je, vjerojatno baš zbog ovoga, bio prostrt čist bijeli lancun. Tip je, znala je, bio sudac. Čak je i u novinama čitala o njemu, i to ne u crnoj kronici, nego naprijed, na političkim stranicama. Nešto o borbi protiv organiziranog kriminala, ako se dobro sjećala. Dosta se govorilo o njemu, makar je bio dosta mlad, možda njezino godište ili koju godinu stariji. Tek tu, u stanu, osmjelila se bolje ga pogledati. Imao je tamnu, čvrstu, malo valovitu kratku kosu i usko pravilno lice na kojem se isticao krupan slomljeni nos. Nije bio visok, samo centimetar ili dva viši od Lidije.

"Je li vam paše?" upitao je pokazujući na kauč.

Lidija je slegnula ramenima, onako, poslovno, kao da je ona kurva koja se već stoljeće i po valja po svakakvim ćumezima. On je izvadio novčanicu, spustio je na niski stolić pokraj kauča i uhvatio raskopčavati košulju. Ona se izula.

"Imate li kakvih posebnih želja?" upitala je.

"Kakvi posebnih želja?" ponovio je on za njom.

"Pa ne znan...", rekla je Lidija.

"Oralno, to nije...?"

"Ne, ne, to je..."

"Ulazi u cijenu aranžmana", pomogao joj je muškarac.

"Točno tako", rekla je Lidija i napokon se nasmiješila.

Zapravo je moglo biti puno, puno gore. Taj Marin je bio... pa sad, bio je u svakom slučaju totalno drugačiji od Dinka. Njezin advokat bio je pomalo sirovina i nakon seksa s njim Lidiji se uvijek nekako činilo kao da ju je kombajn pregazio. Njezine spoznaje o kombajnima bile su, doduše, dosta oskudne, ali ono što bi tu i tamo letimice vidjela u poljoprivrednim emisijama, bilo je dosta nalik Dinkovu stilu. I Lidija bi griješila dušu kada bi rekla da joj se to nije sviđalo, no ipak, vidjela je da joj vrlo odgovara i kada je u krevetu, ili na kauču, da budemo sasvim precizni, netko predan i strpljiv, kada se malo duže ljubi i obrati pozornost na njezin vrat, ili unutrašnju stranu bedara, ili kada

ga ne mora zamoliti da joj dira bradavice dok se ona propinje na njemu. Pomislila je čak da mu kaže da je malo uhvati za guzu, a onda ipak odustala od toga.

"Budi profesionalna, jebi ga", rekla je u sebi. "Ovde se ne radi o tvom guštu, nego o njegovom."

Ovo je sasvim zgodno ispalo, Lidija nikada ne bi pomislila da netko može biti tako pažljiv prema kurvi. Naposljetku se uspjela opustiti i, dok je gledala kako joj okrenut leđima puši, poželjela je da može, da to nije neprilično od nje, pružiti ruku i dirati ga niz kralježnicu, sve do onih mekanih ugljenocrnih dlaka. Minute su prolazile i njoj se baš nigdje nije žurilo. A ni on se nije činio čovjek zatrpan obavezama.

"Čuj", rekao je nakon duge šutnje, "bi li se mogli još koji put vidit?"

"Pa okej, nema problema...", kazala je Lidija.

Marin se okrenuo prema njoj.

"A bi li ti možda", upitao je, "otišla koji put, šta ja znan, u kino s menon?"

"U kino?" začudila se Lidija.

"U kino, ili na piću, ili... tako, malo vanka da izađemo?"

"Ti i ja?"

"E."

"A šta ćemo gledat u kinu?" bilo je najinteligentnije čega se Lidija mogla sjetiti u tom trenutku.

"Vidija san da je doša ovi novi Tarantino."

"Ajde, može."

Onda su još malo šutjeli. Lidija je ugasila opušak u pepeljari.

"Ove pare vrati u džep", kazala je pokazujući na novčanicu na stolu. "To je bila zajebancija... Znaš, ja ti... Ja ti zapravo nisan kurva."

"Ti si jedna poštena žena", rekao je Marin i nasmiješio se.

"Pa onako. Kako kad", rekla je Lidija i nasmiješila se i ona njemu.

"Volija bi te bolje upoznat."

"Nema ti u mene toga puno za upoznavat."

"Ma, ima", kazao je on. "Nemoj se podcjenjivat. Nać će se i bez tebe ko će ti to napraviti."

A njoj je u tom trenutku zbog nečega došlo da se rasplače. Jedva se obuzdala da joj ne poteknu suze.

"Gospođo, nemojte se ljutiti, ali ja mislin da van to neće pasat."

"Ali, meni se baš činilo..."

"Ne, ne, poslušajte me", rekla je Lidija pa stala iza žene i uzela joj lice između dlanova. "Vi nemate glavu za tu frizuru. Pogledajte ovo...", prstima joj je lagano takla jagodične kosti. "Ovo treba sakrit. A ovo..." digla joj je kosu s čela. "Ovo ćemo pokazat... I kad završimo, vi ćete reć: 'Ko jebe Andie MacDowell'. Kad van ja napravim frizuru, Andie MacDowell ne bi bilo drago da vidi muža di razgovara s vama."

Žena se sretno nasmiješila.

"Je li ovo za neku specijalnu priliku?"

"Nije baš... A zapravo, možda i je, u subotu mi je godišnjica mature."

"Auuu!" zajaukala je frizerka. "A koja, petnaesta?"

"Dvadeseta."

"Nema gore. Dvadesete godišnjice mature su za crnu kroniku... Petnaeste još nekako prođu u veselju, ali trideset osan, trideset devet godina, svi čine prvu inventuru života i nikome ne pašu računi. Niko nije učinija pola od onoga šta je planira. Ali, opet, neće priznat. Ekipa dođe nadržkana i svi gledaju kako bi se uživljavali na slabijima, na onima šta su postigli još manje od njih... Oprostite, a di radite?"

"U jednoj austrijskoj banci, ja sam zamjenica predsjednika uprave za ovi dil Europe."

"To je super! Ka puška! Imate li vizitkartu?"

"E, falabogu."

"A je li na našem ili na engleskon?"

"Imam i jednu i drugu."

"E, slušajte, na godišnjici mature vadite samo englesku. Lipo in je svima nabijte na nos. I nemojte nikoga tješit. Za dvadesetu godišnjicu mature nema milosti, to je opći pokolj. Pazite šta van govorin, morate in svima jebat mater. Nemojte nikoga šparat, jer ni oni vas ne bi šparali. Vi morate pokazat najbolje što imate, inače će vas pregazit."

"Jeben ti miša, a kako vi znate sve te stvari?", upitala je mušterija nacereno.

"Ja?!" rekla je Lidija. "Ja sam van, gospođo, čudo od žene."

Uto je u salon ušao neki muškarac, tako, tridesetih godina, s naočalama. Lidiji je odnekud bio poznat, a i on je ušao kao netko koga

znaju, smiješeći se prijateljski. Čekaj malo, pomislila je Lidija... To lice, gdje ga je vidjela?... Za svaki slučaj nasmiješila se i ona njemu, makar joj nikako nije dolazilo...

"Dobar dan."

"Dobar dan", rekla je Lidija glupavo.

I tada se, srećom, Branka sjetila.

"O, vi ste! A šta je reć?"

"Evo, ništa, bija san ovdi u susidstvu pa, reko', da svratin vidit je li sve u redu."

"Je, sve je ka bog", odgovorila mu je Branka.

"Nema više poziva, niko ne skače s kuće?"

I tek tu je Lidiji sinulo - inspektor s Matejuške, onaj s megafonom!

"A, bogu fala, ne skače", rekla je Branka.

Tip je zastao, zbunjeno se okrenuo. Na trenutak nije znao što bi više rekao. Lidija je pogledala Branku i upitno pogledala obrve, a Branka je slegnula ramenima.

"A ništa", rekao je inspektor, "kad san već tu, moga bi se i ošišat. Šišate li muške?"

"Muške, ženske, dicu, sve osim pasa", objasnila je Lidija poslovnu politiku kuće.

Inspektor je sjeo. Branka mu je vezala ogrtač.

"Brane", rekla je vlasnica, "gospodina častimo."

Zatim se ponovno okrenula onoj iz uprave austrijske banke.

"Oćemo li nas dvi?", upitala je češljajući joj mokru kosu.

Gledajući se s njom u ogledalu još joj je samo nešto palo na pamet.

"Nego, da vas upitan, to je isto važno na godišnjice mature..." Sagnula se malo do njenog uha i tiše dodala: "Ima li neko... Znete kako se nekad žene za cili život sjebu s nekin gimnazijskin ljubavima?"

Žena se gotovo neprimjetno trznula. Sjena neke stare boli prešla joj je preko lica.

"Ima i u vas neko takav?"

Ova je lagano klimnula.

"E, pa nemojte ga više gledat", kazala je Lidija. "Ako nije išlo prije dvadeset godina, neće ni sad. To samo u ljubavnin romanima na kraju sritno ispadne."

"Ovo je potpuno ludo", rekla je Lidija izlazeći iz kina nakon Kill Billa 2.

"Je", složio se Marin.

"Ali, znaš šta, neka je nasilna priča, opet je nekako..."

"Romantična."

"Jel'da je?!... On je njoj upa na vinčanje i sve ih pobija, samo zato jer se ona udavala za kretena. Savršeno!... Znaš", okrenula se muškarcu. "Kad bolje promislin, bilo bi bolje da je i na mom vinčanju neko tako nešto napravija."

"Poubija svatove?"

"Aha."

"Pa da budeš četiri godine u komi ka Uma Thurman?"

"A ne'š ti. Ona je bila četiri godine, a ja san bila pet."

On joj je stavio ruku oko ramena, prirodno kao da su njih dvoje neki stari par, a ona se malo ukočila. On je to primijetio.

"Oprosti, jesan li nešto krivo napravija?"

"Nisi, samo... Malo mi je neobično."

"Oćeš da maknen ruku?"

"Ne, ne, dobro je..."

Prošli su nekoliko koraka.

"Sad bi onda i ja tebe mogla uvatit oko pasa?" rekla je Lidija.

"Pa ako ti ne bi bilo teško, jako bih cijenio da to napraviš", rekao je Marin službenim tonom.

"Je li ti to mene malo...?"

"Samo malo."

Uхватиła ga je oko pasa, a Marinova ruka ju je žarila na ramenu i gotovo joj je došlo da se osvrće je li ih tko gleda. Osjećala se kao neka glupa srednjoškolka.

"Majko mila, otkad nisan s nekin muškin zagrljena šetala po gradu."

"Ako će ti bit lakše, i meni je ovo dosta novo."

"A di smo mi uopće krenili?"

"Nigdi. Šetamo."

Od kina Central, pored Splitske banke, Pošte, niz Bosansku ulicu došli su sve do Pjace. Uglučane kamene ploče sjajile su pod mutnim žutim svjetlom uličnih lampi. Činilo se da je i kišilo dok su bili u kinu. Prije dva dana naglo je zahladilo, došla je prava jesen, na ulici je bilo

malo naroda. Grad je bio uočljivo tiši. Na dnu Pjace Marin je sreo nekog poznatog i zaustavio se da razgovara s njim, ruka mu je kliznula s Lidijinog ramena, a ona je spontano napravila polukorak odmičući se od njega. No, on nije želio da se ona odmakne. Stavio je njezin dlan u svoj i prsti su im se prepleli. Čak ju je i upoznao sa znancem.

Spustili su se na rivu. Jugo je njihalo palme, valovi su tukli o ozidanu obalu. Suncobrani na štekatima bili su spuštene, a stolice složene na gomilama, vezane i zaključane. Samo je Adriana radila i tamo je, za jednim od rijetkih zauzetih stolova, sjedio njihov zajednički prijatelj. Marin ga je prvi uočio...

"Oćeš se javit Dinku?"

"A di je?"

Marin je pokazao glavom na štekat, gdje su Dinko i njegova žena sjedili s još jednim parom.

"Neću, sa ženon je", rekla je Lidija, a onda razmislila i dodala...

"A ne bi ni inače."

Tada je i Dinko njih primijetio. Začudeno je izvio vrat prateći ih pogledom kako prolaze put držeći se za ruke, a Lidija se nije više okretala, nego je samo gordo vrtjela guzicom. Tako su došli do Svetoga Frane i pogledali uzbrdo gotovo pustu Marmontovu. Split je dao sve što je imao, a sat na tornju pokazivao je samo jedanaest i dvadeset.

"Jesi li ti gladna?"

"Pa onako. Ti?"

Dvije minute kasnije sjedili su u konobi Hvaranin u Varošu, samo njih dvoje za stolom u kutu. Vlasnik, krupan muškarac pedesetih, kose ošišane u jež frizuru, donio im je ribu na plitici. Lidija je izabrala škarpinu, Marin lubina za kojega se gostioničar na oči zakleo da nije iz ribogojilišta. Uzeli su i porciju friganih gavuna prije nego bude gotovo glavno jelo. I neko crno vino. Mladi konobar dokono je vrtio programe na televizoru obješenom pod stropom. Marin im je natočio čaše, a Lidija je rekla...

"Okej, a sad da sve čujen."

"Pa... malo je glupa priča."

"Meni pričaš."

"A ništa, sidija san s Dinkon na kavi... Ali, najprije da ti objasnin, nas dva nismo prijatelji, samo igramo mali balun u istoj ekipi i koji put se vidimo na sudu. On nije baš tip čovika s kojim bi intenzivno provodija vrime."

Lidija je klimnula, to je isto bila važna informacija.

"I tako, sidili smo na kavi, čekaj, koji je bija dan... četvrtak, i on je, ne znan kako smo na to došli, reka kako njegova ljubavnica oće da joj on počne plaćat. Ispriča je to ka neku foru, ka da oće reć, ma zamisli šta mi se dogodilo."

"A je li ti reka zašto oću da mi plaća?"

"Reka je kako si ti nešto ljuta na njega, a kako si i bez toga malo neuračunljiva i kako mu se čini..."

"Reci, reci, slobodno."

"Kako mu se čini da si ti skontala da on ima para i da si postala malo ka... jebi ga, pohlepna."

"To je reka?"

Marin je klimnuo. Lidija se neveselo nasmiješila.

"Dobro, i još? Šta ti je još priča?"

"Pa to da je sad rat živaca između vas dvoje. Tebe i njega. Ko će kome popustit."

"Konj glupi! Baš ništa nije shvatija!" viknula je Lidija ogorčeno, a konobar se okrenuo i pogledao ih.

"I tako...", nastavio je Marin nešto malo spustivši glas. "Ja san otprije zna ko si ti, on mi te je jednon pokaza..."

"Je, sićan se toga."

"... pa san reka da ne znan za njega, ali da bi ti ja platija. Dobra je ženska, govorin mu ja, šta sereš, pa i red je da joj platiš. To san reka onako, iz zajebancije. Ono, neobavezna priča. A on se na to ulovija. Kad san ja reka da bi ti ja platija, njemu su se isti čas oči zaiskrile. Užasno mu se svidila ta ideja. S tin te je mislija slomit."

"Kako slomit?"

"Pa tako da ti pokaže da mu nije stalo. Ako ćeš ti bit kurva, evo ti ja šaljen mušteriju - to je bila njegova logika. Računa je da ćeš se uplašit, da ćeš shvatit da je sve to otišlo predaleko i povuč se. Nije mislija da ćeš ti pristat."

"Ali, pomislija je valjda i da bi mogla. Je li razmišlja šta ako ja pristanen?"

"Je, to san ga i ja pita."

"I šta ti je reka."

"Reka je, ako pristane, ko joj jebe mater. Ako ispadne da si ti stvarno kurva i da te jedino pare zanimaju, onda on više ne želi imat ništa s tebon."

"A to je dobro i reka", složila se Lidija gorko.

Neko su vrijeme zašutjeli zabavljeni dračama. Riba je bila odlična, blitva senzacionalna, vino prosječno. Gazda je kunjao na klupi, leđima naslonjen na zid, a konobar prao aparat za espresso.

"A ti", upitala je Lidija brišući se ubrusom, "šta je tebi sve ovo tribalo?"

"Pa ne znan, bilo mi je valjda zabavno."

"Tebi je bilo zabavno", lecnula se ona.

"A je, kvragu", rekao je on ispričavajućim tonom. "Meni se čini da je zabavno kad neka frizerka odjednom, iz čista mira odluči postat kurva."

"Nije iz čista mira."

"E, to san tija vidit, šta je tebi u glavi da tako nešto napraviš."

"I samo zato si se tija nać, samo zato si da iljadu kuna, da vidiš šta je meni u glavi?! Daj, zajebi!"

"Ma, dobro, pričan pizdarije, ima san i važniji razlog?"

"Koji?"

"Pa to je valjda očito... Mislin, kad san reka da si dobra ženska, to nije bila samo zajebancija. Ne bi volija ispast grez, ali tija san te kresnit. Vridilo je prigorit iljadu kuna za to."

"Pošteno", rekla je ona. "Ali, zašto si me onda zva u kino?"

"To je došlo posli. Kad san vidija da je to sranje, da ti nisi kurva, bilo mi je krivo zbog svega."

"Čekaj, a kad si to vidija da ja nisan kurva?" začudila se Lidija.

"U krevetu."

"A kako se to, molin te, vidi koja je ženska kurva, a koja nije?"

"Pa, nemoj se naljutit, ali... baš si bila očajna."

"Ma, nemoj!"

"Majke mi! Grozno je bilo. U životu ne pamtin da san ima tako loš seks."

"A šta san, bila ukočena?" upitala je Lidija posramljeno.

"Neviđeno. Jedva san čeka da završimo."

"A vidiš, meni uopće nije tako izgledalo. Meni si parija zadovoljan."

"Pa mora san ti malo odglumit, da baš ne budeš totalno u kurcu."

"Ne seri, muškarci ne glume u krevetu."

"Glume, glume, kako da ne", klimnuo je on ozbiljno.

Lidija je zastala proučavajući njegovo lice. Tipovi poput ovoga bili su joj potpuno nepoznati. Mogao je biti divan, a mogao je biti serijski ubojica. Nije se mogla odlučiti je li joj se sviđa ili ga se plaši.

"Koji si ti čudak", rekla je ona.

"A ti si kao normalna", rekao je on trijebeći jednu riblju kost.

Pola sata do sat kasnije u njegovu stanu, u istoj onoj radnoj sobi. Na podu svijetli lampa s prašnjavim sjenilom, bacajući na zid čudovišno veliku Lidijinu sjenu. Sjena se diže i spušta kako se Lidija čučeci, rukama se pridržavajući za Marinova koljena, okrenuta mu leđima, spušta na njemu.

"Ja da san ukočena... Ja ukočena", ponavlja ona dahćući, isplažena jezika. "Đubre jedno!... Za dupe me drži, đubre jedno lažljivo!"

"E, ovo je dobro", kaže on. "Za ovo bi ti još i platija."

"Spremi takujin, mišu", kaže Lidija. "Ovu turu ja plaćan."

NEŠTO MI JE UPALO U OKO

Kiša gotovo bez prestanka pada već treći dan. Lijeva na mahove nošena južinom, a onda malo utihne i samo sitno sipi, a u salonu, ako samo na sat zaboraviš obrisati pod, od blatnjavih stopa gotovo se i ne vide pločice. Otvore svako toliko vrata da se prostorija malo prozračí, ali nema pomoći, čim zatvore, učas se do stropa sve ponovno napuni parom pa se ogledala magle, toplo je i klizavo i svi su malo nervozni.

"Isusa ti, pa oće li ovo ikad pristat!" kaže Mare nezadovoljno, gledajući kroz izlog sivo nebo.

"Neka, neka, to je za naše hidroelektrane", kaže Lidija, upravo kao da je ona neki ministar energetike.

"Di ću ostavit lumbrelu?" pita mušterija.

"E, da ti ne kažen di je moreš...", kaže vlasnica salona za sebe, a za javnost, glasnije dodaje... "Gospođo, koš van je iza leđa."

Žena ostavi kišobran u košu, jaknu na vješalici i sjedne prethodno izabravši neki magazin s hrpe. Lidija svaki mjesec da po petsto kuna za te šarene idiotarije i nema joj bolnijeg troška. Još ako neka kokoš istrigne stranicu s receptom, riješi križaljku ili psihotest *Jeste li posesivni?*, najradije bi uzela novine i mlatila je njima dok se ne raspadnu.

"Bogati, di je Milica?" upita iza Lidijinih leđa žena što je maločas ušla poznanicu do sebe. "Nisan je vidila pa ne znan otkad."

"A ne znaš za nju? Nije ti niko reka?"

"Neman ti pojma, a šta je bilo."

"Imala je amputaciju dojke."

"Ajme meni, Gospe moja!" zavapi žena hvatajući se makinalno za prsi.

Lidija nezadovoljno sklopi oči. Još su joj samo ovakvi razgovori trebali po ovako usranom danu. Muškarci su, pomisli, bolje mušterije. Muče, kako muškarci inače muče, i uglavnom im je dobro što god napraviš. Žene je s druge strane ponekad izluđuju s toplim uvijačima, četkama i lakovima, hirovima i bijesom, ili čak suzama ako napraviš samo malo drugačije od onoga kako je glupača zamislila da bi joj kosa

trebala izgledati. No, najviše od svega izbezumljivalo bi je kada bi neke kvočke iza nje blebetale o strijama, proširenim venama, uklanjanju maternice i mrtvoj koži na stopalima. Strast s kojom su se neke žene ispovijedale o propadanju tijela, njihova gubitnička naslada u vlastitoj izobličeniosti, bila joj je nakazna i strašila je. Trudila se ne slušati te gnjile, samosažaljive babe, sretna što njezine sise još dobro stoje i još, bogu hvala, ima muških koji će zahvalno podmetnuti ruke kada joj ispadnu iz grudnjaka.

Uto joj zazvoni mobitel. Broj je bio nepoznat.

"Molin?"

"Za dom! Pošto je?" upita muški glas s druge strane bez ikakva uvoda.

"Šta pošto?"

"Kako šta? Jebanje, pušenje, bogati. Šta će drugo bit?"

"Oprostite, pogriješili ste broj."

Lidija prekine vezu i zbunjeno se ogleda po salonu. Je li itko od mušterija mogao čuti ovaj razgovor? Je li ona rekla išta što bi njima moglo biti...? Telefon ponovno zazvoni.

"Za dom! Pošto je?"

"Oprostite, ali očito imate krivi broj?"

Nastavila je posao, sada već malo uznemirena. Branka je to primijetila i, kada su im se pogledi sreli, upitno podigla obrve. Lidija je odmahнула glavom da je sve u redu. Dvije minuta kasnije, ponovno telefon.

"Dobar dan, radite u svom prostoru?"

"A je... u svom prostoru", reče Lidija zbunjeno.

"A bi li mogli doć u mene?"

"Da vas dođen doma ošišat!?"

"Ma, ne, nego ovo... Oprostite", reče muškarac i prekine.

Lidija začuđeno pogleda telefon i ostavi ga na radnoj površini ispred sebe. Vrti se poslu razmišljajući o čudnim pozivima tog jutra. Već je ošišala neku djevojku i primila gospođu koja nije znala gdje bi s kišobranom, kada je, možda pola sata kasnije, ponovno zazvonilo. Sada je na displeju pisalo osobni broj.

"Dobar dan, zbog oglasa zoven?"

"Kojeg oglasa?"

"Pa za ovi escort?"

Lidija zastane razmišljajući na trenutak o kakvom escortu govori čovjek. Pa nema ona nikakav Ford Escort. Onda shvati.

"Daj molin te", reče Mari, "uzmi ti ovo, ja moram jedan sekund vanka."

Mare preuzme mušteriju, a Lidija, ne skidajući pregaču, po kiši otrči do kioska iza ugla.

"Imate li Oglasnik možda?"

"Je, evo jutros novi doša?"

Ruke su joj se tresle dok je listala novine, iznenadni pljusak ju je čitavu zalio dok je na pločniku, preko nekretnina, auta i kamiona, dječje opreme, namještaja, televizora, akustičnih uređaja i DVD plajera, glazbala, knjiga i umjetnina, napokon došla do rubrike Osobni oglasi, žene, i ispod teksta

Lidija, 35/167/55/3, vatrena brineta, izazovnog sexy tijela, čvrstih grudi, izraženih bradavica, traži kult. gospodina za druženje u svom prostoru,

našla svoj broj mobitela. Trebalo joj je manje od sekunde da shvati tko joj je priredio to veselje.

"Ej, ti si. A šta je reć da se javljaš?" rekao je on trudeći se zvučati normalno, ali Lidija je jasno čula zločesti podsmijeh u njegovu glasu.

"Dinko, stvarno si gad. Stvarno si... pa ne znan šta bi ti rekla."

"Šta je bilo?" začudio se on tobože.

"Govno jedno! Škovaco najobičnija. Jesi li razmišlja o mom ditetu kad si mi ovo napravija?"

"Lidija, oćeš li mi obja..."

"Nemoj se preseravat. Nemoj mi, molin te, pričat da nisi, kad ja znan..."

"Lidija, ja neman poj..."

"Slušaj, Dinko", rekla je Lidija sada sasvim sabrano. "Nemoj ništa govorit, nego me dobro slušaj šta ću ti sad reć. Ja ću znat doć do broja mobitela tvoje žene, a ti u drugi četvrtak dobro gledaj novine."

I tu je brzo prekinula vezu. Časak kasnije on je nju zvao.

"Da se nisi usudila! Ubit ću te, kurvo jedna!" prosiktao je. "Ubit ću te!"

Lidija je prekinula, a onda i isključila uređaj. Ako možda i nije bila

sto posto sigurna, ovo je otklonilo svaku sumnju da je posrijedi bio nenadmašni smisao za humor njezina bivšeg ljubavnika.

Kada je ponovno, kasnije tog popodneva, uključila mobitel, našla je šesnaest propuštenih poziva, jedan od mame, tri od Dinka, dvanaest s nepoznatih brojeva i dvije SMS poruke nekog gospodina koji se ponizno nudio da ga se izbičuje jer je bio zločest. Opet je ugasila telefon i vratila se čišćenju kupaonice. Lidija se ne može nazvati osobito urednom ženom, ali nekad joj tako dođe da čitav vikend provede u čišćenju i spremanju. Osobito ako je zbog nečega bijesna, ako je nešto frustrira, nema joj ništa ljekovitije nego povezati kosu, navući žute gumene rukavice i spužvicom ribati kadu, umivaonik, školjku, brisati pločice, oprati zrcalo i porculansku policu ispod njega, ulaštiti niklane slavine... Minute neprimjetno prolaze, a znoj joj se cijedi s lica, i sav gnjev se nekako čudesno prazni iz nje. Ni o čemu ne misli, u ništavilo svijesti samo joj kratko uđe pramen kose koji je ispao iz gumice na zatiljku i udara je po licu.

Oprala je pod i stala na vratima, zadovoljno gledajući kupaonicu koja kao da je bila na slici iz nekog talijanskog magazina o interijerima, misleći kako je upravo šteta što će još večeras ta perfektna čistoća biti ukaljana njezinima dlakama na umivaoniku i Josipovim sitnim žutim kapljicama oko školjke. Pomislila je kako bi se zapravo lako mogla navući na to i biti kao one poremećene žene kojima je cijeli život prođe u beznadnoj, opsesivnoj potrebi za čistim stanom, Svetim Gralom svih reklama za deterdžente.

I upravo tada, oko pet popodne, dok je raščupana i znojna, u staroj trenirci i promotivnoj majici nekog osiguravajućeg društva, stajala s krpom za brisanje poda u hodniku, oglasilo se zvono na vratima. Dva policajca, jedan malo viši s velikim madežom na obrazu, drugi niži s tamburaškim brčićima, a oba dobro nabijena, s trbusima koji su nezaustavljivo nadirali u sivim košuljama ispod kratkih modrih policijskih jaknica.

"Lidija Marjanović?" pročitao je niži s malenog Lipa bloka na kvadratiće.

"Je."

"Moremo li uć?"

"A šta je bilo?" upitala je Lidija usplahireno, istog trena, prirodno, pomislivši da je nešto s Josipom.

"Bilo bi bolje da uđemo, nije baš zgodno ovako...", rekao je viši pokazujući rukom po stubištu.

Ona ih je pustila u stan, pokazala da sjednu u dnevnoj sobi i oni su se spustili, viši u fotelju, niži na kauč, dok se ona, prestrašeno ih gledajući, skupila na drugoj fotelji.

"Vaš je telefon...", počeo je ponovno onaj s brčićima i s blokića pročitao njezin broj mobitela.

"Aha, tu smo", rekla je Lidija u sebi i odmah joj je bilo malo lakše.

"Je", kazala je klimnuvši.

"Gospođo", javio se onaj s madežom, malo se nagnuvši, ozbiljnim glasom, "dobili smo dojavu da se ovdje vrši nezakonita djelatnost prostitucije."

"Čuj, nezakonita djelatnost prostitucije", pomislila je Lidija, a naglas rekla... "A jeste li stvarno dobili dojavu ili ste samo kupili novine?"

Njezina samouvjerenost i otkriće kako su ingeniozne njihove detektivske metode, na trenutak su ih, čini se, zatekli.

"Nije važno kako smo saznali", pribrao se tamburaš, "nego je važno da je po Kaznenom zakonu Republike Hrvatske, članak..."

Nije se sada mogao sjetiti koji je točno članak Kaznenog zakona RH Lidija kršila pa je upitno pogledao kolegu, a ni taj izgleda nije bio potkovaniji.

"Dobro, pusti zakone i paragrafe", kazao je policajac s madežom, "moremo i bez toga. Gospođo", okrenuo se Lidiji, "došli smo da vas upozorimo da činite kazneno djelo za koje vam može biti izrečena i kazna zatvora."

"Je li?", zgranula se tobože Lidija. "A koliko zatvora?"

Onaj s madežom netremice ju je gledao nekoliko sekundi.

"Puno", rekao je naposljetku. "Puno zatvora."

Lidija je zamišljeno klimnula. Tamburaš se malo izvio u stranu, da se bolje namjesti ili kao da će prdnuti u kauč.

"A jeste li vi sigurni da sam ja prostitutka, je li me neko vidio da se kurvan", upitala je ona, "ili ste samo čitali Oglasnik?"

"Nije to sad važno."

"Važno je. Jer, šta ako je neko bez mog znanja, samo da mi

napakosti, staviya moj broj i oglas u novine?"

Policajci su se zbunjeno pogledali, onaj niži je krenuo da će nešto reći, no viši ga je zaustavio laganim pokretom ruke.

"Neko van je, kažete, stavio oglas?"

Lidija je klimnula.

"A ko to?"

Ona je razmišljala sekundu, dvije, pogledala jednog pa drugog.

"Ne mogu van to reć."

Policajac s brčićima posprdno se nasmiješio, onaj s madežom liznuo usne.

"Neko van je bez vašeg znanja stavio oglas, a vi nan ne morete reć ko?" upitao je zadovoljno.

"Tako je."

"Zanimljivo, zanimljivo...", rekao je viši, otvoreno namignuvši nižemu, a onda pogledao Lidiju malo stisnutim okrutnim okicama i ledeno, glasom u kojem više nije bilo ljubaznosti, rekao: "Slušaj, jasno ti je da nama ne moreš prodavat te fore?"

Lidiji nije promaklo kako je zagonetno nestalo uljudnoga vi, uobičajenog u komunikaciji onih što se dobro ne poznaju.

"Nemoj nama kenjat, kurvo."

Lidija se momentalno sledila od strave.

"Ali, kad san van rekla..."

"Ma, šta si ti nama rekla", prekinuo ju je viši policajac s madežom. "Ajde, šuti da ti ne bi puka trisku."

"Jere, Jere, dobro je", umiješao se sada niži s brčićima umirujući kolegu. Pogledao je Lidiju prepredeno. "Sve je u redu, gospođo. Znete kako je u ovon poslu, ima svakakvog šljama, čovik lako izgubi živce. Čega sve ima, još smo mi i dobri. Mi smo bog bogova, šta sve moramo gledat..."

Zastao je načas da razmisli, dok je Lidija skamenjeno zurila u njega. Visokog se više nije usudila pogledati.

"Evo, recimo, to što vi radite", nastavio je tamburaš, "ta prostitucija, mi znamo da toga ima i puštamo da se to radi. Zatvorimo jedno oko. Pa i dva koji put. Ako se baš ženska ne osili, šta ćeš od nje. Sirotinja, poseri je. Svit nema para, a triba priživit od prvoga do prvoga, sve je to nama jasno. A i tih kurvi, jebi ga, uvijek je bilo i bit će. Samo, kako bi reka... red je da se malo surađuje s policijon..."

Razumite?"

Lidija je poslušno klimnula, premda baš nije razumjela.

"Ne morete ni nas baš totalno ignorirat ka da ne postojimo, je li tako?"

Zastao je očekujući nekakav odgovor, a Lidija je u tom času negdje u uglu vidnog polja vidjela visokog u fotelji kako rukom namješta hlače na preponama i sve joj je u tom trenutku bilo jasno. To je, dakle, podrazumijevala suradnja s policijom. Sjetila se tada one nesretnice iz Đardina koju su, bilo je u novinama prije nekoliko mjeseci, silovala dvojica specijalaca. Tako to, dakle, rade snage reda i zakona. Mora se živjeti od prvoga do prvoga, plaća ode za hranu i režije, a razonoda ništa. Za razonodu se moraju snalaziti preko veze ili kako već stignu. U tom trenutku strah je čudesno iščeznuo. Ostala je samo neka neugodna tupost. Gledajući tamburaša kako joj se umiljato ceri, pala joj je na pamet apsurdna misao - je li oni misle skupa ili će jedan po jedan skočiti na nju? I bi li je pustili da se otušira prije nego bi je pojebali?

Tada je zazvonio telefon. Onaj kućni. Jednom, dvaput, triput je zvonio.

"Morala bi se javit. Možda mi je sin."

Niži je policajac klimnuo.

"Nemoj dugo", napomenuo joj je viši dok je odlazila put hodnika.

"Oprosti, što te ovako zoven, ali mobitel ti je isključen", rekao je Marin.

"Je... znaš", kazala je Lidija. Tek je tada vidjela da joj se ruke tresu.

"Šta je bilo?" upitao je on shvativši da nešto nije u redu s njom.

"U novinama... u oglase... tamo di su kurve, izaša je moj broj telefona."

"O, jeba mu ja mater!" viknuo je Marin, otprve pogađajući čija je svinjarija posrijedi. "O, jeba mu ja milu mater!" ponovio je gnjevno.

"I sad mi je policija banila da me ispituje zbog toga."

"Policija ti je bila?"

"Još su tu."

"A koji su? Iz koje stanice?"

"Ne znan, nisu ništa rekli."

"Daj mi ih jedan čas?"

"Policiju?"

"Reci da ih treba istražni sudac Mateljan."

"Istražni sudac Mateljan oće nešto razgovarat s vama", rekla je Lidija, dodajući bežični telefon policajcu s velikim madežom na obrazu.

Ovaj je gotovo poskočio kad je čuo za istražnog suca Mateljana, a mali s brčićima uhvatio je panično strijeljati očima.

"Izvolite, gospodine Mateljan... Ma, ništa, došli smo ovde istražiti jednu dojavu... Znan, to nan je i gospođa rekla... Neko je stavlja njezin broj... Ma, znan... Nema problema... Je, gospodine Mateljan... Ma, jasno, ništa u papirima..."

Lidija je veselo namignula tamburašu. Ovaj joj se se blijedo, bolesnički nasmiješio.

"Kaže da vas oće čut", rekao je visoki dodajući joj slušalicu.

"Sve je sređeno, ne brini", kazao je Marin.

"Ajde, fakti."

"Nisu bili neljubazni prema tebi?"

"Neee", rekla je Lidija gledajući dvojicu posranaca preko puta. "Momci su bili super. Došli su se ogrebat za besplatnu ševu, ali, slušaj, kad ne ide - ne ide."

Visoki je od nelagode stisnuo oči kao dijete kad ga uhvatiš u nepodopštini.

"Samo malo", kazala je ona Marinu pa pokrila slušalicu dlanom i obratila se redarstvu. "A šta vi još radite ovde? Mrš u pičku materinu!"

Policajci su se tiho, gotovo na prstima, iskrali iz stana. Sačekala je da čuje škljocaj brave i u času su sav onaj užas i napetost nestali. Podigla je dlan s telefona.

"Marine, srce si", rekla je.

"Ma, nisan", rekao je on tobože skromno.

"Da znaš, kad god oćeš, šta god oćeš, di god odeš... Samo kaži."

"Pa kad si to rekla, baš san te tija zvat da pođeš s menon na godišnjicu mature. Prikosutra, ako si slobodna, u hotelu Park u osan."

"Šta da obučen?"

"Najbolje ništa."

"Ma, baš."

Mrak se već lagano hvatao, na grad se spuštala tužna jesenja noć.

Lidija je upalila samo malu lampu na kuhinskoj napi i uhvatila rezati lignje na kolutiće. Onda se sjetila kako je Marin kazao 'Reci da ih treba istražni sudac Mateljan' i kako su se policajci momentalno posrali u gaće. Bio je to za dugo, dugo vremena najbolji trenutak u njezinom životu. Dobro, ona je i sama možda mogla izaći na kraj s jebežljivom patrolom, zapravo dosta je sigurna da ih je bez ičije pomoći mogla srediti, ali lijepo je isto imati nekog istražnog suca Mateljana pokraj sebe.

Petnaest minuta prije otvaranja salona njih tri šuteći, s izrazima zlovoljne zamišljenosti na licima, piju kavu. Čuje se samo srkanje vrele tekućine. Neka žena pokušava otvoriti vrata, poteže kvaku, a onda dlanovima zaklanja lice i viri unutra nosa prislonjena na staklo. Lidija bi voljela da joj ga može razbiti. Pali svoju prvu toga dana.

"Nije moja stvar, ali isto si mogla nešto staviti u usta prije nego si zapalila", kaže Branka.

"Dobro si rekla", odgovori joj Lidija promuklo, otpuhujući dim. "Nije tvoja stvar."

Nezadovoljno gledaju na sat. Voljele bi da mogu ovako provesti čitav dan, obamrle na frizerskim stolcima ispred ogledala.

"Bože, kako san ostarila", kaže Mare više za sebe.

I gleda se još nekoliko trenutaka, a onda joj suze, sasvim nečujno grunuše niz obraze.

"A vidi nje, jeba te led!" začudi se Lidija. "Pa šta da si ostarila."

Mare zatrese glavom.

"Nije to", reče boreći se za dah od ridaja.

Cijukne kao štene, a Branka i Lidija zapanjeno se pogledaju, gestama jedna drugu pitajući što bi moglo biti razlog ovomu. Ni jednoj ni drugoj ništa nije jasno.

"Boro je pro-ho-ho-ho...", objasni im napokon Mare ridajući, "pro-ho-ho-hoda sve ploče".

"Boro je proda ploče?"

Mare potvrdno zatrese glavom.

"I gra-ha-ha-hamofon."

"I gramofon? A logično, ako nema ploče, koji će mu kurac i gramofon."

"Ne... Ne razumiš ti to."

"A šta ne razumin? Pa jesi li rekla da te živcira da on samo sluša ploče, a ti ga raniš?"

"Ma je..", kaže Mare polako se smirujući.

"Ali, znaš, te ploče, to je bija čitav njegov život. Trideset godina ih je skuplja. Dvanaest iljada komada je ima."

I ponovno da će zaplakat, lice joj se iskrivi. Lidija se sada razbjესni.

"Šta pričaš gluposti, kravo jedna!? Kakve ploče!? Kako ploče mogu biti njegov život!? Ti si njegov život, kozo glupa! I fala bogu da je idiotu to konačno došlo iz guzice u glavu!"

Mare se umiri otirući suze.

"Pa je li bar dobija neke pare za starudiju?" upita Lidija.

"Trideset pet iljada eura."

"Koliko?!"

"Trideset pet iljada eura", ponovi Mare.

"Sereš?"

"Ne seren, majke mi. Te ploče, one velike, crne, ja to nisan imala pojma, sad kad ih više niko ne sluša, došle su puno skupe."

"Slušaj", reče Lidija, "ja u drvarnici iman neke stare singlice sa Splitskih festivala. Ako će dat deset iljada kuna, nek sve nosi."

"Ma, nije ti to tako jednostavno. Tu se gleda jesu li ploče očuvane, jesu li originali... Nije fora ono što svak ima, nego samo neke ritke strane ploče. A Boro je ima dosta nekih stvari šta se više nigdi ne mogu nać. I sad to više nikad, nikad, nikad..."

I ponovno da će zaplakati, ali Lidija je preduhitri pitanjem...

"Dobro, a komu je to proda?"

"Nekon Švedaninu."

"Isusa ti! Pa di je Švedanina naša?"

"Priko Interneta."

"A kako, Boro će njemu poslat ploče, a ovi njemu...?"

"Ne, čovik je doša, uzeja ploče i kešira."

"Doša je iz Švedske zbog ploča?" upita Lidija otključavajući vrata salona. "I još kešira?"

"E."

"Majko mila, kakvih bolesnika ima!"

"Boro sad misli kupit kamion... Prvi put u životu imat će svoj kamion."

"A, slušaj, trideset pet iljada eura...", reče Lidija vrteći glavom. "Oprosti, povlačin ono kad san rekla da si ti njegov život... Boga ti dragoga, sa trideset pet iljada eura moga bi nać i kakvu mlađu."

"E, ti baš svaku priću moraš pokvarit", javi se sada Branka vezujući pregaću.

"O čemu ti pričaš?"

"Pa o tome da se čovik zbog ljubavi odreka nečega šta mu je najvridnije i da je to nešto prekrasno."

"Branka, dušo", kaže Lidija sažaljivo, "ti si gledala malo previše debilnih filmova s Richardom Gereom. Nije se Boro odreka ploča zbog ljubavi, nego zato što je jedanaest godina bez posla i već mu je malo, jebeš ga, dogorilo do noktiju."

"Lidija, znaš šta ću ja tebi reć", kaže Mare, "ti toliko trubiš da nema ljubavi, da bi neko još moga pomislit da ti to govoriš zato jer te to boli, da tebi ljubav zapravo nedostaje."

"Šta? Ljubav da mi nedostaje? Meni da ljubav nedostaje!?"

Mare klimne.

"Dobro, koji je bog sa vas dvi jutros najranije!?" zapanji se Lidija. "U veliku ste mi se psihologiju dali. Mogle bi savjetovalište otvorit."

"A oćeš ćut šta ja mislin?" napadne je sada opet Branka.

"Ajde, oću", kaže Lidija ironično. "Baš da ćujen, pametnice moja šesna, šta ti misliš?"

"Ja mislin da ti ne viruješ u ljubav, zato šta ne viruješ u Boga!" reče Branka svečano.

"Jebote, kako si glupa!... Glupa si ka tava!", vikne Lidija nakon što je nekoliko sekundi potpuno skamenjeno gledala u Branku. "Tako si glupa, da nisi ni zaslužila ništa bolje nego da budeš frizerka!"

Branka veselo namigne Mari.

"Šta namiguješ?! Šta sad namiguješ, tuko jedna?!" raspizdi se Lidija pa se okrene Mari. "E, slušaj, ovo ti moran reć. Branka nije mogla popušit tipu, zato jer je slika Gospe bila na zidu."

"Govno jedno", reče Branka ogorčeno, "a obećala si da to nećeš nikome reć."

"E, baš si našla kome ćeš se povjerit", kaže Lidija jednostavno, a onda dvaput pljesne dlanovima, jer je upravo neka žena s djevojčicom prelijepih plavih uvojaka ušla u salon.

"Ajmo, ajmo, cure, nastavljamo u revijalnom tonu."

Ostriženi pramenovi, kako su sati odmicali, tiho su padali po svijetložutim pločicama. Frizerke su se zamislile svaka o svome. Stisnule bi oči i nasmiješile jedna drugoj kada bi se pogledale i u tišini radile dalje. Tek je Mare u jednom trenutku zastala i rekla...

"Ma, da znaš kakva me je tuga uvatila kad san jučer došla s posla i vidila skroz praznu policu s pločama."

"Ako to samo još jednon spomeneš, probost ću te nožicama", zaprijetila joj je Lidija.

Posao je neprimjetno ušao u kolotečinu s dugim razdobljima šutnje u kojoj se čulo samo zveckanje škara. Osim kratkog dogovora s mušterijama kada bi sjele na stolac, frizerke su sasvim zamukle i nisu više slušale brbljanje iza sebe. Kada bi završile s nekom mušterijom, otraga bi je primile lagano za bradu i podigle joj glavu, pogled bi im se susreo na površini stakla, a on ili ona bi rekli da je baš dobro i da im se sviđa. Jutros iznimno nisu imali baš nikoga da je bio nezadovoljan, nitko se nije tako uzrujao novom frizurom da je trebalo u susjedni kafić trčati po cukar i vodu.

Podne je prošlo, moglo je biti i jedan, Branka je otišla jer je taj dan popodne bila slobodna, kada je ušla neka žena i već s vrata, ozarena da može objaviti novost nekima što su još u mraku neznanja, rekla...

"Ajme, šta san čula prije dvi minute od suside šta radi na sudu, jedan sudac se potuka sa jednin advokaton!"

"Bogati!? A zna li se koji su?"

"Sudac Mateljan, ovi šta je stalno u novine, a advokat da je neki Lozić, na d mu je ime."

"Dinko Lozić?"

"Ne znan, more bit."

Lidija je tek tada shvatila o kome govore. Prekinula je posao i okrenula se.

"Ko se to potuka? Šta je to bilo?"

"Sudac Mateljan s nekin Lozićen. Puka mu trisku na hodniku. Isprid svita. Tako ga je udarija, priča mi susida, da su ovome popadali neki papiri šta ih je drža u ruci. Da ih nije rastavija pravosudni policajac šta se slučajno zateka na hodniku, Mateljan bi ga, kažu, satra."

"Ma, čekaj, to mi se ne čini da je moglo bit tako", umiješala se sada jedna gospođa. "Mateljana san vidila, nema u njemu metar i lamica, a

Lozić je oni bivši vaterpolist. Čovik je za glavu veći od ovoga, di je on njemu moga puknit trisku?"

"A to van se, gospođo moja, nikad ne zna", zaključila je Lidija umno. "Prčeviti su van ti mali muškarci. Nek je sitan, to se nikoga ne boji."

I u tom je času bila baš ponosna na Marina. Baš ju je ganulo što je napravio.

"Šta ti je?" pita je Mare.

"Ma, ništa", kaže Lidija, "nešto mi je upalo u oko."

"Mama, Branka te triba", rekao je Josip bunovno, stojeći na osvjetljenom pravokutniku vrata njezine spavaće sobe s telefonom u ruci.

"Šefice, je li ti kasno?"

Upalila je svjetlo na noćnom ormariću i pogledala sat. Jedan i četrdeset.

"Šta ti radiš budna u ovu uru?"

"Žele je poginija", kazala je Branka.

Lidija se na ovo učas rasanila.

"Kako poginija?"

"A, eto."

Osluškiivala je njezino disanje s druge strane, pazila hoće li čuti nekakav jecaj, drhtaj, bilo što. Ali, ništa se nije čulo. Iz Brankinih jednostavnih, emocionalno praznih rečenica nije se moglo otkriti je li djevojka ravnodušna ili je pak u dubokom, paralizirajućem šoku, je li slomljena ili joj je možda laknulo, kako bi Lidiji na njezinom mjestu vjerojatno laknulo, baš ništa nije bilo jasno.

"Sunce, jesi li ti dobro?"

"Aha."

Već je bilo dva i po kada je Lidija od Brankinih škrtih odgovora strpljivo složila čitavu slagalicu događaja.

Ona i Bepo, neki Bepo, Branka je nekako samorazumljivo izgovarala to ime da je Lidija zaboravila pitati tko je to... Njih dvoje sjedili su, dakle, u autu i razgovarali pred Brankinom zgradom preko puta bolnice. Na parkiralištu je bio mrak jer je Torcida Blatine opet valjda zaratila s javnom rasvjetom. Svijetlio je jedino city light na

obližnjoj autobusnoj stanici.

U neko doba autu se prikrala neka crna prilika i začulo se nekakvo pljuskanje. Nešto se prolilo po šoferšajbi. Pa po krovu. Bepo je brzo izašao iz auta i na svjetlu one lampice iznad retrovizora, što se upali kad otvoriš vrata, prepoznali su Želu.

Stajao je s narančastim karnisterom u rukama.

Smrdio je benzin.

"Šta radiš ti, idiote?" upitao je Bepo.

Žele se očito jako iznenadio da ima nekoga u autu. Pogotovo nije mogao očekivati da će neki muškarac biti unutra i djelovao je jako uplašeno.

Bepo je krenuo oko auta prema njemu. Žele je ustuknuo dva koraka.

"Jesi li ti normalan?" nastavio je Bepo prilazeći mu polako.

"Stani, ne približavaj mi se!" viknuo je Žele i u času valjda potpunog pomračenja pameti podigao onaj karnister iznad sebe i stao se polijevati benzinom.

"A to odeš, je li?" upitao ga je Bepo izazivački i izvadio upaljač. "Triba li ti možda vatre?"

"Bepo, nemoj!" vrisnula je Branka izlazeći iz auta.

"Pusti, pusti, baš da ga vidin ima li muda za ovo", rekao je Bepo prilazeći i dalje Želi s plamenom upaljača u ruci.

Žele se lagano povlačio.

"Šta je, frajeru, malo si mi se usra?"

"Bepo, molin te!"

Žele je tada bacio kanister i uhvatio bježati preko parkića. Bepo je potrčao za njim. Žele je bezglavo istrčao na pločnik, pa preko Poljičke ceste, da bi na drugom voznom traku naletio na neki makedonski šleper. Branka je upravo izašla na cestu kada se to desilo. Kriknula je, a Bepo je brzo pritrčao, zagrlio je i gurnuo joj glavu na svoje prsi da ne gleda. Šćućurena na Bepovim prsima jedino što je Branka vidjela bio je veliki crni natpis na ceradi prikolice, koja se od kočenja malo zaniжела i ostala ukoso na cesti. Pisalo je: Tuga za jug.

"O, jeben ti život", uzdahnula je Lidija. "Jesi li ti sad dobro?"

"Jesan."

"Stvarno si dobro?"

"Aha."

"Oćeš da dođen?"

"Ne triba, Bepo je ovde s menon."

"Oprosti, a ko je Bepo?"

"Znaš onoga inspektora? Onoga s Matejuške? Šta se posli doša i ošišat u nas?"

A Lidija je mislila da joj u njezinom salonu ništa ne može promaći.

"Je li ti on sad momak?"

"Pa je... Ne znan... Mislin da je."

"On mi se čini pristojan dečko", rekla je Lidija.

"Pa i ja bi rekla da je", složila se Branka.

"Razmišljala san, šta ću ja uopće na tvojoj godišnjici mature? Pa nije baš običaj da neko dođe s nekin drugin. Godišnjice su samo za ekipu iz razreda."

"A je li?" začudio se Marin. "Nisan ima pojma, dosad nisan bija ni na jednoj."

"Pa da se ja onda ipak vratim?" upitala je već skoro na vratima hotela Park. "Pođi ti sam."

"Daj, šta ti je, idemo unutra."

"Ma, glupo mi je. To je vaša fešta, šta ja iman s tin. Ajde ti, a nas dvoje ćemo se sutra vidit."

"Lidija, molim te. Ti ljudi, nisan ih volija ni prije dvadeset godina, a sad su mi još odvratniji. Budi s menon bar da nekoga iman da mi je drag."

"Pa ako ti nisu dragi, šta si uopće dolazija? Moga si i doma ostat?"

"Ne znan šta bi ti reka na to", kazao je on otvarajući joj ulazna vrata. "Ajde, nećemo više razgovarat o tome. Di smo, tu smo."

Ni Lidija nikad nije dolazila na godišnjice. Zapravo, samo jednom, prvi put, za petu je došla, u restoran Arkada u Podstrani, i svakih pola sata otprilike sa šanka telefonirala kući da pita je li Josip večerao, je li spava, je li plače, je li kakio, je li diše...? Bilo je to mučno razdoblje u njezinu životu, a ponovno okupljanje stare ekipe iz Natka Nodila baš joj nimalo nije pomoglo. Lijepa je hrpa govana bio taj njezin razred, shvatila je gledajući ih kako se razmeću diplomama, plaćama, večerama s utjecajnim ljudima i oksfordskim tečajevima engleskog. Tu je shvatila da ih više nikad u životu ne želi vidjeti. Pojedinačno da

ih sretne u gradu, to je još u redu, ali gledati ih na gomili, pa još čitavu večer čekati kad će joj neka gadura, kao usputno, slatkim glasom reći 'A ti ono nikad nisi završila fakultet?' - hvala lijepa, nije je zabavljalo.

Marin nije bio u Natku nego u Nazoru, ali već s vrata je vidjela kako obrazovni sustav serijski proizvodi svugdje jednaku đubrad u tamnim odijelima i večernjim haljinama. Kako se oholost pakira u vitkim zelenim bocama od sedam deci. Osjetila je laganu slabost u nogama ulazeći, no on ju je čvrsto držao za ruku. Dlan mu je bio znojan. Namjestio je osmijeh i umiješao se u društvo oko švedskog stola. Rukovao se sa starim pajdašima i srdačno ih tapšao, razmjenjivao sitne pošalice, ljubio se sa ženama koje se ništa nisu promijenile, sretan da ih sve ponovno vidi. I redom ih je upoznao s Lidijom, koja se nije trudila zapamtiti njihova imena, baš kao što su i oni zacijelo trenutno zaboravljali njezino. Nekoliko ju je muškaraca doduše odmjerilo, neki čak i dosta napadno, no Lidija je tu večer odlučila biti šutljiva ženica, koja sramežljivo stišće torbicu u rukama i sa smjernim obožavanjem gleda Marina. Na neki nastran način uživala je u toj ulozi.

"Evo ga, doša je sudac Roy Bean, zakon zapadno od Pecos", rekao je netko razdragano ugledavši ga. "Nemojte ga puno izazivat da van ne bi puka trisku."

Svi su, naravno, već znali za incident jučer na sudu i htjeli od njega čuti pojedinosti, ali Marin se samo zagonetno smješkao. Napunili su tanjure, uzeli vino i sjeli za jedan stol, odmah do bivšeg razrednika, jednog finog gospodina, danas u penziji, guste sijede kose i sitnih nasmijanih očiju. Razrednik je već četiri godine imao neki spis na sudu. Marin je obećao da će već u ponedjeljak nazvati da mu kaže što je s tim. Neki se krupan, ćelav muškarac, kojega je Lidija također vidjela negdje u novinama, trudio biti najglasniji za njihovim stolom...

"Te pedofile, sve bi to tribalo kastrirat. Redon. Škopit ih ka prasad..."

Govorio je Marinu, ali Marin nije puno obraćao pažnju na njega.

"Bogati, Stipe", rekao je samo, "šta bi ti, uveja Hamurabijev zakonik?"

"Pa, da znaš", rekao je Stipe, "možda to uopće ne bi bilo loše."

Marin je zastao, gricnuo zanokticu i onako mu, skoro više za sebe, uopće ga ne gledajući, odgovorio...

"A slušaj, onda bi i tebi mogli otići ne jednu, nego obe ruke za ono šta si napravija ka financijski direktor brodogradilišta."

Stipe se momentalno zajapurio, zinuo da nešto kaže, ali riječi mu nisu dolazile. Marin se vragolasto nacerio i namignuo mu.

"Dobro je, Stipe, zajebajen se."

"Pa nije ti baš neka zajebancija", protisnuo je Stipe napokon. "Pogotovo za ovu večer nije red da mi takve stvari govoriš. Osim toga, ako te baš zanima, ja sve iman u papirima. Doć ćeš mi jednon u kancelariju da ti pokažen."

"Neću ti ja dolazit u kancelariju", kazao je Marin prčkajući po tanjuru. "Mo'š jedino ti doć u moju."

Nožem je brižljivo savio fetu pršuta, nabo je na viljušku, stavio u usta i žvačući izazivački gledao financijskog direktora brodogradilišta, a Lidiji je bilo malo neugodno pa se okrenula razredniku. Stari se, veselim okicama gledajući sad jednog, sad drugog bivšeg učenika, očito izvanredno zabavljao u ovom bazenu s morskim psima.

Najednom se neka žena kratke plave kose u ljubičastoj haljini, ako Lidiju pitate, malo prekratkoj i presmionoj za njezinu figuru i godine, nagnula do Marina i prebacila mu ruku preko ramena.

"Di si, Marine, kućo stara", rekla je ona trudeći se da to zvuči podrugljivo.

"Ej, Sandra", kazao je on nelagodno.

"To ti je cura?" pokazala je Sandra neuljudno glavom na Lidiju.

"Je, Sandra, to mi je cura."

"A nećeš nas upoznat."

"Neću."

"Ajde, što si takav?" upitala je Sandra drsko, izazivački.

"Dođi čas...", rekao je Marin malo podignuvši glavu da joj nešto šapne. Ona je spustila uho do njegovih usana. Lidija nije mogla čuti što joj govori, ali svakako je moralo biti neugodno, jer su ovoj zaiskrile suze u očima kada se uspravila.

"Govno jedno!" kazala je ogorčeno. "Uvik si bija govno."

Ona se vratila za svoj stol, a Marin je pogledao Lidiju, ispričavajući se podigao obrve i rekao...

"Nije mi drago da si to morala vidit."

"Nije ni meni."

"To mi je bila bivša žena."

"Rekla bi da nisi bio baš pristojan prema njoj."

"Nema načina da se bude pristojan sa Sandron. Viruj mi, godinama san to pokušava."

"A otkad san ti ja to cura?"

"Skužaj, moga san i pitat."

"Pa i ja mislin."

"Oćeš mi bit cura?"

"Vidit ću."

On ju je poljubio u kosu.

Lidija se vratila iz toaleta i odlučila malo prošetati po prostoriji. Uto joj je prišla neka crvenokosa s čašom vina u ruci.

"Bili ste u pravu. Svi kažu da mi ova frizura puno bolje stoji."

Lidija je prepoznala ženu što je prije neki dan bila kod nje u salonu.

"Kako ide sa engleskin vizitkartama?"

"A za to ipak neman srca. Nisan van ja taj tip osobe. Ima par njih ovde šta su ostali bez posla, bilo bi grubo da se pravin važna."

"Je, istina", složila se Lidija.

"A vi ste s M-m-marinom?"

Lidija ju je upitno pogledala.

"Tako smo ga zvali u srednjoj školi. Zato šta je malo m-m-muca."

"To nisan znala."

"Niste ni mogli znat. Puno se prominija od onoga doba", rekla je zamjenica predsjednika uprave austrijske banke. "Prije dvadeset godina je bija smušeni momčić s Korčule. Luzer iz đačkog doma. Nije bio baš neko na koga bi se okladija da će uspit."

"Nije ševio na maturalcu?" upitala je Lidija.

"Nije... Dala bi ruku u vatru da nije... Ali, kad smo kod toga, nisan ni ja."

Žene su se pogledale i prisno nasmiješile jedna drugoj.

"Oprostite, ja san Kate."

"Lidija."

"E, stari M-m-marin...", uzdahnula je Kate sjetno. "Ko bi reka da će on jednog dana ispast ovakva faca."

Lidija se sjetila rečenice iz Forresta Gumpa, kako ono ide... Život je kao bombonjera, dok ne otvoriš, ne znaš što si dobio.

"A jeste mu upoznali ženu?" upitala je Kate.

Lidija je klimnula.

"Marin je sto godina bija zaljubljen u nju, a ona, Sandra se zove, nije ga šljivila po posto. Zavlačila ga je, iskorištavala, glumila je famfatal. Ženska je, onako... Među nama rečeno, nije je baš velika pamet ubila. Tek na fakultetu su, mislin, zapravo prohodali, koju godinu kasnije se vinčali, a onda i malo nakon toga razveli. Srića, nisu imali dice... Njega je to, rekla bi, dosta sjebalo."

Žene su zašutjele nekoliko trenutaka gledajući svaka u svoju čašu plavca malog.

"A vi", upitala je Lidija, "di je vaša fatalna srednjoškolska ljubav?"

"Nije doša."

"I bolje."

"Znan", rekla je Kate tužno se nasmiješivši. "Sve ja to znan, ali opet nema pomoći... Nesretne ljubavi su ka dijabetes. Moraš se naučit čitav život živit s tin."

"Čuvajte se", kazala joj je Lidija.

"I vi isto."

Uzela je jedan šareni kanape sendvič sa švedskog stola i okrenula se po prostori. Za jednini stolom neki je entuzijast, kako u svakom razredu obično bude neki sentimentalni entuzijast koji vrijedno organizira ova okupljanja, odnekud izvukao gitaru i sklopljenih očiju unjkao Dylanovu Saru. Davno, davno, negdje sa šesnaest, Lidija i jedna njezina prijateljica, jedna Đurđica, Duke, jako su voljele tu pjesmu i bjesomučno je vrtjele na kazetofonu. Do u beskraj je premotavajući i premotavajući, provodile su čitava popodneva sjedeći podvijenih nogu na podu Đukine sobe, njihale se s kosom što im je padala po licima i ridale, ridale, ridale. Tek što bi se jedna malo umirila, dosta bi joj bilo da pogleda prijateljicu i suze bi nezadrživo ponovno krenule. Cvilile su neutješno, zajapurene, tresući se od plača, kako to mogu samo neke labilne šesnaestogodišnjakinje. Bob Dylan valjda ni upola nije plakao za tom Sarom kao njih dvije, more su prolile za njom. Toliko im je značila da joj je Duke čak na rođendanskoj čestitki, ružičastom kemijskom, nekim groznim gimnazijskim rukopisom s viticama na krajevima slova i malim srcima umjesto točaka na i, napisala zadnje stihove, sam kraj pjesme, i to je Lidija dugo držala zalijepljeno na zidu iznad postelje. Negdje u kartonskim kutijama u drvarnici kod mame i tate još bi se valjda našla ta blesava čestitka.

Evo, baš je ovaj čas to pjevao onaj s gitarom...

*Sara, oh Sara,
Glamorous nymph with an arrow and bow,
Sara, oh Sara,
Don't ever leave me, don't ever go.*

Marinov školski kolega dobro je pjevao i njoj se u času sve vratilo, kako je prije dvadeset godina ona samu sebe zamišljala kao raskošnu nimfu sa strijelama i lukom. Sviđala joj se ta slika. To je bila ona, drugačija od svih, tajanstvena šumska vila koja zazire od ljudi. Bude joj nekada i bolno kad se sjeti kakva je jadna glupača bila.

Tada je primijetila da Marin ustaje od stola i odlazi na drugi kraj hotelske sale pregrađene harmonika vratima. Prateći ga pogledom, Lidiji se učinilo kao da je kroz uski prolaz između vrata tamo u dubini prostorije zamakao rub neke ljubičaste haljine. Časak joj je trebalo da shvati, a onda ju je preplavila mješavina bijesa i malodušnosti. Ostavila je na rubu stola polupojedeni sendvič i malo se premišljala što da učini, hoće li poći za njim ili uzeti torbicu obješenu na naslonu stolice i jednostavno otići? Odlučila je ovo drugo. Nije bila egzibicionistica što treba publiku za ljubomorni ispad. Osim toga, nije ni bila ljubomorna, samo joj je bilo... pa, malo mučno.

Uzimajući torbicu pomislila je kako nikada zapravo nije ni prestala biti jadna glupača. Ode s muškarcem na njegovu godišnjicu mature, a on se izgubi s bivšom ženom - to se uistinu događalo samo nekim velikim kravama, kravama rekorderkama, višekratno odlikovanim na sajmovima stoke. Izlazeći iz prostorije, osvrnula se niz hodnik. U dnu, kod ulaza u kuhinju bila su vrata u dio sale u koji je zamaklo ono dvoje što očito nikad nisu preboljeli razvod. Nekako kao protiv svoje volje, ne želeći to zapravo i ne umijeći sama sebi objasniti taj postupak, Lidija se odšuljala tamo, do dvokrilnih vrata, slučajno sasvim malo, možda centimetar odškrinutih. Kroz prorez je vidjela njega s leđa i njezinu ruku na njegovom ramenu.

"Znala san da ćeš mi doć", govorila je Marinova bivša žena tiho. "Mo'š ti glumit šta god oćeš, ali na kraju opet dođeš meni."

"Imaš visoko mišljenje o sebi, Sandra", rekao je on. "Uvik si ga imala. Što i ne mora bit tako loše, da si samo malo pametnija."

"Ajde ne seri. Poljubi me."

"Neću."

"Nemoj izvodit, poljubi me."

Lidija je zadovoljno primijetila kako se njemu glava trznula malo unatrag.

"O, vidiš ti frajera", kazala je Sandra. "Neće se ljubit s menom. A oćeš me jebat?"

Ruka joj je sada kliznula s njegovih leđa i otišla negdje naprijed, Lidija je naslućivala gdje.

"Smiješ se. Nemoj meni lagat, vidila san kad si se nasmija", šapnula je ona vragolasto. "Ajmo se pojebat." Glas joj je lagano drhtao. "Ovde, baš nas briga. Bit ćemo tiho, niko ništa neće znat... Ajde, znan da ti je to uvijek bila želja."

"Naguzi se", šapnuo je Marin promuklo.

Sandra se zadovoljno kratko zakikotala i odmakla od njega, a onda brzo podigla haljinu, smakla gaćice i naslonila na jedan stol, nudeći mu se. Kroz uski prorez između dvokrilnih vrata hotelske sale Lidija je dobro vidjela njezino golo bijelo dupe. Marina nije. On se sada negdje izmakao. Vjerojatno se ne bi dalo zamisliti ništa očajnije, mizernije od toga da gledaš svog momka kako guzi bivšu ženu, ali Lidija u tom trenutku sebi nije mogla pomoći. Ostala je pred vratima stišćući torbicu.

Marin je tada došao iza žene. Samo je stajao nekoliko časaka. Pa se sagnuo i pogledao joj guzicu izbližega. Lidija je progutala slinu.

"Ajme, Sandra, koliko celulita imaš!" rekao napokon Marin zaprepašteno.

Onda se uspravio i koraknuo ustranu. Nestao je Lidiji iz vidnog polja. Sekundu potom čula je šum otvaranja harmonika vrata. Muškarac je izašao ostavljajući bivšu ženu podignute haljine, nagnuenu preko stola, posranu.

Lidija se brzo vratila za stol gdje je sada vladao potpuni muk. Razgovori su za njezina izbivanja tu očito bili i oštiji, srdačnosti s početka večeri sada nije bilo ni u tragovima. Čak je i stari razrednik izgledao razočaran.

"Di si ti?" upitao ju je Marin. "Rekli su mi da si otišla."

"Ma, ne", kazala je Lidija, "samo san uzela boršu da popravim šminku."

On ju je ispitivački pogledao, a ona se potrudila ničim ne odati da

je vidjela prizor u drugom dijelu prostorije.

"Šta je bilo?" upitao je.

"Ništa. Zašto?"

"Kako se zabavljaš?"

"Ne zabavljan se."

"Ni ja. Oćemo poč?"

"Samo da čujen ovu pismu", kazala je Lidija.

Onaj s gitarom sada je pjevao Brucea Springsteena, nešto što također odavno nije čula...

*Everybody's got a hungry heart,
Everybody's got a hungry heart,
Lay down your money and you play your part,
Everybody's got a hungry heart.*

Zgodne su zapravo te godišnjice mature, pomislila je Lidija. Sjetiš se nekih stvari.

"Ajde, ostani večeras spavat kod mene", rekao je Marin kad su izašli, prebacujući joj ruku preko ramena.

Lidija se lagano stresla. Sto godina... sad već skoro i sto pedeset nije provela noć s nekim muškarcem.

"Ne mogu", rekla je, "neman ni piđamu, ni četkicu, ni dijafragmu sa sobom."

"Prvo i drugo ti ja mogu dat, a treće ti neće tribat", rekao je Marin otključavajući auto.

"Koga ću vruga onda i dolazit?" upitala je Lidija ulazeći. "Ako nema seksa, odo ja lipo svojoj kući."

Sjeli su i nasmiješili se jedno drugome. Nagnula se i nježno ga poljubila u usta.

"M-m-marin", rekla je podrugljivo.

"Ko ti je to reka?" upitao je on nacerivši se.

"Nije važno", kazala je Lidija mazeći ga po obrazu.

Mali zbunjeni dečko s Korčule što je izrastao u velikog i opasnog muškarca kojega se boje financijski direktori brodogradilišta, a policajci ga ljube u guzicu. Ulazio je među ljude kao kobac među piliće, sijao paniku oko sebe, no ona je znala, vidjela je u onoj plahosti

kojom je vodio ljubav, kako je ispod hladne okrutnosti, negdje u sebi izranjavan i sjeban. Nesiguran. Kako joj je ono rekao...

"Nać će se i bez tebe neko da te podcijeni." Bila je to i njegova priča, čitav život netko ga je podcjenjivao. Bili su isti njih dvoje. Nju su podcjenjivali ljubavnici, njega bivša žena, a oboje su se bojali nekadašnjih školskih kolega. Cinizmom su se branili od svijeta koji ih je povrijedio i prikazivali bezosjećajnijima nego su stvarno bili, čuvajući od pogleda maleni biser dobrote na dnu svojih uplašanih duša. Lidija je za sebe mislila da je dobra osoba, a činilo joj se i da je on takav. Barem tada, vozeći se te subote navečer put njegova stana, tako joj se činilo.

Upravo je krenuo ugaziti mobitel, kada je vidio da ima poruku na njemu.

"Od Dinka je. Reci Lidiji da mi je žao i da je molim da mi ne stavlja ženin mobitel u oglase", pročitao joj je dok se ona u njegovoj neispeglanoj bijeloj majici kratkih rukava uvlačila u postelju.

"Nisi mu valjda stvarno mislila staviti ženin mobitel u oglase?" upitao je skidajući čarape i liježući do nje.

"Ma, naravno da nisan. To san ga samo malo tila uplašit."

"Je li ti čitaš u krevetu?"

"Ja san frizerka", kazala je Lidija. "Ja ništa ne čitan."

"Pametno", rekao je Marin i ugasio svjetlo na kantunalu.

Legao je na bok okrenuvši joj leđa, a ona se privila uz njega i dirala ga vršcima prstiju lagano po nadlaktici.

"Je li bi se ti možda ipak ševila?"

"Ne bi."

"Ne bi ni ja... O čemu ćemo onda pričat?"

"Nećemo ni o čemu."

Ležali su u tišini u mraku, a ona je točno mogla pod jagodicama osjetiti kako mu se mišići opuštaju, život kako polako istječe iz njega. Teško i toplo tijelo napokon se sasvim umirilo, a Lidija je kroz prozor preko njegova ramena neko vrijeme gledala zvijezde, da bi i ona u jednom neuhvatljivom trenu potonula u modri bezdan sna.

KRAJ